HAYATİ SİR

İyiliğin Kılıcı

(Adıyla'nın Kişiyi)

Hayy Kitap

HAYATİ SİR

İYİLİĞİN KILICI

Hayy Kitap

Hayati Sır

İYİLİĞİN KILICI

(‘Mehdi’nin Sözleri)

hayykitap

Hayykitap - 120
Gizli Hazinenin Keşfi - 10
Hayati Sır
İYİLİĞİN KILICI
('Mehdi'nin Sözleri)

Kapak: Latif Çetinkaya
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2010

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sok.
No:36 Akatlar Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com

Bu kitabın telif hakları Hayykitap'a aittir.
Yayınevinden ve yazardan yazılı izin alınmadan
kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

hayykitap

Bismillâhirrahmânirrahîm
“Muhammed, Allah’ın resulüdür. Onunla beraber olanlar, inkârcılara karşı çok çetin, kendi aralarında çok sevecendirler/çok merhametlidirler. Sen onları rükû eder, secdeye kapanır halde görürsün. Allah’tan bir lütuf ve hoşnutluk ister dururlar. Görünüşlerine gelince, yüzlerinde secde eseri/izi vardır. Bu onların Tevrat’taki nitelikleri. İncil’deki nitelikleri de şöyle:
Tıpkı bir ekin ki filizini çıkarmış, o filizi kuvvetlendirmiş. Filiz kalınlaştı, gövdesi üzerine dikildi. Ziraatçıları da imrendirir/hayran bırakır bu ekin. Allah böyle yapar ki, onlar sayesinde, inkâr edenleri
öfkelendirsin. Allah onlardan iman edip barışa/hayra yönelik işler yapanlara bir bağışlanma ve büyük bir ödül vaat etmiştir.”
Fetih 29

“İşte bu, onunla uyarılsınlar,
Allah’ın tek ilah olduğunu bilsinler,
aklı ve gönlü işleyenler de ibret alsınlar diye,
insanlara yöneltilmiş bir tebliğdir.”
İbrahim 52

‘Hayati Sır’rı biliyorum!

Ey Hayati Sır! Açıklama zamanın gelmedi mi artık kimliğini? Sen bizi her yazında, ‘kalb’imizle imtihan ediyorsun! ‘Kalb’in içinde tanışacağız zaten diyorsun! ‘Bir’ kalb diyorsun... ‘Kalb’in kapısında bekleyen ve iyi niyet barındıran bir sürü insan daha var ama! ‘Nefs’lerine secde ettirememişler bir türlü! ‘Halim selim’ olamamışlar hâlâ...

Peki, onlar ‘an’layabilecekler mi bu yeni kitabında yazılı olanları? ‘Cennet Sözü’nü işitseler bile, ‘kalb’lerine girip ‘Mehdi’nin Sözleri’ni ‘oku’yabilecekler mi?

‘Bir’ hayati sırra vakıf olabilecekler mi seni görmeden? Ey Hayati Sır, ‘kalb’ aynasına bakan seni görebilecek mi? Kim olduğunu anlayabilecek mi?

‘Zaman’ o ‘bir’ zaman mıdır artık? Yoksa secdede gözyaşı dökmeden ‘hiçbir’ sır açılmaz mı insana?

Ey secde kardeşlerim! ‘Biz’ ‘bir’‘bir’imizi bilir miyiz yoksa? ‘Halim selim’ ‘bir’ ‘kalb’in içinde birbirimizi ‘hiç’ görmeden bile olsa tanıyabilir miyiz? Ama kalbin dışındayken de gizlenebilir miyiz şeytanın dostlarından?

O her yerde ‘biz’leri arıyor biliyoruz bunu! Ateşten teknolojisini bunun için geliştiriyor... Dünyanın her yerini kapsama alanının içine katmaya çalışıyor... ‘Bir’ insan avı için!

Bu yüzden işte, ‘kalb’in dışında kalanlar bizi göremezler... ‘An’layamazlar, bilemezler, ‘bir’leyemezler...

Ey kalbim! Ey! Ey!

Yazı nedir ki! Suret, insan ve anlamı!

‘İnsan’ın ötesinde ne var! Her anlamın, kelimenin, ‘söz’ün!

Kâinatın ötesinde ne var!

Tek ‘bir’ yol gösterici aslında ‘an’layabilenler için tüm bu işaretler! İnsan, anlam, kelime ve harf!

Hepsinin ötesinde Cenab-ı Hak var...

Her şeyden münezzeh olan Cenab-ı Allah...

Bizim de ‘bir’ sözümüz olabilmişse eğer ‘Mehdi’nin Sözleri’ içinde ‘İyiliğin Kılıcı’ olarak, biliyoruz ki bu sözler tümüyle O’nun sonsuz lütfuyladır...

Yoksa ‘Hayati Sır’ kimdir ki! Cenab-ı Allah’ın fakir ‘bir’ kulu... Tek ‘bir’ an parçası! Tek ‘bir’ söz! Hepsi o kadar işte!

İman etmiş her kalbe ‘bir’ Mehdi işareti!

Kimim ben! Yazdıkça bilecektik hani kendimizi! Rabbimizi bildik ama kendimizi bilemedik hâlâ! Oysa geçmişte işaretler vardı kim olduğumuzla ilgili... Şimdilerde tüm işaretler birdenbire kesildi... Şeytan bizleri de kapsama alanının içine mi aldı yoksa? O zaman hicret vaktimiz yaklaştı mı iyice? Hicret edemezsek ‘kalem’ susacak! Ve hiç kimse bilemeyecek bir daha kendini!

Kalbin sesini dinlemeliyiz ‘hicret’ vaktini öğrenebilmek için... ‘Bir’ ‘kalb’ varsa bizde, o ‘kalb’ çağıracak nasıl olsa hepimizi huzuruna... Ondan gelecek seslere kulak verelim şimdi... Yoksa kendi kalbinin sesini bile duyamayan insan, başkasının kalbinin sesini nasıl duyabilecek...

‘Kalb’in mağarasında ‘bir’ ses! Ben Rabbiniz değil miyim? Bezm-i Elest’te duyduğumuz sesle o aynı ses... Ve bizim de sözümüz hep o aynı söz olacak... Söz Allah’ım sana tek ‘bir’ söz...

İşareti anladık şimdi... Gidip gitmeyeceğimizi de anladık... Ve huzura çağrılıp çağrılmadığımızı...

Ey tüm ihtiyaçların üzerinde olan ‘söz’! O tek ‘bir’ söz... ‘Kalem’ o söz üzerine yazıya başladı işte... O sözü hatırlatmak için herkese... Hayatın başlaması için verdiğimiz söz... ‘Bir’ tövbe sözü belki... Cennet’e dönebilmek için yeniden...

Yazıya devam etmekte zorlanıyor kalem! Yılan, kaleme sarılmaya çalışıyor! Teknolojik bir yılan bu! Omurganın dibinden yukarılara tırmanmaya çalışan ateşten yılan!

Kalbini yılandan korumakta zorlanan bu fakir, kalemini nasıl koruyacak şimdi! ‘Bir’ yardım gerekli artık... ‘Bir’ işaret, kalbinden ona seslenen!

Dünya zamanının dışına çıkmalıyız bu yardımı alabilmek için... Secdelerde daha uzun ‘bir’ zaman kalmalıyız... Miraca yükselmeliyiz... Huzura alınmalıyız... Ve kalbimizden gelen o sözü yeniden duymalıyız... İşaret o işte! Kalbin sahibini bilmesi... Ve kalbin aynasında kendini görmesi...

Yazıyı bıraktığı an bu ‘kalem’, mürekkepsiz kalır... Kansız kalan bir vücut gibi... Toprak olur! Toprak Hz. Âdem’dir... Ve Cennet’te günah işlemeden önce belki de tek bir vücudu vardır... ‘Kalb’ini ise erişilmez bir emanet olarak taşır... Ve o emanet kalbin içinde hep tek bir ‘söz’ vardır... O en sevgiliye söylenen ‘söz’... Sonsuz ‘bir’ aşkın sözü...

O en küçük zerrede bile koskocaman kâinatın birliğini sağlayan, sonsuz bir aşkın ifadesi, tek bir kelime... İhlâslı bir dua eşliğinde... Kalbin kelimesi... Secdenin sırrı... Ve nefsin iman etmesi o kalbe...

Ey o kalbin sahibi! Bir işaret gönder ne olur bize... Zamanı gelmiş midir hicretin? Şeytanın tüm oyunlarını boşa çıkarmanın artık zamanı mıdır? Şeytanın ne yaparsa yapsın kapsama alanının içine katamayacağı yer neresidir? Ve o yerde bizi bekleyen o en sevgili kul ‘Mehdi’ midir?

İşaretten ne kastettiğimiz anlaşıldı mı şimdi?

‘Mehdi’nin iman etmiş her kalbe inişinin zamanını soruyoruz... Ve o ‘kalb’ hazırlığı için hicret etme vaktimizin gelip gelmediğini...

Tek ‘bir’ işaret!

Onlar bekliyor, biz de bekliyoruz...

Mehdi’nin ilk sözleri ne olabilir!

Her sözün içinde tek ‘bir’ anlam vardır... Tüm kelimeler o tek bir anlamın farklı giysileridir... Aynı insan gibi... Her insanın içinde tek ‘bir’ ruh vardır... Siz aldanmayın hiç onca insanın farklı yüzlerine bakıp!

Her insan birbirinin kardeşidir... Secde kardeşi olmalıdır... Ve secdede ‘bir’dir!

Kalbin ihtiyacı sevgidir... Secdede ‘bir’ olabilmek için insanların birbirlerini sevmesi gerekir... İnsan bu dünya hayatında ancak sevince ‘bir’lenir... ‘Hakiki aşk’ iman etmiş insanların birliği içindeyken hissedilir... Tek bir ‘kalb’ gibi... İşte o zaman her ‘dua’ Cenab-ı Allah’a ulaşır...

Ey dua kelimeleri içinde tüm benliğini yok edebilmiş insan! Secdedeyken en saklı mahiyetin açıklanır sana! Yok olan benlik kime aittir! Ve nefsin sahibi kimdir...

Ey kalbin içindeyken secdede yapılan duanın sahibi! Kimsin sen aslında! ‘Mehdi’nin ne zaman geleceğini bilebilir misin? Hikmeti, hidayeti ve hakikati! Tüm sözlerin birliğini... Ve ‘kelimeler’in kıblesini... Secde kardeşliğini...

Dünyadaki zulmün ne zaman bitirileceğini...

‘Mehdi’nin her sözü, iyiliğin kılıcı olacaktır! Dünyadaki zulmü bitirecektir! İnsanı yeniden aslına kavuşturacaktır... Biz biliyoruz ki aslolan hakikattir...

Tek ‘bir’ hakikat!

(‘Söz’ sona eriyor burada... Tek bir soru kalıyor sadece! ‘Mehdi’ ne zaman gelecektir! Ve ‘Mehdi’nin secde kardeşleri kimlerdir!

Yazıya gelir mi bu soruların cevapları? Ya da şöyle soralım... İman etmiş her insan bu soruların cevaplarını bir an gelir kendi kalbinde

bulabilir mi?

O an hepimizi içine alacak tek ‘bir’ an olacaktır... Ve tüm secde kardeşleri hep birlikte hissedecektir onun ‘bir’ nur olarak dünyanın kalbine indiğini...

O an her an olabilir artık!

Secdelerde geçen süreyi artırmalıyız hepimiz...

Biz! Secde kardeşleri...

‘Mehdi’nin sözleri!

Kur’an-ı Kerim’i anlamaya çağrı!

Beyninin dünya kaydını insanın kendi yapar... Neye bakarsa, neyin üzerine düşünürse ahirette o olur! Sürekli olarak dumansız ateşe bakan insan, ateş olur!

Havaya, suya, ateşe, toprağa dengeli bir şekilde bakan insan da hepsini ‘bir’den olur! Ama ateşten ekranlara bakarak kendini tanımaya çalışan her insan, sonunda Cehennem’e düşer, yakıt olur!

Ey nur içinde nur olacak ‘insan’! Ateşin hızını seçersen bu dünyada, öte dünyada yaya kalırsın! Durduğun yerde yanarsın! Bir odun gibi yanarsın... Şeytanı ısıtırsın!

Ey ‘kalem’in imge sahibi! Söze getirilemeyeni söze getirmeye çalışan usta... Yazı devrimcisi! Bembeyaz kâğıtların üzerine her yazdığı ile ‘kelimeler’i yeniden temizleyen bilge usta! ‘Kalb’in dili ile konuşan akıl... Beyin tarafından kayıt altına alınmış bu dünyayı, öte dünyaya taşımak istemeyen usta! Bu dünyadan tertemiz ‘bir’ ‘kalb’le göçüp gitmek isteyen fakir!

Kalbin en zengin tüccarı! Dünya hayatını verip, Cennet’i kazanan usta... Ey kalbim! Ey!

İyi söz ‘insan’ı muhakkak Cennet’e götürür mü? Ve bu dünyadan kurtarır mı? Cennet’in kelimeleriyle ‘bir’lik içinde yaşatır mı?

Ey yoksullar yoksulu en fakir ‘kalem’! Yazının içinde bile yollarını kaybedenler var! Ağaçların üzerini örttüğü yazılar... Ve ateşten kalemleri var! Gençlerin birbirlerine fısıldayarak okuduğu tehlikeli yazılar... Hiçbirinin üzerinde bu hayatın bir izi yok! Kelimeler ateş içinde... Kalbi kuşatmış hepsi... Nur içinde ‘bir’ ‘kalb’ oysa... Kalbin içinden Cennet görünüyor... Kalbin çevresi ise şeytanın ateşi ile yanıyor... ‘İnsan’ bedeni yanıyor... Kalbin nuru artık akla varamıyor... Tüm yollar şeytan tarafından tutulmuş... Ey ‘kalem’! Yaz o zaman...

Bu dumansız ateşi söndürebilmek için yaz... Kalbin dili ile yaz... Önce ‘kelimeler’i kurtar... Sonra genç insan bedenlerini... Ve ateşten kalemlerin ateşini de söndür... Kurtar onları da ne olur...

Yazıya özgürlüğünü geri ver... Harfler yüzlerini kâğıtlara dönebilsinler yeniden... Ve cem olsunlar hepsi... Namaza dursunlar...

Ey ihtiyaç! Sana o kadar ihtiyacımız var ki! Gel artık... İnsanlar ‘bir’ ihtiyaç hissedebilsinler yeniden güzel bir söze, duaya, Kur’an’a...

Ve her insan yüzünü Kur’an-ı Kerim’e dönsün... Akıl ve ‘kalb’ ‘bir’lensin...

‘Söz’ yeniden ‘bir’ olsun...

Ey ihtiyaç!

Sana o kadar ihtiyacımız var ki! Güzel bir söze, duaya ve Kur’an-ı Kerim’i ‘an’lamaya...

Her anlam bir birlik çağrısıdır çünkü!

Çok geç olmadan hemen iman edip, hayrı ve barışı dünyanın her yanına yayabilmek için...

O ‘bir’ kalbin içinde ‘söz’ olmak!

Yakın bir zaman! Bekleyin! Biz de bekleyenlerdeniz, onlar da!

‘Söz’ün taşıyıcısı o! ‘Kalb’in emanetçisi! Hayatın kurtarıcısı! Devrimci bir ‘kelam’! Gençleri yeniden Kur’an’a döndürecek ‘söz’! Yeni bir söz! İyiliğin kılıcı! Sözlerin efendisi! ‘Kalem’in sahibi! Kendini ancak yazarak bilebilen ‘bir’ kul! Cenab-ı Allah’ın sevgili kulu... Yazının müçtehidi!

Ey ‘kalem’! Zamanı gelmedi mi daha? Kendini bilmenin! Ve bize bildirmenin...

Ey ‘kalem’! Yazının kalbi senin için atıyor artık! Sen hayat veriyorsun ona! ‘Yazı’ya! Sen yazmazsan bütün ‘kelimeler’ Allah’ı unutacaklar sanki!

‘Kelimeler’i yeniden kalbin içine sok, Ey Mehdi! Cennet yurduna... Hayatın kaynağına... Bak o zaman günah kalır mı bu dünyada? Tertemiz olur kelimeler... Allah’ını bilen ‘bir’ kul nasıl günah işleyebilir ki!

Kalbin sonsuzluğu içinde yaşanan her an, ‘bir’ Cennet anıdır... Ve Allah’a çok yakındır... ‘İnsan’, kelimeler olmazsa bir daha Cennet’e giremez... Daha da ötesi kendi tertemiz ‘bir’ kelime olamazsa Cennet’e ‘hiç’ giremez!

Vahyin yurdu Cennet’tir... Cennet’in ana vatanı ise ‘kalb’dir... İnsan Cennet’in içinde ‘bir’ ‘kalb’ olmak için yaratılmıştır... Ve eğer şeytanın tuzağı olmasaydı ‘insan’ her zaman ‘bir’ Cennet sözü olarak kalacaktı! Cennet sözü ise Cenab-ı Allah’a aittir... ‘Bir’ Cennet sözü! İşit Rabbim ne olur artık bizi... Bu dünya hayatından sana çelimsiz bir Cennet sözü ile yükselmeye çalışan bu fakir artık bilemiyor kim olduğunu... ‘Yazı’nın iç yolculuğu ile varmaya çabalıyor sana... ‘Kalb’in içinden ‘hiç’ çıkmamaya çalışan, fakir bir kul olarak... Ve kalbin sesi... Vahyin yurdu... Allah’ım ne olur, şeytanın ‘kalb’i kuşatmasına izin verme... Yardım et bize... ‘Kalb’e yardım et! Kalbin

sesini kesmeye çalışıyorlar bugün... O zalimleri perişan et ne olur... Kalbi kurtar... Bu fakirin kalbini de kurtar... Kurtar ki ‘kalem’ yazabilsin yine! Kim olduğunu bilebilsin...

Ey kalbin ‘kalem’i! Sen de susarsan bize kim haber verecek Cennet’ten... İçimiz dışımız şeytanın dumansız ateşi ile dolmuş, hissettirmeden yakıyor bizi... Cennet’i Cehennem’e çevirmeye çalışıyor...

Ey kalem yaz o zaman! ‘Hiç’ durma yaz... Sen yazdıkça söner o ‘bir’ kalbi kuşatmış şeytanın ateşi... Ve ‘söz’, o tek bir söz, sonsuza kadar hayat bulur o ‘kalb’in içinde...

Ey sükûna kavuşmuş benlik! Cennet yaklaştırılır şimdi sana... Ve bu dünya uykusundan uyanırsın artık! O zaman bu zamandır işte...

Bir an önce hazırla kendini!

Dünyanın mülkiyetinden kurtulmak için ‘oku’!

Sadece hayata sahip çık! Mülkiyeti unut! Seni kendine esir eden her türlü mülkiyeti... Unut ki yerçekiminden kurtulabilesin...

Şeytanın senin üzerindeki etkisi biraz da eşyanın karanlığında gizlidir! Yere doğru çeker seni... Yerin altına! Dünyanın mülkiyet alanına! Ateşin merkezine! Ve ateşten sözlere!

Ey insan! Sözüne sahip çık... Cennet’te sana verilen kelimelere... Nurdan kelimelere... Kalbin kelimelerine... Ey insan! İhtiyaç iyice arttı bugün sana... Hakikatli insana... Yeryüzü halifesi insana... Şeytan, gözlerini tutuşturdu insanların... Eşyadan başka hiçbir ‘şey’ göremiyorlar artık! Eşyanın karanlığında yanan ateş... ‘Şey’lerin çekim alanı... Günaha davet!

Ey insan! Dünyanın bir mülkiyeti yoktur... ‘Bir’ insan için dünyanın hiçbir mülkiyeti yoktur... Aslolan hakikattir... Hayatın tek gayesi ise her daim Cenab-ı Hakk’a yakın olmaktır... Bunun tek yolu ise bir an önce iman edip, hayrı ve barışı dünyanın her yanına adaletle yayabilmektir...

Ey insan! Cennet’in dili ile konuşacak olan insan! Herkesin beklediği ‘insan’! Karanlığı bitirecek insan! Yeryüzünün ateşini söndürecek insan... Gel artık! Şeytan dünyadaki tüm hayatı, maddenin karanlığına hapsetmeye çalışıyor... Sözü ateşliyor! Kelimelerin nurunu söndürmek için elinden ne gelirse yapıyor... İnsanın Cennet’le irtibatını koparıyor... Gel artık Ey Mehdi! Sözü yeniden ‘bir’le! Bizi Cennet’e götür... Cenab-ı Allah’ın nurunun tamamlanması için bize ‘bir’ vesile ol!

(Eşsiz bir tabiat ve tek ‘bir’ insan... Dünyadaki hiçbir ‘şey’ gelip bir insana dokunamamış daha! O insan da hiçbir kelimeyi boş yere kullanmamış... Çağırmamış ‘şey’leri! Kirletmemiş dünyayı... Hâlâ tertemiz bir kalbi var onun... Kalbi de temiz, bedeni de! Tüm

yiyeceklere yaratılışın o ilk halinin içindeki gibi hiç el değmemiş... Tertemiz duruyorlar öylece... Kelimelerin bu dünyadaki o ilk halleri gibi aynı...

Cennet sözlerini kalbin ‘bir’ emaneti olarak yeniden bize getirecek olan Ey Mehdi!

Gel artık!

Senin Cennet sözlerini duymaya çok ihtiyacımız var...

Yoksa Şeytan tüm kelimeleri ateşe veriyor... Cenab-ı Allah’ın nurunu söndürmeye çalışıyor...

Gel artık!

Tek bir sözle söndür ne olur Cennet kelimelerini saran şeytanın bu dumansız ateşini!

Ve yeniden konuşabilelim o zaman Cennet’in kelimeleriyle...

Cenab-ı Allah’a yakın olalım...

Dünyanın mülkiyetinden kurtulalım...

‘Bir’ an önce Cennet’e kavuşalım...

Tek ‘bir’ aşkla gireriz Cennet’e!

İnsanlar birbirlerinin gözlerinin içine bakamıyorlar bugün... Kim ölü, kim canlı anlaşılamıyor bu yüzden! Göz, o insanın yaşayıp yaşamadığını anlayabilmek için bakılabilecek en uygun melekesidir... Ateş içinde olan bir göz ölüdür aslında... Alevler gözlerini yakmıştır... Sadece dışındaki ateşi fark edebilir artık... O kadardır onun için her ‘şey’! Çocukluğunda, gözlerinin içinden görünen Cennet şimdi çok ötelerde kalmıştır... Şeytanın ateşi onu kuşatmıştır... Ve gözleri bu dünyada artık ölmüştür! Ve bu dünyada bakışlarını yitiren her kimse, öte dünyada da hiçbir şeyi göremeyecektir! Çocukluğu ve gençliği bir daha geri gelmeyecektir onun...

Hayat kendini kapatmıştır ona... Gözleri mühürlenmiştir... Kalbi susmuştur... Ve insan kendi hayatını kaybetmiştir... Yaratıcısı tarafından unutulmuştur!

Gözlerine bakınca, Cennet’i göreceksin... Cennet ana yurdundur senin... İnsanlar birbirlerinin gözlerinde Cennet’i görünce ‘bir’‘bir’lerine âşık olurlar! O gözde Cennet yoksa aşk da yoktur... Olan vahşi bir şehvet duygusudur... ‘Kalb’ o anın dışında kalmıştır... Ve gözler birbirine kapanmıştır... Sadece ‘ateş’ vardır! Dumansız ateş... Hiç kimse birbirini göremez artık... Haz içinde yanarlar Cehennem’de... Ateşin yakıtı olurlar!

Ey insan! Birbirine âşık insan... Sevdiğinde Cennet’i gören insan... ‘Bir’ Cennet bahçesinde aşk içinde yaratılmış insan... Seni o ilk günaha iten sebep neydi unuttun mu yoksa?

Şeytanı unuttun mu?

Cennet’te usulca sana sokulan şeytan, bu dünya hayatında şimdi her yerde! Hem de ne yapıyorsa senin elinle yapıyor yine! Ve tüm dünyayı kapsama alanının içine katıyor...

Dünyayı Cehennem’e çeviriyor...

Ey insan! Yeryüzü halifesi insan... Şeytan yeryüzünü, Cehennem'e çevirmeye çalışıyor... Yine yardımcı olacak mısın ona?

Kırmayacak mısın ateşten putlarını onun? Senin Cennet'ten çıkarılmana sebep olan şeytanın...

Her insan bir Cennet habercisidir aslında... Son insana kadar inşallah bu böyle devam edecektir...

Gözlerinden Cennet görünen her çocuk bizim için bir ümittir...

Çünkü o çocuğun gözlerinden görünen Cennet, bize hâlâ hayatın kaybedilmediğini söyler...

'Bir' Cennet hayatı!

İster bu dünyada, isterse öte dünyada!

Ama muhakkak 'aşk'la!

Tek 'bir' aşkla!

Allah’ın ipine sarılmanın şimdi tam zamanıdır!

Dünyanın kendi bileceği iş! Nefsi azdırsın mı, yoksa kalbi mi yüceltsin? Bu sorunun cevabını ‘insan’ bilebilir diyor, dünya! İnsan bilir kim olduğunu! Kalbinde taşıdığı emaneti... Ve Rabbini...

Dağları sever o... En yüksek dağların zirvelerini... Ve mağaraları... Kalbin zümrüt tepelerinde tefekkür etmesini...

Nefsin hayatını yaşamak istemez o... Sınırsız bir özgürlükten korkar... Ne de olsa tek bir insanız der bu koskoca kâinatta... Elbette bizim de sınırlarımız var...

İnsanın sınırlarında başlar işte bu dünya hayatı... O sınırları ihlal ederseniz Cehennem’e düşersiniz... Yanarsınız, nefsinizin bu sınırsız özgürlük taleplerinin içinde...

Hayatı zora sokan ‘şey’, insanın kendi sınırlarını tam olarak bilememesinden kaynaklanır... Hiç durmadan zorlar onu bu tüketim ‘şey’leri! Ve sonra da bu dünya hayatını tükettirebilir ona kendi elleriyle! Sınırsız özgürlük, kaynakları sınırlı olan bir dünyayı yok eder... Cehennem’e dönüştürür...

Cennet’te tüketebileceğimiz hiçbir ‘şey’ yoktur... ‘Bir’ sınır yoktur! Nefsin bir talebi yoktur artık sizden! O zaten ne isterse o olur... Ve dünya hayatı çok geride kalmıştır şimdi... Hakikati tersyüz edenler, Cehennem’de unutulmuşlardır...

Cennet’te yeniden özgür olabilmek için bu dünyada değil miyiz? Dünya imtihanının asıl gayesi bizim Cennet’te yeniden özgürlüğümüze kavuşmamız değil mi?

İnsan ancak Allah’a kul olunca özgür olmaz mı? İster bu dünyada, isterse Cennet’te...

Cehennem, kibrin sahibi ile eş anlamlıdır... Kendi ateşini, insandan üstün görmüştü o... Ve bu yüzden işte hep Cehennem ateşi ile için için yanacaktır!

Yakıtını insanların oluşturacağı bir ateş!

Dünyadaki sınırların seni Cennet'e taşıyacaktır... Ey secde kardeşim! Kalbini temiz tutabilirsen, kalbin hiçbir sınırı yoktur! Sadece kalbinin temizliği götürebilir seni, vücudun bu dünyanın sınırları içinde kalsa bile ruhunu alıp Cennet'e...

İşte o zaman vahyin yurduna, kalbine dön yeniden... Aklını, kalbinin emrine ver... Nefsini zapt et... Ve bu dünyadayken bile Cennet'e yüksel... Kalbinin taşıdığı emaneti sahibine geri ver... Sen de Cenab-ı Hakk'ın o 'emin' kullarının arasına gir...

Ve her secde ettiğinde, Cennet'e biraz daha yaklaş... Mutmain bir 'kalb'le dön sonra yeniden dünyaya... Herkes senin yüzüne bakıp o eşsiz 'nur'u fark ettiğinde, işte o sınırsız ruhu taşıyan mutmain 'kalb' budur desin...

Ey insan! Ey 'kalb'! Ey nurlar nuru! Kalbin tek sahibi! Sevgili Efendim...

Senin ümmetin olmakla nurlanmıştı daha o en başında bu dünya hayatında yüzlerimiz... Ama biz sınırlarımızı bilemedik... Ve yandık... Yandıkça tövbe ettik... Kelimelerin farkına vardık... Gözyaşları içinde yıkanarak o tertemiz kelimelere tutuna tutuna şimdi yeniden Cennet'e yükselebildik...

Dualaların içinde yüzen 'bir' 'kalb' eninde sonunda buluyor, yolunu... Yeter ki hiç kimse bir an için bile olsa ümitsizliğe düşüp bırakmasın Cenab-ı Allah'ın ipini...

(Şu zorlu günlerde şeytanın tüm isteği dünyanın her yanına bir karamsarlık yayıp, insanı 'kalb'inden tamamıyla koparabilmektir...

Oysa 'kalb'ini koruyan, vahyi korur... Vahyi kalbinde tutan ve 'oku'yabilen 'bir' insan ise Allah'ın ipini hiçbir zaman bırakmaz...

Cenab-ı Allah'a her an yakın olur...

Ve şeytanın tüm oyunlarını boşa çıkarır...

Vesselam...

Her sözün ‘bir’ zamanı var!

Kelimelerin arkasında bekliyor konuşmadan öylece... Yüzü çok sessiz... Sanki hiçbir zaman konuşmamış gibi... Gözleri anlatıyor yine de her şeyi... Söz oluyor onun bize her bakışı... Ağlıyoruz birden... O da ağlıyor... ‘Söz’, diyor, çok tehlikelidir... Tek bir söz söylesen bile eğer samimi değilsen, ‘kalb’ incinir... İnsan ‘kalb’inin koruyucusudur... Her doğru olmayan söz, ‘kalb’i kirletir... Ve ihtiyaç hissedersin işte o zaman ağlamaya... Gözyaşlarınla ‘kalb’i yıkarsın... Tertemiz olur ‘kalb’ aynası yeniden... Ve bir daha konuşup da yanlış bir söz söylemekten çok korkarsın...

Ey sessizlik! Sessizce bu dünyadan çekip gidebilen ‘kalb’! O ıssız ‘kalb’!

Belki şimdi yeni baştan konuşma zamanı işte!

‘Kalb’in içinden çıkmalı söz!

Ey ihtiyaç! Senin için söze gelmeli yeniden hakikat!

‘Kalb’in tek bir güzel söze ihtiyacı var bugün...

Bir Cennet sözüne!

‘Mehdi’nin kılıcına!

Sonsuz bir iyiliğe...

Ve bizi işitebilecek ‘kalb’lere...

(Kelimelerin arkasında bekliyor öylece... Yüzü çok sessiz... Onu yeniden konuşturmayı başaramıyoruz hiçbirimiz... Tek bir söz bile etmiyor artık... Ama gözlerindeki ışık hiç sönmüyor... Her an daha yaklaşıyoruz ona... Konuşmaya bir ihtiyaç kalmıyor şimdi... Kalbin dili ile anlaşıyoruz... Ve her kelime birbirini anlıyor... Tamamlanıyor hakikat... Tek bir söz gibi sonsuz hayat... Ve her canlı hiç konuşmadan birbirini anlıyor...

‘Mehdi’nin zamanı başlıyor!

Tek bir ‘insan’ için aslında tüm bu hayat!

Onun için Cennet! Onun için Cehennem!

Ve iyiliğin kılıcı onun ‘bir’ sözünde!

Konuşmak için o günü bekliyor!

Tek bir zaman ve tek bir söz!

‘Kalb’ birleyecek işte zamanı ve sözü!

Ve o ‘kalb’i kim taşıyorsa bu dünyada ‘Mehdi’ olacak!

Kendini bilince, Rabbini de bilecek...

Sessiz kalışımız işte bu yüzden diyor...

Zamansız konuşmak çok tehlikeli!

O güne yemin olsun ki Cenab-ı Allah bizimledir!

Aslında olmayan bir zamanı birlemek için tüm gayretimiz! Anlamak için hakikati... ‘Bir’ anlam verebilmek için hayatımıza... Tek bir anlam!

Ey hakikat! Senin bütüncül bilgini, şeytanın teknolojisiyle paramparça etseler bile bir birleyen muhakkak çıkar!

Ve o iyiliğin kılıcıdır işte!

‘Mehdi’nin sözüdür!

‘Kötüler için yaşasın Cehennem’dir! Ve iyiler için bir Cennet sözüdür!

Hayati bir sırdır o!

Aceleyle söylenmiş bir söz değildir! Ancak hakikat bilgisi birlendikten sonra kendi ifadesini bulmuştur...

Ey söz! Tek bir söz! Zaman bu zaman değil midir? Tek bir zaman ve tek bir söz! İşte Cennet sözü! O zaman dile gel haydi! Yoksa çok yakında üzerine yazacak bir kâğıt bile bulamayacaksın! Bir orman, bir ağaç, bir kuş, fıtratı bozulmamış bir çocuk ve anlayışlı bir ‘kalb’...

Ey ‘kalb’! Senin için acı çektik biz... İstedik ki sen farkına varma, dışındaki bunca kötülüğün... Sen kendini Cennet’te san hâlâ... Ve o gün gelince hepimiz, kalbin içinde buluşabilelim yine de o tek bir hakikatte...

Ey hakikat! Cennet o kadar yakın ki hepimize! Tek bir an kadar! Ve aslında tek bir güzel sözle açılacak bize tüm kapılar...

Ey salih amel! Ey ihtiyaç! Ey ihtiyaç içindeki tüm insanlar için acı çeken ‘kalb’! Acını hafifletemedik senin affet! Affet Allah’ım bizi... O tek bir sözü, o tek bir zamanın içinde bir türlü dile getiremedik... ‘Kalb’in acısını hafifletemedik... Ona şifa olamadık... Affet bizi... Kır

kalemimizi... Ama ne olur ‘kalb’imizdeki ‘Mehdi’ sözünün dile gelmesine izin ver artık!

Yoksa ateş içinde kalacağız hepimiz... Ve çok yakında bizim sözümüzü işiten bir ‘kalb’ de bulamayacağız belki...

Nur içindeki son ‘kalb’ler de düşecek!

Ne olur yardım et Allah’ım... Tüm günahlarımıza rağmen bize, son bir defa olsun yardım et...

İzin ver artık ‘kalb’lerimizden dışarıya çıkmamıza...

Secde kardeşlerinin hakikati dile getirmesine...

O güne yemin olsun işte!

‘Mehdi’nin söze gelmesi için dua!

Yazıya gelmeyen bir ‘şey’ bu! Kâğıtları sevmeyen... ‘Kelimeler’in fıtri hayatından korkan! Onların ağaçlara düşkünlüğünü bilen... Rüzgârın, kuş seslerinin, iklimlerin değişmesinin ve çocukların masumiyetinin karşısında kendini aciz hisseden...

Şeytan o!

Yazıya gelmeyen...

‘Kelimeler’ melekler gibidir... O kadar incedir ki hisleri, kalbe bir söz olabilmek için en önce o kalbin temizliğine bakmak isterler... Kalbin aynası karanlıksa hiçbir söz uğramaz bir daha o kalbe... Hiçbir güzel söz... Şeytan, kalbe hiçbir zaman giremez ama yine de tüm karanlığıyla bekler o kalbin kapısında... Öylece bekler... Çünkü tek bir güzel söz bile gelir, kalbe hemen girer... Ve o kalbi kurtarır şeytanın karanlığından... Hepimiz için bir ümit olur...

Şeytan bunun için korkar her güzel sözden... Onca çabası boşa gidebilir onun bu güzel söz karşısında... Tüm kötülük tek bir güzel sözle savılır aslında... Sahici tek bir söz bile şeytanı yenebilir...

Ve şeytan, en çok o tek bir güzel sözden korkar...

Kalbin sözü! O söz bir Cennet sözüdür işte!

Şeytanı çaresiz bırakan söz... ‘Kalb’i yeniden aklın üzerine çıkaran söz... Tam bir secde hali... Ve iyiliğin kılıcı...

‘Mehdi’nin sözü!

Bizim gibi ağaçlar da, kuşlar da, yeryüzü de, gökyüzü de bekliyor onu... Varlık âlemi, yokluk âlemi o tek bir sözü işitmek istiyor yeniden...

İman eden insan için tüm yaratılış bir bütündür... Söz de, kelimeler de bütündür... Varlık, yokluk bir bütündür... Ne var ne yoksa şu âlemde bir bütündür...

Ve şeytan şu an bile bu birliği bozmaya çabalamaktadır... Ateşten teknolojisi ile yeryüzünü, insanı yakıp yağmalamaktadır...

Ve bu dumansız ateş karşısında fıtri insan çaresiz kalmıştır...

Şimdi tek bir anın içindedir tüm dünya... Secdelerde bizler için dua eden mümin kardeşlerimiz olmasa, şeytan, ‘kalb’i inandıracaktır belki bu dünyada artık tek bir güzel söz bile işitilmeyeceğine...

Ve ‘kalb’ o zaman sonsuz bir defa daha incinecektir... İncinen bir ‘kalb’ ise her şeyi yapabilir! Öyle bir pişmanlığın içine girebilir ki dünyadaki tüm insanlar onun için gözyaşı dökseler bile bu pişmanlıktan onu kurtaramazlar...

Kıyametten önce, son bir defa daha ‘kalb’ için güzel bir söz söyleme zamanıdır şimdi...

Herkes birbirine en güzel sözleri söylesin... Ve şeytanı uzaklaştırsın ‘kalb’den...

Yoksa incinen bir ‘kalb’in gözü sevdiğini bile görmez olur sonunda... İyice içine kapanır ve küser her bir şeye...

O’nun için dua... Secdelerde dua... Tek bir dua... Belki de son dua...

‘Mehdi’nin söze gelmesi için artık!

Sözün bittiği ‘bir’ yer!

Kalem yazar dedik! Yeter ki biz onun yazdıklarını ‘oku’yabilelim... ‘Kalb’i kaybetmeyelim... İnsan yüzünün sırrını anlayabilelim... ‘Oku’yalım ve itaat edelim...

Ey ihtiyaç! İnsan bu hayatta, en çok neye ihtiyacı olduğunu hiç bilmez mi? ‘Bir’ bilse! Hakikati birleyebilse... Anlaşılır olacak o zaman her şey! Biz birbirimiz için yaratıldık... İnsan ve aşk... Tek bir aşk için!

‘Oku’ o zaman işte! Kalem yazacak, sen okuyacaksın... Ve okudukça da kim olduğunu bileceksin...

Hakikati bilen insan, Rabbini bilir... Rabbini bilen insan ise kendini bilir... Bir hiç olduğunu bilir... Ve itaat eder... Bildik, Allah’ım bildik seni ve iman ettik... ‘Bir’ söz verdik! Söz, Allah’ım söz sana! Hiçbir anımız sensiz geçmeyecek bu dünya hayatında... Ve o hiçbir an sana verdiğimiz sözü unutmayacağız inşallah...

Tek bir söz!

Ve tek bir an!

Allah’ım bildik seni... Ve hiçbir an unutmadık... ‘Bir’ olduk, ‘hiç’ olduk ve ‘kalb’e kabul olduk...

Ey söz! Tek bir söz!

Senin için yazıyor kalem! Hiç durmadan yazıyor... Ve hiç durmadan secde ediyor, Allah’a...

‘Hiç’ oluyor, ‘bir’ oluyor ve söze getiriyor hakikati...

O tek bir hakikati...

‘Oku’ o zaman sen de... Ey dünya insanı... Oku bu Cennet yazılarını... Belki, Cehennem’e düşmeni engeller senin bu yazılar... ‘Oku’ ne olur, kalemin yazdığı bu hakikatleri... Oku ve kurtul!

(Kâbe’de bir an! Tam tavaf ederken Kâbe-i Muazzama’yı, o tek bir anın içine giriyorsun... Kalbin içindesin şimdi... Sidretül Münteha’nın ötesi... Daha ötesi var mı?

Kalbin de ötesi!

Orada ‘söz’ kalmıyor artık... Söz bitiyor...

‘Bir’ ‘hiç’!

Hu!

Mehdi’yi bildik ama göremedik!

Mehdi’nin gelmesi belki de bir an meselesi! Tek ‘bir’ an, elbette... O anı yakalayabilirsek secdelerde, bize görünecek... Ve o an görevlendirileceğiz hepimiz... Şeytanın teknolojisine karşı! Alınlarımızda secde izleri ve ‘kalem’in gücü... İşte iyiliğin kılıcı!

Yaz o zaman! Sen yazdıkça düşsün kötülüğün kaleleri birer birer... Ateşten ekranlar söndürülsün... Çocuklar kurtulsunlar şeytanın elektromanyetik hipnozundan... Ve birdenbire güneş doğsun... Sabah olsun... Bahçedeki ağaçlar çiçek açıp, meyveye dursunlar... Sular yeniden berraklaşsın... Çocukların yüzüne nur insin... Gözlerinin içinden Cennet görünsün... Ve o an işte, bize ‘Mehdi’ görünsün...

(Hazır mıyız, peki? ‘Mehdi’yi görmeye... Kalbi hazırladık mı? Aklı ‘bir’leyebildik mi kalbimizle? Ve sözü! Kur’an-ı Kerim’i, kalbimizin içine alabildik mi? O yaşayan tek bir sözü...

Kur’an-ı Kerim dışındaki her söz ölüdür önce... Onunla canlanır ‘kelime’! Kendi kıblesini bilince... Aynı ‘insan’ gibi... Kelimelerin de ‘bir’ kıblesi vardır... Ve bir söz birliği... Tevhid inancı!

İnsan ‘bir’dir! Kelimelerle birdir... Ve Allah’ın kuludur... Daha ne olsun! Kâinatta ‘bir’ olmayan hiçbir şey yoktur... Yeter ki bir ikilik peşinde olmasın... Şeytana kanmasın... Yoksa hiçbir Cennet anı hâlâ parçalanamaz... Tek birdir!

Ve insan Cennet’tedir!

‘Mehdi’nin kendisidir!

(Şimdi, kimler ‘Mehdi’yi görecektir bunun cevabını vermeye çalıştık!

Ve bildik işte! O’nun kim olduğunu anladık artık! ‘Bir’ tevhid inancı ile... Kelimelere sorduk! Daha ne olsun dediler, yazıyoruz işte!

Bir defa daha okuduk tüm yazıları... Sonunda ‘kalb’e sorduk... Kur’an-ı Kerim’in yurduna... Sözün anavatanına...

Ve bildik o zaman hakikati... Bizi kim hidayete erdirecek... Şeytanın teknolojisinden kurtaracak...

Bildik O’nu!

Bildik ve itaat ettik!

Ey Muhammed Mustafa’nın ümmeti...

Kurtuluşumuz çok yakın artık!

Yardım et ya Resulullah...

Her aşkın tek bir sahibi vardır!

Sana ‘hayati sır’rı soracaklar! Ne söyleyeceksin... Kalbimde diyebilecek misin? Kalbimdeki ahiret eşim... ‘Bir’ bilinmez o! Dünyadaki tüm kâğıtların sahibi... Yaralı ağaçların... Ve ‘söz’ün... O tek bir sözün...

Ve o tek bir sözü ben hiç merak etmedim diyebilecek misin? Dünya, çok oyaladı beni... Dünya işleri işte! Bir türlü sıra o ‘hayati sır’rı öğrenmeye gelmedi, gelemedi...

Bilemedim ben ahiretteki eşimi! ‘Dünyanın sözü’ oyaladı beni... Hazır değildik daha o Cennet sözüne... Ve onu yapayalnız bıraktık hep tek başına... Yaralı gövdesini, üzerine yazdığı kâğıtlarla örtmesine aldırmadık, daha doğrusu anlayamadık ve o kâğıtlarda yazılanları hiç ‘oku’yamadık...

Şimdi, uzaklardayım ondan... Okuyamadığım onca kâğıt kadar uzaktayım... Ve bilmiyorum hâlâ onun aslında kim olduğunu... Tek bir eş mi? Yoksa o kâğıtlarda yazılanların hepsi mi? Hangisi o? Kalem mi? Yazı mı?

Bilemedim hiç! ‘Kalem’ olduğunu fark ettim ama yazdıklarını ‘oku’yamadım...

Artık çok geç! Bilmek için onu... Onca kâğıdı nasıl okuyabilirim ki! Ve her geçen gün daha artıyor sayıları... Ormanlarca orman... Ve yazılar... Nasıl okuyabilirim... Nasıl anlayabilirim o okuduklarımı... Ve ona, benden duymak istediği sözleri söyleyebilirim... Ama her geçen gün daha imkânsız hale geliyor onu anlamam... Onu, tek bir ‘hayati sır’rı...

Ve eşimi!

Ahiretteki eşimi...

Oysa ne kolaydı önceleri... Yazının o ilk günleri... Hemen okusaydım... Arayı hiç açmasaydım... Ne kolay olacaktı... Her

yazdığını bana yazıyordu aslında... Eşine! Bu dünyadaki eşine...

Benimle buluşmak için gelmişti ahiretten, dünyaya...

Cennet'ten şu ana... Benim için gelmişti... Beni ahirete götürmek için... Cennet'te yeniden 'bir' olabilmek için...

Tek bir hayal için...

Benden bütün istediği onun yazdıklarını 'oku'mam ve onunla, Cennet'e yükselmemdi...

Dünya işleri çok oyaladı beni... Bu yüzden Cennet'teki eşimden çok uzaklardayım şimdi... Ve onu özlüyorum...

Ahiret yurdunu... Eşimle, kendimi hayal ediyorum orada... Hiç ayrılmıyoruz birbirimizden... Aramıza hiçbir şeyi almıyoruz... Bu dünya bile olsa, almıyoruz aramıza...

Aşkın bize özel 'bir' dili ile konuşuyoruz... Yazmıyor o da artık... Çünkü gövdesi hiç kanamıyor... O kanamaları durdurmak için yazmıyor... Çünkü ondan hiç ayrılmıyorum ki ben...

Aşk bu! Cennet'te 'bir' olmak...

Dünya 'şey'lerini aramıza hiç almamak...

Ve unutmak! Bu dünyada yaşadığımızı unutmak... Tüm bu yazıları yazan 'bir' kalemle bu dünyada eş olduğunu bile unutmak... Ve sonra o tek bir anın içinde uyanmak... Cennet'teyken, Cennet'te olduğunu bile unutmak...

Sadece o tek bir anın sahibini düşünmek...

Allah'a ait olmak...

Aşkı yaşamak...

Hiçbir zaman geç değil ki! İnsan, 'bir' olunca her an

Cenab-ı Allah'ın huzuruna çıkabilir... Ve 'aşk'ı yaşayabilir...

O tek bir aşkı...

İlahî aşkı...

Ve birbirine yeniden ‘âşık’ olur...

İşte o zaman yeniden başlar bu dünya hayatı!

Aşkın kelimeleri ile secdede yapılan dua!

Kelimelerin içi boşaltılırsa ne olur? Konuşmak unutulur... Yazıya ihtiyaç kalmaz... Kör, sağır ve dilsiz bir dünya kalır geriye... İnsan yetim kalır... En yakın akraba gibidir söz... Şefkattir, merhamettir ve birbirini sevmektir... Aşktır! Kelimelerle, aşkını ilan edersin sevdiğine... Ve sen onu anlarsın, o seni anlar... Gözlerinizden Cennet görünür...

Kelimelerin içi boşaltılırsa işte Cennet'i kaybedersin... Başka nasıl anlatabilirim ki bunu sana... Cehennem'de yaşamak gibidir kelimeleri kaybetmek... Cennetin kelimeleridir onlar... Ve senin kalbine emanet edilmiştir... 'Bir' söz olarak...

Ey 'kalb'! Kalbim benim... 'Bir' kalbim! Ey Cennet kalbim! Başka nasıl anlatmalıyım ki bunu sana, ben sana âşık oldum...

İnsan kalbine âşık olur mu hiç? 'Hiç' olur işte o zaman... 'Bir' hiç!

Ey 'kalb' sen bensiz 'bir' hiçsin! Aşkın kalbisin... Ve sözsün... Hiç korkma da artık bak Cennet'tesin...

Aşkın da 'bir' dili vardır... O dil kâinatın dili ile aynıdır... Ve aslında o dilden başka hiçbir dil yoktur...

'Şimdi' de 'bir' dildir, sonra da! Zaman tek 'bir' dildir! O dili öğrenmek için yaratıldık biz! Aşkın dilini... Ve o dili kim öğrenirse Cennet'tedir... Öğrenemeyen ise Cehennem'in odunudur...

Bunun için işte tek bir güzel söz bile söyleyemeyen kimseye odun gibisin denir... Yontulmamış odun...

Yoksa ağaç, bizim hayatımızın her anında vardır... Hayatı güzelleştirir, inceltir, kolaylaştırır... Kâğıt olur, masa olur, ev olur ve bahçe çiti olur... Sonra da bizi ısıtmak için ocakta yanan odun olur...

Ama sınırlarını bilmeyen bir ateş hepimizi yakabilir... Evi yakar, bahçedeki ağaçları yakar, bizi yakar, doymaz, kendini bile yakar...

İşte ateşin en doymazı Cehennem'dedir... Sınırını bilmez ve her şeyi yakmak ister... Dünyayı Cehennem'e çevirmek ister... Ve önce kelimeleri alır işte bunu yapabilmek için insanın kalbinden... İnsanlar birbirleriyle anlaşamazlarsa 'odun' gibi olurlar... Ormanda ateşe atılmak için bekleyen, kurumuş odun olurlar... Ve Cehennem'in yakıtı olurlar...

Son anda bile olsa anlamlı bir söz onları kurtarabilir bu azgın ateşe atılmaktan...

Tek bir anlamlı söz!

İman ettik Ey Allah'ım... İnandık biz... Senin sevgili bir kulun olmak için ne olur affet bizi... Tüm günahlarımızı affet... Ve ne olur bizi huzuruna al...

İman edip, hayrı ve barışı yaymak için hiç durmadan çabalayan o sevgili kullarının arasına al...

Affet ne olur bizi...

Sensiz geçen o günlerimiz için... O boş konuşmalarımız için... Affet, affet ne olur, Allah'ım bizi affet...

Kadrini bilemediğimiz o Cennet kalbe ne olur kelimelerini geri gönder...

Tek 'bir' anlam için...

Gözyaşları ile ıslattığımız secdelerde ihlâslı tek bir dua için...

Sana 'bir' kelime kadar yakın olabilmek için...

Tek 'bir' kelime!

Ve tek 'bir' an!

Aynı Cennet'te gibi...

Affet, Allah'ım... Ne olur affet...

Eşinin gözlerinden görülen Cennet!

Hayatın bir an için durması... Tek bir an... O an için işte tüm hayat... Ve insan! O anın içinde her şey! Daha birbiri ile eş... Ayrılmamışlar birbirlerinden... O tek bir andan başka ikinci ‘bir’ an yok aslında...

Ve insan bir türlü bilemiyor bunu... Her şeyin o tek bir anın içinde olduğunu...

İnsan istese de o tek bir anın dışına çıkamaz!

Şeytanın hiçbir gücü yoktur... İnsanı ayıramaz sevdiğinden... Yeter ki insan, şeytanı kendi nefsinden bile daha çok sevmesin! Ve nefsinden ayrılmak istemesin! Eşsiz bir hayat için şeytana uymasın!

Harut ve Marut’un tüm uyarılarına rağmen eşleri birbirinden ayırmak için yine onlardan öğrendikleriyle eşleri şeytanın tuzağına düşürmesin...

Nefsini eşinle kapatırsan, şeytan sana hiçbir şey yapamaz...

Bugün, ailenin korunması için eşine sahip çıkmalısın... Bu dünyadaki eşin, seni Cennet’in kapılarına kadar götürecektir... Eşsiz kalınca insan, şeytana daha açık hâle gelebilir... Eşi, nefsini örter insanın ve onu Cennet’e hazırlar... Ailenin korunması İslam dininin önceliğidir... Medyum medya ile şeytan, fırsat bulduğu her an, senin en mahremine saldırır da saldırır...

İnsanı bu dünya hayatında eşsiz bırakmak, onu daha kolay ele geçirmek içindir...

Şeytanın hiçbir anı yoktur ki bir eşi olsun... Yapayalnızdır şeytan... Lanetlenmiş şeytan... Her mutlu aile gördüğünde insana olan kıskançlığı o an daha depreşir... Ateşi kızışır... Ve kötülüğü artar...

Oysa ondan korunmak çok kolaydır... Allah'ın ipine sarılan eşler birbirlerinin gözlerinde Cennet'i görürler... Ve mutlulukları arttıkça şeytandan daha da uzaklaşırlar... Tüm insanlık tarihi birbirlerinin gözlerinin içinde Cennet'i gören eşlerle doludur... Ama bugün, şeytanın ateşi, insanların gözlerini de sarmıştır... Ateşten ekranlara, eşlerinin gözlerinden daha çok bakan insan, Cennet yerine Cehennem'i görmektedir artık birbirlerinin gözlerinin içinde...

Kurtuluş için insanlar, ateşten ekranlardan, bu dünyadaki eşlerine dönmek zorundadırlar...

Eşini kaybeden insan, her an Cehennem'e daha çok yaklaşır...

Bu dünyada olsalar bile birbirlerine sarılınca Cennet uykuları içinde uyurlar... Şeytan bir daha onların arasına giremez...

Tek başına, eşsiz, Cennet'ten çok uzakta, kendi ateşi ile baş başa kalır...

Tek bir an vardır ve başka hiçbir 'şey' yoktur!

Önemli olan yeryüzü halifesi insanın, Cennet'te kendisini bekleyen eşidir...

Mucize ve insan!

Birbiri ile eştir!

Bu dünyada şart olan, Allah'ın ipini hiç bırakmamak ve temiz bir 'kalb'le ölebilmektir...

Kalbin içindeki zaman hâlâ o tek bir andır...

Ve insanı o tek bir an üzerinden Cennet'e götürür...

'Bir' Cennet anı!

Cennet’i yazan ‘bir’ kalem!

Cennet’i yazmak... Cennet’i düşünmek... Ve Cennet’te olmak...

Mümkün mü?

Kelimelerle mümkün! Bizi Cennet’e götürecek kelimeler! Cennet’in kelimeleri... Ve Cennet’te ‘bir’ insan... Dünyadaki her ‘şey’den kurtulmuş ve yeniden Cennet’e dönmüş...

Cennet’te ‘bir’ insan...

Cenab-ı Allah’ın sevgili bir kulu... O’nun kelimeleri ile düşünen... Hareket eden... Sevgili bir kul... Tüm melekeleri ile Cennet’te... O bir anın içinde... Ve tek bir!

Sözün birliği için kelimeler insanları bir araya getirmeli... İşte bu birliği kuran kelimeler, Cennet’ten geldiler... Ve Kur’an-ı Kerim olarak her insanın kalbine indiler...

Şimdi her insan kalbini ‘oku’mak için var! Sadece bunun için var... Kalbini okuyabilen insan, Cennet’e geri dönecek... ‘Oku’yamayanlar ise Cehennem’de yanacak...

‘Oku’mak için Cenab-ı Allah’a iman etmek şart... Kalbin kelimeleri böyle istiyor çünkü... Başka türlü onlarla ‘bir’ okuma yapmak mümkün değil... İnanmayan bir insan kâinatı nasıl okuyabilir... Ve kâinatı yazabilir!

Ey insan kalem! Hem ‘oku’malısın, hem de her okuduğunu kâinata yazdığının farkına varmalısın artık! Yoksa ‘bir’ olmak mümkün değil Cennet’te kelimelerle...

Ve ‘bir’ olmayınca da Cennet’e giremeyeceksin... Kelimeler seni istemeyecek kalbin içine... Vahyin yurduna... Sidretül Münteha’nın ötesine... Melekelerinden ayrı, tek ‘bir’ ruh olarak!

Ey insan kalem! Yazının sahibi Allah’tır... Yazı tüm kâinattır... Sen ‘oku’mayı öğrenince ‘bir’ kalem de olursun artık!

Ve yazmaya başlarsın o zaman! Yazarak bulursun hakikati... Sen kimsin ve Rabbin kim... Sen O'nu bilince, O da seni bilir... Tüm melekelerinin sahibi O'dur... Senin bir varlığın yoktur ki!

Tek bir kalem vardır aslında ve tek bir yazan... Kim, kimden kaçıp sana sığınacaktır ki! Birlik sağlanmıştır işte... Cennet'te bir hayal olmaktan çıkmışsındır artık... Hayalin kendi olmuşsundur!

'Söz' biter bir insan için... Tüm varlık âlemi susar...

Ve tek bir ses işitilir...

Bu ses Hz. Musa'ya Tuva vadisinde seslenen sestir...

Ve secde ederiz hepimiz... Cennet 'bir' secde hâlidir... O kadar yakındır insan, Cenab-ı Allah'a...

Secdede tek bir 'kalb' vardır... Ve tüm konuşmalar artık o kalbin içindedir...

Kalbin dışında kalanlar ise Cehennem'dedir...

Dünya hayatında 'kalb'ini 'temiz' tutabilen her kimse muhakkak Cennet'tedir...

Cennet, kalbin yurdudur...

'Kalb'siz bir insan içinse Cennet yoktur...

O insanın yurdu Cehennem'dir...

Ve sürekli kalacaktır orada...

Bir odun gibi yanacaktır...

Kalbin zümrüt tepelerinden gayb görünür mü?

‘Gayb’ı bilemedim... Ama hissettim... Mutlak gayb, Allah’tır... Ve Kur’an, bizi ona götürür...

Allah adıyla ‘bir’lenir her şey... Ve Allah adıyla bilinebilir... Birlenen her şeyin içinde zaten insan da vardır! Çünkü kendini bilen, Rabbini bilir...

Gaybı bir insan bilemez... Ama Kur’an-ı Kerim’i bilir... Kur’an insana, gaybı hissetmesi için gönderilmiştir... Mutlak gaybı, Cenab-ı Allah’ı...

Tefekkür ve tedebbürle insan, tüm melekeleri ile Kur’an-ı anlamak için gayret göstermelidir... O zaman yaklaştırılır ona gayb... Ve Kur’an-ı Kerim üzerinden görebilir gaybı... Zikir, tefekkür ve tedebbürle... Bir daha hiç ayrılmamak için O’ndan...

Ey insan! Kendini bilmeye çalış her ‘şey’den önce... Sen kimsin! Ve içinde yaşadığın bu kâinatın bir sahibi var... Senin bir sahibin var...

Hepimizin ‘bir’ sahibi var...

Ve tek ‘bir’ kitabı var...

O kitap Kur’an-ı Kerim’dir...

Ve hepimizin sahibi Cenab-ı Allah’tır...

Şimdi ‘oku’maya başla o zaman tüm kâinatı, Kur’an-ı Kerim’in ışığında... Tertemiz bir ümmi olarak... Ne okumuşsan daha önce, ne biliyorsan unut hepsini... Durma, tertemiz ‘bir’ zihinle, ‘temiz’ bir ‘kalb’le okumaya başla hadi!

Ey canlı kitap! Kendini okuyan insan ‘canlı’ değilse kendini okutmayan kitap! Her ‘bir’ insanla daha fazla canlanan kitap! Ve

kalbinin temizliği ölçüsünde her mümine, zamanı gelince gaybı gösterecek kitap...

O kısacık anın içinde sonsuz bir özgürlüktür Kur'an... Dünya hayatı o kısacık andır işte, sonsuz 'bir' Kur'an hayatının yanında...

Ey Kur'an dostları! Cenab-ı Allah'ın en sevgili kulları... İyi okuyun Kur'an-ı Kerim'i... 'Temiz' 'bir' 'kalb'le okuyun... Ve siz de gaybı hissedenlerden olun... Ve Kur'an-ı Kerim vesilesiyle, Allah ahlakıyla ahlaklanmaya gayret edin...

(Allah'a varmak içindir tüm okumalar... Kendini bilmek, Rabbini bilmek içindir... Ve bu dünya hayatının tek gayesi budur... İmtihanları layıkıyla geçmek, kalbi hiç karartmamak ve tertemiz 'bir' 'kalb'le yeniden Allah'a varmak içindir...

Yoksa dünya nimetleri bir insanı azdırabilir... Nefsi bir oyun eder insana... Ona Cennet'i unutturabilir... Oysa insan, gaybın kelimeleriyle, Cennet hayatı için yaratılmıştır... Mutlak gayb, Allah'tır... Ve tek 'bir' bilgi vardır tüm kâinatta... O bilgi, insanın kalbine emanet edilmiştir... Kalbinin temizliğiyle okuyabilir insan kâinatı... Kendi 'kalb' aynasında görür 'hakikat'i... Ve o ayna sayesinde bilir kendini... Kim olduğunu... Ve Rabbini...

Ey insan! Gaybı bilmek için Kur'an-ı Kerim 'oku'... Ve bir gün gelir de kalbinden gayba bir kapı aralanırsa hiç durma gir hemen... Çünkü sen 'Mirac'a yükselmiş Hz. Peygamber ümmetisin...

Belki o en sevgili karşılayacaktır seni nurlar denizinde... Kalbin zümrüt tepelerinde...

Ey Sevgili!

En Sevgili...

Tek 'bir' Sevgili...

Geldik işte biz de huzura!

Bir çocuğa yazılan ilk ‘aşk’ mektubu!

Kâğıtların birbirlerine yaptıkları incelikler... Öyle yaşamalı işte... Bir kâğıt inceliği kadar! Sonra en güzel kelimeler konar üzerlerine...

Ve okursun o yazıları... İlk önce kâğıtlar okur üzerlerindeki yazıları... Onlar bilir hakikati... İlk önce onlar bilir her şeyi... Kâğıtlar ve ağaçlar... Sonra kuşlar... Bir Cennet dili ile seslenir sana tüm kâinat... Ve okursun sen sonra o kâğıtları... Kalbin ile okursun... Ama kalbinin temizliği ölçüsünde anlarsın okuyabildiklerini...

Şimdi bir tercih yapma zamanı! O incelikli kâğıtların üzerindeki her şeyi okumak varken, neden sen, hepsini okuyamayabiliyorsun? Kalbinin aynasını ‘temiz’ tutamıyorsun?

Oysa o kadar kolay ki! Kalbinin temizliği... İyilik, namaz ve dua ile...

İnsanın başının secdeye ermesi o kadar zor mu ki? Bunca kirli kalp... Ve kendi hayatının sırrını bile bir türlü okuyamama... İnsan çok talihsizdir aslında... Kendini bilmek istemiyor... Hakikati bırakıp, gerçek olmayan sanal bir hayatın içinde yaşamaya zorlanıyor... Medyum medya yapıyor bunu daha çok... Ve buna zemin hazırlayan da yanlış bir eğitim metodu... Hayatın tevhid bilgisi yerine onca gereksiz teferruat öğretiliyor ona... Çocuk hiçbir şey öğrenemeden büyüyor... Belki hiç eğitim almasa, çocuk çok daha fazla şey öğrenecek tabiattan... Tabiatın içinde büyüyebilen çocuklar için söylüyorum elbette tüm bunları... Ateşten ekranlara tutsak edilmiş çocuklar için değil... Şimdi her türlü eğitim de ateşin üzerinde ve ondan hiç kurtuluş yok artık! Çocuklar yana yakıla uzaklaştırılacaklar kendi tabiatlarından... Ve sonra unutacaklar tabiatı iyice... Hızlı bir sanal hayatın içinde kaybolacaklar... Kendilerini bir daha hiç bilemeyecekler... Birbirlerini anlayamayacaklar... Ama şeytanı bilecekler her an! Çünkü onu aralarına almadan birbirleriyle hiç konuşamayacaklar, görüşemeyecekler ve sevişemeyecekler...

Şimdi, Allah adıyla söylüyorum size, çocuklarınızı çekip alın, deccalın gözlerinin önünden... Saklayın çocuklarınızı, deccalın o her şeyi görmeye, duymaya, bilmeye çalışan tek gözünden... Ateş gözünden... Şer gözünden...

Ey cumhuriyetin sarışın, karaşın tüm aileleri! Bu tuttuğunuz yol, yol değildir... İleriye giden bir yol hiç değildir... Tam tersine geriye, en geriye, ateşe doğru gidiyorsunuz... Daha da ötesi artık ateşe tapıyorsunuz!

Gelin vazgeçin çocuklarınızın diri diri yanmasına vesile olmaktan... Yapın tercihinizi şimdi! Dışarıda, bahçede, serin ağaçların altında bir kâğıt inceliği ile yaşanan o eşsiz hayat mı? Yoksa güneş girmeyen kasvetli bir odada, ekranın, o ateşten gözün önünde, şeytan tarafından tutsak edilmiş hayat mı? Söyleyin hangisi!

İlk ‘oku’masını bu kâğıtların inceliğinde yapan ey sevgili okur!

Kalbin dili tek birdir!

O dili bilen insanı ise şeytanın ateşi yakamaz...

İsterse tüm dünya deccalın gözünün içine bakar olsun...

Sen yine de her an sevdiğini görürsün...

Aşkın dili, kalbin dilidir...

Ve en iyi aşk mektupları gurbetteyken yazılır...

Ey aşk! Bildik seni biz!

Ve bir daha da hiç unutmadık...

Hiç!

Allah’ın yardımı için son bir defa!

Allah’ım yardım et... Öyle bir zaman ki aklı da koruyamıyor insan, kalbi de... Şeytan, teknolojisi ile saldırıyor, insan da bu saldırıya gönüllü olarak karşılık veriyor! Gel! Ne olursan ol yine gel! Yeter ki bizi bir an önce dumansız ateşinin içine al... En hızlısı yap bu zamanın... Ateş üzerinden okuyalım, konuşalım, ‘ateş’in içinde yaşayalım... Ve o gün gelince de bizi ‘ateş’in kendi yap!

Birbirine benzemez gibi görünen konularda, bilginin de ‘tevhid’ esası üzerine, devamlı olarak düşünmek... Her türlü tehdide karşı tedbir almak... Şeytanın ateşinden korunma yollarını insanlara anlatabilmek için de her an bir iş ve oluşta olmak...

Ama dilsiz bir dünya! Hiç kimseden ‘bir’ ses çıkmıyor... Tüm bilgileri birleyen ‘bir’ ses... Teferruatın sığ sularında boğuluyorlar! Ve yeni bir okuma yaparken kendi bilgiciklerini unutup, ‘temiz’ bir zihinle okuyamıyorlar... Açılamıyorlar temiz sulara... Sığ sularda yaşamayı kendileri seçiyorlar...

Bu yüzden de susuzluklarını bulanık sularla gidermeye çabalıyorlar...

Kur’an-ı Kerim karşısında her insan biriciktir... Temiz bir ‘kalb’le ve temiz bir zihinle o kaynak sularından doyana kadar içebilir... Ve cevap aradığı tüm sorularına muhakkak ‘bir’ karşılık bulabilir...

İnsanı vahiyden uzaklaştırmak için şeytan, teknolojiyi geliştiriyor... Temiz bir su içememesi için dünyayı kirletiyor... Yerüstünü, yeraltını yağmalıyor... Dünyayı yağmalayarak insanın dışını, gıdaları bozarak da içini kirletiyor... Ve sonra da ateş teknolojisi ile tepelerden dalga dalga üzerine iniyor...

Vahyin yurdunu, o kalbi, muhasara altına alıyor...

Allah’ım yardım et... Çok yakında insanların senden yardım dileyecek bir mecali bile kalmayacak... Ne olur yardım et... Sen yardım etmezsen öyle güçsüzüz ki hepimiz... Bu muhasara altında bırakılmış ‘kalb’i korumaksa çok zorluyor artık bizi... Ne olur yardım et... ‘Temiz’ bir kalb için... Temiz bir zihin için, temiz bir nesil için ne olur yardım et bize...

Senin yardımın gelirse, şeytan bize ne yapabilir ki...

Tek bir kelime ile söndürürüz onun ateşini...

Ve dünya yeniden o temiz günlerine döner...

Cennet’te ‘bir’ olmak yeniden mümkün olabilir mi o zaman?

O tek bir zaman!

Allah’ım ne olur yardım et...

Seninle yeniden bir olabileceğimiz o tek bir an için bize son bir defa daha yardım et...

Bir gün gelecek bu nano ahlaksızlık bitecektir!

İnsan bazen kâinatta ne olup bittiğini anlıyor da, dünyada olanları pek kavrayamıyor... Öyle günler içindeyiz şimdi... Bulunduğumuz an parçasının içinde debelenip duruyoruz... Ve her gün kendimize daha fazla zarar veriyoruz...

Dünya hayatını da anlamak için bir şeyler yapmalıyız... Anlamak ve her şeyi bir iyiliğe dönüştürmek...

Bir nano ahlaksızlık üzerine yeniden kuruluyor dünya! Her türlü kötülük bir tek iz bile bırakmıyor onlarda... Vicdansızlık hâkim olmuş hepsine... Zulme karşı bir araya gelmeleri için bir vicdan gerekliydi önce... Şimdi hepsi rahatlamışlar... Her insanı üzebilecek bir olay olunca, tüm vicdanlar tam harekete geçmek üzereyken, nano ahlaksızlık devreye giriyor ve vicdanları üzerinde hiçbir iz kalmayacak şekilde kendini yeniliyor... Acının, sorumluluğun yerini taş gibi bir vurdumduymazlık alıyor... Dünya hayatı bir eğlence sirkine dönüşüyor... Kafesler içinde acı çeken insanlar ve onları alkışlayan seçkin güruh... Ve seçkin güruhun takipçisi, teknoloji bağımlısı, hipnoz altında bırakılmış diğer insanlar... Medyum bir medya yönetiyor onları... Ne içeceklerini, ne yiyeceklerini, ne giyeceklerini ve kimleri sevip kimleri sevmeyeceklerini bile o medyum medya fısıldıyor onlara...

Ve bir gün hipnoz altındaki o takipçi insanlara da sıra geliyor... Onlar da eğlence sirkinin kafeslerinin içine kapatılıyorlar... Her türlü zulmün küçük hisseli hissedarlığından çıkarılıyorlar... Ama artık çok geç! Boş yere yalvarıp yakarmayın o seçkin güruhun vicdanlarını yeniden harekete geçirmek için... Nano ahlaksızlık her yerde şimdi... Gün geçtikçe de daha fazla insanı içine alıyor... Ve kötülük hiç durmadan yayılıyor...

Kâinatta olup biteni anlayanlar için korkulacak hiçbir şey yok daha... Tek bir iyilik bile yapabilse her insan, o an vicdanı harekete geçer... Ve ‘hayy’ olur... Kendini yeniden hatırlar insan... Şeytanın zulmüne karşı her an her yerde başkaldırması gereken insan...

Bir insana önce biz bir iyilik yapalım ve sonra da onun bir iyilik yapmasına vesile olalım... Göreceksiniz ki her yapılan iyilik karşısında şeytan gerileyecektir... Teknolojisi dağılacaktır... Zihinlerin üzerindeki hipnoz etkisi bitecektir... Ve o eğlence sirkinde geçirdikleri her an için onca insan gözyaşı dökecektir...

Birbirlerine sarılacaklardır hepsi... Ve bu küçük, yorgun dünya, o sonsuz kâinatta mutlu bir yer olmaya devam edecektir yine...

Taş evlerden, bahçelerden, ağaç altlarından ney sesli çocukların dua sesleri yükselecektir semaya...

Şimdi her insan sevinç gözyaşları içinde bir defa daha şükredecektir Cenab-ı Allah’a...

Tefekkür olmadan insan hakikati anlayabilir mi?

Hiç bilmediğin bir konuda tefekkür etmek... O konu ‘hayat’! Ne bilebilir ki insan sadece yaşayarak! Ne kadar yaşarsan yaşa... Senin hayatın uçsuz bucaksız bir kâinatın ortasında ne ifade edebilir ki!

Bir bilginin bir anlam ifade edebilmesi için o bilgi üzerine tefekkür etmek şarttır... Tefekkürsüz bir bilgi hiçbir şey ifade etmez... Bir formüldür sadece... Bir laboratuvar bilgisidir... Kuru bir iskelettir... Onun ete ve ruha bürünmesi için tefekkür şarttır... Herkesin anlayacağı ‘bir’ anlama gelebilmesi için...

Kâinatta ne varsa hepsi tek bir anlam taşır... O anlama varmak için işte tefekkür şarttır... Tefekkür edebilmek için insanın kendi kalbi ile barışık olması gerekir... Kalbin aynası ‘temiz’ olmalıdır... Her an huzurda hissetmelidir kendini... O zaman nasıl günaha düşebilir ki! İnsan, Cenab-ı Allah’ın huzurundayken günah işleyebilir mi?

Kalbin evinde doğdu ilk söz... Ve o sözü biz hiç unutmadık... O sözü bize unutturmak isteyen şeytanı hemen bildik ve yok saydık... İnsan bir defa gördüğü kâbusu bir defa daha görmek isteyebilir mi? O kâbusu görmemek için bir daha gözünü kırpmaz bile...

Ve Allah’ın huzurundan düşmemek için her an ‘bir’ zikir hali içinde kalır... Tefekkür ve zikir... Zikir arttıkça tefekkür hali daimi olur... Ve ona Cennet’in kapıları açılır...

Şeytan bir daha giremez onun göz aralığına...

İşte tam burada sormak gerekir; ‘hayat’ nedir? Bu tefekkür yolculuğunu yapmış insanla, sadece gününü yaşamış bir insan arasındaki fark gözleri görenle, gözleri kör bir insan arasındaki fark kadardır...

Kâinatı tefekkür ederek görenle, görmeyen hiç bir olur mu?

‘Tasavvuf’ yolculuğu için Kur’an-ı Kerim üzerine tefekkür şarttır... Kalbin gemisi ile açılır insan bu ummana... Eğer ‘kalb’ bakımsızsa, gemi su alır ve batar... Bu geminin bakımı için devamlı olarak tefekkür şarttır... Bakımsız ‘kalb’ ‘hiçbir’ anlam bulamayabilir bu tefekkür denizinde...

Ve anlayamaz, anlamlandıramaz, ürker, korkar ve telaşla kıyıya doğru yüzmeye başlar...

Vahyin sınırları içinde kalacak bir tefekkür içinse ibadet şarttır... İman etmiş bir ‘kalb’ ancak o zaman yolunu kaybetmez...

Ve her düşüncesi ile Allah’a varır...

İnsanın kalbindeki ‘söz’ onu Cenab-ı Allah’ın huzurunda tutar... Zikri bırakmayan ‘kalb’ vahyi hiç unutmaz... ‘Vahiy’le gelen, kâinatın birliğidir, tevhid ruhudur... Kalbindeki ‘emanet’i hatırlatmak için gönderilmiştir ona... Ama asıl önemlisi ona Rabbinin kim olduğunu bildirir... Ve Rabbini bilen insan elbette kendini de bilir...

‘Hayat’ın ne olduğu ile ilgili merak biraz da bu ‘emanet’in ne olduğunun üzerine düşünülmesiyle giderilebilir...

Kâinatın ortasında bir insan ve onun kalbine emanet edilmiş ‘bir’ sır!

Tefekkür edebilen bir insan varabilir ancak bu sırrın ne olduğuna...

O insan bu sırrı açık açık anlatsa bile kalbinin temizliği ölçüsünde anlayabilir her insan bu sırrı... İlahî hakikatten bu kadar nasiplendirilmiştir...

Hakikat aslında her yerdedir... Bu hakikati her an görenler ve ne olursa olsun bu hakikate kör olanlar vardır...

İşte tevhid zırhı, insanın her daim hakikati gören bu gözlerini korur...

Vesselam.

Bu günler gelip geçer, yeter ki ‘kalb’i karartmayın siz!

Kelimeler söze gelmek istemiyorlar artık... Kolu kanadı kırıldı hepsinin... Zapt edilmiş tüm kelimeler! ‘Hainler’ kuşatmışlar kelimeleri... Varsa yoksa yalan! Anlamların içi boşaltılmış... Evet, bu anlam ülkesi zapt edilmiş!

İnsan hayatı ile alay ediyor onlar! Her türlü kötülüğü yapıyorlar, sonra da muhkem kalelerinden hepimize vaaz ediyorlar! Sanıyorlar ki bu kaleler onları kurtaracak...

Oysa nice kaleler fethettik tarihte, bilmiyorlar mı? Onlarınki ise çok daha kolay... Çünkü evlerine dönmeye gün sayıyorlar... Çok yakında kendilerini bu muhkem kalelerin dışında bulacaklar... Küçümsedikleri, sıradan insanların arasında... Yapayalnız ve endişeli...

Ey! Hiç kimseye boyun eğmediği için hep zulüm altında kalmış ülkem! Terk etmedik seni biz! Kalelerde yaşamak yerine o en korunaksız ağaç altlarında yaşamayı tercih edenler... Biz! Çok yakında tüm kaleleri fethedecek secde kardeşleri... Cenab-ı Hakk’ın en fakir kulları... ‘Söz’ün ve tüm kelimelerin taşıyıcıları... Samimi bir dua ile yeni bir dünya kurabilecek secde kardeşleri...

Medyum medya ile ‘kötülük’ iyice azdırılıyor bugün... ‘İyi’ olan ne varsa hepsine ‘hayır’ densin isteniyor... Ve iştahlı ağızları ile bu ülkeye yaptıkları kötülükleri, bir iyilik gibi anlatmaya çalışıyorlar, onları hâlâ ‘insan’ sanan takipçilerine...

Şimdi!

Bu hile dolu sözlerin içinde ‘hakiki’ ‘bir’ ‘söz’e ihtiyaç var artık!

‘Hakikat’in sözüne!

Ey iyiliğin kılıcı! Sözün efendisi! Dile gel şimdi! Bozulsun tüm tuzaklar... Sahtesi ile ‘söz’ün aslı birbirinden ayrılsın... Ve hile, yalan,

dolan bitsin artık! Hiç kimse öldürülmesin... Hayatın sükûneti geri gelsin... Herkes yeniden birbirine güvensin... En basit anlamı ile yaşansın bu hayatın... İyilik, kötülük düşünülmeden hiç, kimse kimseye bir zulüm uygulamadan, barış ve esenlik içinde yaşanabilsin yeniden...

Ey bu zulmün tüm hissedarları! Onların kaleleri varsa bizim de ‘kalem’lerimiz var! Yaz o zaman işte! Yaz hiç durmadan... Kötülük hiç iyiliği yenebilir mi? Hangi silah ‘bir’ olabilmiş ‘kalb’lerin karşısında durabilir?

Şeytanın bin hilesi varsa, bizim de ‘bir’ ‘kalb’imiz var!

O ‘kalb’ yeter bize şimdilik...

Vahyin yurdu! Tüm gücünü vahyin sahibinden alır...

Yeter ki biz karartmayalım o ‘kalb’i!

O son ‘şimdi’!

İnsanın bir hayatı var mı? Her duygu hali gelip geçici ise insan hangi halin içindedir... Hayat tüm hallerin bir toplamı ise ‘şimdi’ hangi halin içindedir... Ve bir tek o hal mi insan içindir?

Tüm bilgiyi önce aşkın içinde eritmek, sonra unutmak... Hatırlamak çok eski bir şeydir... Yeni olan, her daim bir olan, şimdidir!

İnsan şimdidir! Eskide kalan şeytandır, gelecek olan ise meleklerdir!

İnsanın öncesi ve sonrası yoktur... İnsan her halin içinde tek birdir! Tüm halleri birleyendir... Ve o tüm hallerden de münezzeh olan tek bir kuldur!

İnsan bir yeryüzü halifesidir...

Bunun tek bir anlamı vardır... Ve tek bir zamanı! Cenab-ı Allah için de insan, ‘şimdi’dir!

(Susmak gerekiyor artık! Sözü yutmak ve kalbe geri göndermek... İnsan kalbi her şeyi bilir ama söylemez... İnsanın kendisine bile söylemez, belki de söyleyemez...

‘Kalb’in konuşabilmesi için önceden kendine gelen vahyi bilmesi gerekir... O özel sırrı... Ama aslında her insana açık olan sırrı...

‘İnsan’ olan ‘kalb’i okur! O zaman da her şeyi birler... ‘Şimdi’ olur!

Dünyayı bugünkü anlamsızlığının içine sokanlar ‘kalb’i okumayı bilmeyenlerdir... Kendi kalbini okuyamayan bir insan başka bir insanın kalbini nasıl okur...

Bugünkü insanın tercih ettiği zaman, bir ölümlünün zamanıdır... Oysa hakiki zaman Cennet zamanıdır... Ve sonsuzdur...

Siz, bu dünya hayatında tüm karanlık teknolojilerinizle ölümsüz olmak için çabalayıp duracaksınız ve sonra birdenbire acılar içinde gümbür gümbür öleceksiniz! Gözlerinizi Cehennem’in kavurucu

sıcaklığının içinde açacaksınız... O en sıradan kul ise huzurlu bir tevekkül içinde bu dünya hayatına hiç ilişmeden usulca ölecek ve Cennet'te ölümsüz olacak...

Ey insan! Tercihini yap şimdi! 'Şimdi' mi yoksa geçmiş mi? Şeytan her türlü yeni teknolojiyi kullanır ama hep geçmişte kalmıştır! İnsan ise en basit hayatı yaşar ve her an en yeni olandır... Her daim 'hayy' olan bir insan... Ve tek bir zaman...

(Bir melek gibi olması istenmemiştir ki insanın! 'Tevhid zırhı'nı kuşanması ve bu sayede insanın tüm hallerini birlemesi istenmiştir ondan... Zamanın çocuğudur o! 'Şimdi'dir!

Geçmişi ve geleceği yoktur aslında! Şu an nasılsa öldükten sonra da o halin içinde olacaktır! Ölmeden önce o son hal... O son 'şimdi'!

Kim bilebilir ki hangi an o son 'şimdi'dir!

Bunun için işte her an 'iyi' olmak zorunda insan...

Cennet'te 'bir' uyanmak için...

Bir an önce, bir an sonra ama 'şimdi'!

Mehdi ne zaman görünecektir!

Sayısız ağaçların arasında birdenbire kayboldu... Öyle bir an geldi ki tüm kâinat sadece ağaçlardan ibaret oldu! Ve gelip onun yüzüne dokunan rüzgâr sanki aynı anın içinde tüm kâinatı dolaşıp öyle dokunabildi onun yüzüne...

Ve bir ‘söz’ oldu sonra... Tek bir söz... Ama tüm ağaçlara dokunan bir söz... Kâinatın bir tek noktasında her şeyi birleyen söz...

İyiliğin kılıcı ile hakikatin birliği!

Kâinata ses veren, ahenk birliği sağlayan, o zikir ormanından kim bir ağaç kesmek isterse, işte o zaman devreye giriyor bu iyiliğin kılıcı!

Ve sağlanıyor yeniden o hakikat birliği...

Ey aceleci insan! Hiç merak etme sen... Önce iyi olacaksın sonra ‘bir’ kılıç! İyi bir insan olmadan bu kılıç olma telaşının nereden kaynaklandığını bir düşün bakalım! Nefis, aceleci bir iyilikle de azabilir! Ya daha ‘iyi’ olmadan, nefsi birlemeden, kılıç olur da yanlış bir uygulama içinde olursan... Ne olacak o zaman! Senin kendine verdiğin zarar bir yana, ya iyilerin tümüne birden bir zarar verirsen...

O kâinat ormanında tek bir ağaç olabilmek için bile kendi zikrini tam yapmalısın... ‘Bir’ olabilmenin ahengini korumalısın... Ritmi bozmamalısın... Senin acelen de o ahengi bozabilir... Sen önce ‘kalb’i keşfet ve ‘bir’ fetih için hazırla kendini! ‘Emin’ bir kul ol önce... Kendinden emin ‘bir’ kul! Sonra ‘kılıç’ olacaksın zaten!

Ey secde kardeşleri! Cenab-ı Allah’ın emin kulları... İyiliğin kılıçları! Mehdi’nin sözleri! İşte bu sözlerle durdurulacaktır şeytan! Secde kardeşleri ve iyiliğin kılıçları!

Onların görünme zamanını ise elbette sadece Cenab-ı Allah bilir... Onları o zamandan daha önce bilmek isteyenler de ancak şeytana hizmet ederler!

Birer kaos tacirleridir onlar! Allah'ın kelimelerinin yerlerini değiştirmek için hiç durmadan çabalayıp duranlardır... Ve kara bilimin teknolojisini kendi hedefleri için kullananlardır...

Ey sevginin, iyiliğin ve sükûnetin sesi... Şu an dünyanın her yanına yayılmış secde kardeşleri ne zaman 'bir' olurlarsa, işte o zaman şeytanın ateşi sönecektir...

Bu 'bir' Cennet sözüdür...

Ve Mehdi o 'bir' zamanın içinden görünecektir...

Her insan kalbindeki 'nur' kadar görebilecektir onu!

İnşallah o gün gelince bu 'kalb', bir olacaktır her 'kalb'le...

Ve artık yeniden duyacağımız o eşsiz zikirle 'kalb'lerimiz nihayet sükûnet bulacaktır...

Elhamdülillah.

Bir çocuk oyunu olarak ölüm!

Ya yazı olmasaydı! İnsan ‘kalem’ olamazdı o zaman... ‘Hiç’ yazamazdı ve ‘bir’ olamazdı!

İnsan niçin ‘kalem’dir! Ve her kelime, her insan, her ağaç nasıl birbirine dokunur o yazarken...

İnsan ancak susunca yazabilir! İnsanın ağzı kapanınca kalbi açılır...

Asıl ‘söz’e gelen yazıdır! Konuşmak insanı o tek bir sözden uzaklaştırır...

İlk emir bu yüzden ‘oku’dur!

İnsan ‘oku’yabildiğini anlar...

Okumak için ise yazıyı bilmek gerekir... Yazmayı bilmeyen insan okuduğunu tam anlayamaz... Aslında insan ancak yazarak okuyabilir bu kâinatı!

‘Oku’ emrinin arkasından insana ‘kalem’ hatırlatması da yapılır...

Okumak, yazmak ve ‘kalem’!

‘Bir’ anlama varan o sırlı yolculuk!

Hiç durmadan yazarsan, hiç durmadan okursun kâinatı... İşte o yazının hiç tükenmeyecek mürekkebi sadece senin imanından gelir... Yoksa her an bir şeytan hızı karışabilir bu okuma ve yazmanın içine!

Her meleke birbiri ile birlik olunca hız kazanır... Ve ancak birbirleri ile bütünlenirler... Hakikat böyle bilinebilir işte! Aynı anın içinde tüm melekelerini harekete geçirmeli insan... Tüm ‘esma’larla ‘bir’ düşünmeli! Ve kalbi her zaman merkez almalı...

‘Kalb’ Kâbe’dir... Her şey onun çevresinde döner... Aynı söz birliği içinde yapmazsanız bu tavafı birlik sağlanamaz... Birlik

sağlanamayınca da kâinatı ‘oku’yabilmeniz için size sunulmuş olan o melekelerden yoksun kalırsınız...

Hayatın hakikatini bir türlü birleyemezsiniz... Ve kendi hayatınızla ilgili olan tek bir şeyi bile öğrenemezsiniz...

İşte dünyanın bugünkü durumu! Şehirlerdeki çoğunluk okuryazar belki... Ama hiç kimse hayatıyla ilgili hiçbir şeyi okuyamıyor... Buna rağmen bildiği dillerin sayısıyla da övünüp duruyor... Ve dünya artık bir insanın yaşayabileceği özelliklerini hızla kaybediyor... Her tarafımızı şeytanın kavurucu ateşi kuşatıyor... Ve hâlâ ‘hayy’ kalabilmiş birkaç ‘kalem’ de şeytanın bu dumansız ateşinden değil ama acıdan kavrulup ölmek üzereler! Dünyanın her yerinde sistemli bir şekilde insana uyguladıkları bu zulmün sahipleri de şimdi bu son ‘kalem’lerin peşine düştüler...

Çünkü onlara verilmeyen ‘emanet’e bu kalemlerin ulaşabilme imkânları hâlâ var... O ‘emanet’ sayesinde, şeytanın tersyüz ettiği dünya hayatı yeniden sırat-ı müstakim üzerine oturtulabilir...

Ve şeytanın teknolojisine bu tek bir sözle artık son verilebilir! İnsanlar ellerinde tuttukları ateşten putları bırakıp, eskiden olduğu gibi belki yeniden gökyüzünü seyredebilirler... Yine sonsuz bir merakla, hayranlıkla ve bir çocuk kadar şaşırarak!

Hayy Allah’ım, hayy...

‘Bir’ çocuk kadar yakınız işte şimdi sana...

Ve ölüm bizim için ‘bir’ çocuk oyunu sadece!

Varlığını teslim etmeden önce ölme!

Dağlarda kaybetti varlığını... Kim olduğunu unuttu, dağın zirvesinde... Ve ne olduğunu... Bir kelime mi? Tek bir harf mi yoksa? Ya da bir insan mı? Hangisi ‘şimdi’ olan! Yoksa bir dağ mı? Hareket eden bir dağ! Kuş sürüleri ile birlikte!

Ey bir meçhulden gelip, bir meçhule giden varlık... Sayı saymayı unuttum ben! Kaç sayının bir anlam ettiğini unuttum... Kaç sayı bir dağ eder sahi!

Ey dağın zirvesinde varlığını kaybeden meczup! Kelimelerin birliği için mi bıraktın sayıları? Her anlam bir sayı değil mi?

Unuttum şimdi her şeyi! Güneşi ve ayı! Hangisi sayı, hangisi bir anlam bilemedim hiç... Oysa güneş ve ay bir sembol! İkisi de beynin içinde! Ve konuşurlar seninle! Yıldızlarla birlikte!

Bir anlam vermek için uğraşıp çabalama söylediklerine... Sadece ses onlar! Dünya anlamlarına kapalı her ikisi de!

Ama bir hareketlendirici! Dağların zirvesinde bekleyen bulutlar gibiler! Onlara yakın olmak için varlığı unutmak gerekir...

Beyaz bir kâğıdın derinliğinde kaybolur insan... Sonra bir nokta olur, bir harf ve bir kelime... En sonunda işte bir anlam olur... Ve o anlamdan da kurtulunca dağın zirvesinde küçük bir buluta dönüşür...

Kim anlar şimdi onun yeniden bir sayı olduğunu...

Unutmak mümkün mü sayıları? Aşkın bir birlik için yeniden soruyorum işte, unutmak mümkün mü sayıları?

Ey günlük telaşın içinde o kalabalık caddelerde, hayatının anlamını kaybetmiş seçkin güruh! Söyleyin şimdi sizin için bir dağın zirvesinde küçük bir bulut olmanın bir anlamı var mı?

Zulmü durdurmanın bir anlamı var mı? Peki, insana kendi hayatını bile tükettirebilen bu vahşi sistemi durdurmanın bir anlamı var mı?

Sayılar ve kelimeler... Zaman ve sonsuzluk... Bir sonrasızlık hali içinde kaybetmek varlığı... Bir devamlılık içinde ‘şimdi’ olabilmek için her zaman... Tam bir teslimiyet!

Her an her durumda bir olma hali...

Dağın zirvesinde, şehrin o en kalabalık caddesinde!

Varlığı bir unutma hali!

Tam bir teslimiyetle...

Evet, artık ölebiliriz şimdi!

İlahî hakikatin ‘Tevhid Zırhı’!

‘Kelimeler’in hakikati ile başlıyor söze... İç içe iyilik ve kötülük... Ama tek bir olunca ‘mana’ hepsi bir!

(Cennet’in sözü ile bitmeli bu hayat! O kadar kısa... Bir an kadar! Ya da o an kadar sonsuz!

Biliyoruz şimdi! Bu dünya hayatı niçin var... Var olan bir! Tek bir an! Hepsi o kadar!

‘Bir’!

Son bir yazı! Kendini bilen bir yazı... Ve hakikati...

Ey kalbim! Senin anların değil mi bütün kâğıtlar? Ve o kâğıtlarda var olan her kelime bizim bir yüzümüz değil mi?

Her yüzün bir hikâyesi vardır, biliyoruz! Uzun uzun anlatır her kelime kendi hikâyesini... Ama senin aklında kalan hep tek bir söz olur... O sözü yazıyor işte Hayati Sır... Hikâyeler anlatıldıktan sonra ‘kalb’e ulaşan o tek bir sözü... Anlayan anlıyor, anlamayan ise o sözü ikilemeye çabalıyor işte... Birken iki olduk, üç olduk diyor... Ve birliği bozuyor... Ne uğruna biliyor musun? Kendi hikâyesi uğruna... Nefsin sessiz bekleyişi her sözün içinde... Sonra birdenbire kendinden bahsedilince, hızla dirilişi, azgın bir hal alışı...

Ey kalbi birleyen söz! Nefsi öldüren söz! Geldik işte huzura... Ve ilahî bir sıçramayla yükselişe geçip öyle geldik! Tüm hikâyeleri unuttuk da geldik... Aslı ile hakikatin... Ve kendi imgesiyle... Sözün bittiği yerde...

Sözün de bir hikâyesi var elbette! O da son bulur, huzura yükselince... Her şey biter, mana birlenir... Ve aslı ile tanışırsın sen hakikatin...

Ne olursa olsun bu dünya hayatında, o gün gelince her şey kendi aslına döner...

Ey kalbin aslı ile söyleşen Hayati Sır! Bize böyle sıçramalı yazılar yazma... Her kelimen ile bir yükselişe geçme... İnsanın hikâyesinden ayrılma... Yer çekiminden kurtulma... Uzun uzun anlat bize gerçeği... Tasvir üzerine tasvir yap... Çünkü insan, kalbin diline kapalıdır... Söyleyecek pek bir şeyi de yoktur... Mana ile ilgilenmez hiç... Görünenden ibaret zanneder aşkı! Bu yüzden de hep yanılmıştır...

Ey aşk! İnsan gördüğüne değil, görmediğine, bilmediğine âşık olur... Bir hayaldir aslında aşk! Bir tasavvur, bir tefekkür, ilahî bir haldir...

O halin içine girince sırrına kavuşur insan... Kendi sırrını görür karşısında! Ve söz olur yeniden... Tek bir söz... Allah için!

Ah insan! Ne büyük yanılgı içindesin sen! Bu denli hoyrat bir dünyada hâlâ anlaşılabilmeyi bekliyorsun... Oysa dünyadaki zulmün çeşitliliği korkutuyor insanı... ‘Kelimeler’e zulüm uygulayan insanlardan hiç bahsedilmemesi... Anlaşılan sıra gelmiyor bir türlü zulüm altında bırakılan kelimelere... Peki, onları kim kurtaracak bu zulümden! Her an, hepiniz zulüm uyguluyorsunuz kelimelere! Onları hiç durmadan asıl manalarının dışında kullanıyorsunuz... Ve onları yeniden Cennet’teki yerlerine taşımak isteyenlere de bir vesile bulup tuhaf anlamlar yükleyebiliyorsunuz...

Oysa anlam da birdir! Söz de!

Hakiki olanla, suret olan! Fark bu kadar yalındır, açıktır ve basittir aslında...

Biz bu dünya hayatında, kalıcı bir suretimiz, bir hikâyemiz olsun istemeyenlerdeniz...

Asıl olana ermek için çalışıp çabalıyoruz...

Elbette gayret bizden, takdir Allah’tandır sonunda...

Biz sadece, Cenab-ı Allah’tan gelecek olan her şeyi birlemek için varız...

İlahî hakikat bu!

Evet, biriz ve her türlü ikiliği reddediyoruz daha işin başında...

İşte, hepimizi koruyacak ‘Tevhid Zırhı’!

Vesselam.

İyilerin birliği için yaşasın kötülük!

Ağaçları bilince sözü birledi! Hiçbir kelime, bir ağaç düşünülmeden ‘kalem’e gelmez! Söz olmaz... İklimlerle birlikte değişir manaları da kelimelerin... Rüzgâr, yağmur, kar ve ilkyaz... Ağaçlar ve kelimeler hep iç içedir! Kuşların birdenbire havalanması gibi ağaçların dallarının arasından, kelimeler de siz okuyunca bir metni, hepsi birden gelip sizin kalbinizin üzerine konarlar...

Ey anlam! Gecenin bir saati gelip ‘kalem’i zorlarsın yazması için... Teheccüd namazı yeni bitmiş, uyku da zorlamaktadır oysa bedeni... Ama birdenbire o kuşlar, kelimelerle kuşlar gelip de kalbi nurlandırınca, ‘kalem’ duramaz artık! Yaz der ‘kalb’! Bu mana, secde kardeşliğinin bir sırrıdır! Yaz sen! ‘Kalem’in sahibi böyle istiyor... Bu gece ‘bir’ oldu ‘kalb’! Anlam da birlendi mana da! Her söz, bir Cennet sözüdür şimdi! Yeter ki o sözü okuyacak ‘kalb’ler ‘bir’ olsun...

Gece yarısı kalbi tutan bir el var! Her şeyi hissediyor o! İyi ve kötü olan her şeyi! Ama ‘kalem’ ‘iyi’ olanı yazmak istiyor artık... Peki, mümkün mü bu? Sadece ‘iyi’ bir kalem olmak! Kendini hep Cennet’te hissetmek... Ve oradan ‘bir’ söz olmak...

Dünya hayatı engel mi buna? Sözsüz bir hayat! Ancak o zaman mı mümkün bu birlik? ‘Kalb’ kalbe ve hiç söz yok! Tek bir söz bile!

O halin kendi mevcut artık! Bir söze bile ihtiyaç yok! Anlamın kendi o hal zaten! ‘Bir’ olmayan hiçbir ‘şey’ yok!

Şimdi o gece yarısı, teheccüd namazından sonra secdede birlenince hepimiz o tek bir halin içine girdik!

Ve bir söze bile ihtiyacımız olmadı sahiden...

Çünkü sahi ‘bir’ haldi o an...

Ve biz hiç konuşmadan anlaştık...

Hâlâ o anın içindeyiz şimdi! Uyku çağırıyor bedeni! Ve biliyoruz ki hepimiz, bedenin bu çağrıya uyması onun ölümüdür! Ama biz eğer bu sese kulak vermezsek o ölüm aslında nefsin kendi ölümüdür!

(Kalbin ağaçlara ve kelimelere düşkünlüğünü şimdi anladım dedi, anne rahminden yeni doğan çocuk!

Anladım o tek bir anı!

Ve doğar doğmaz da kaybettim!

Bilemiyorum şimdi hangi anın içindeyim!

Cennet'te miyim yoksa Cehennem'de mi?

Evet, iyi ve kötü!

Yoksa kalemin 'bir' tercihi mi?

Mümkün mü bu?

İyilerin birliği için kötülük!

Ve günah!

Sadece 'iyi' olarak kalmak uğruna bu birliği sağlamak için mi?

Kâğıtların üzerinde yazanlar ve yazmayanlar!

'Kalem' hâlâ o anın içinde işte!

Yazmalı mıyım şimdi?

Yazarsam o an bitecek mi yoksa?

'Bir' varlık, 'bir' yokluk!

Aslında ikisi de 'bir'!

Her anlam 'bir'!

Dua buyurun lütfen...

İnsanın bir hikâyesi ve Cennet imgesi!

Hayatın masumiyetini kaybetmemelisin... Ne olursa olsun! Bir çocuk kadar masum kalmaya direnmelisin... Her öğrendiğin şeye bir çocuk kadar şaşırarak... Ve gözlerinin ışığını hiç kaybetmeden... Neye bakarsan bak, bakışlarının içinde bir Cennet ışığı bulundurmalısın her zaman... Senin sözünün sözü bu olmalı! Aşkın emaneti! Kalbin aklı kuşatması... Ve zapt etmesi! Aşkla dolu bir ‘kalb’ ve ona hizmet eden bir akıl... Evet, hayati sır bu olmalı! Kimdir, nedir, bilinir mi, görünür mü diyenlere bir cevap işte! Aklın terk ettiği biri değil o, aklı zapt eden bir ‘kalb’!

Sen de ‘bir’ anlam düşebilmek için onun yazdıklarına, ‘oku’masını öğrenmelisin önce kendi ‘kalb’ini! Kalbin sınırlarına çekilmiş ‘bir’ akıl... Aklın terk ettiği bir ‘kalb’ değil, kalbin zapt ettiği ‘bir’ akıl!

Ya böyle olmasaydı ne olurdu! ‘Söz’ olmazdı işte! Yeni ‘bir’ söz olmazdı... Mesellerle anlatılan ‘hakikat’ yerine, kendi anadilinde ifade bulmaya çalışan ‘bir’ hakikat! Tüm zamanları birlemeye çalışan ‘bir’ hakikat!

Ey hakikat! Seni anlamak için işte bunca çaba! Ve söze getirebilmek için, bir Cennet dilinde! Hikâye olan bu dünya hayatıdır! Cennet ise tek bir imgedir! Az söz ve dünyaya indirilen nurun kelimeleri ile!

Ey imgelem! Kâinata açılan söz! Her an yeni kalan söz! Hiç eskimeyen söz! Hikâyesi olmayan söz! Ne yapalım seni anlayamayanlar için şimdi! Hiç sıkılmadan, her bir şeyi anlatmak uğruna uzun uzun tasvir yapanlar için! Zamanı hiç bitmeyecekmiş gibi israf edenlere ne söyleyelim şimdi!

Cennet’in sözü birdir oysa! Ve Cennet’te hikâye olmaz... Hikâye, dünya içindir... Unutmayın ki dünya hayatı bitince sizin hikâyeniz de bitecektir!

Ey imgelem! Anadili insanın... Hepimizin ‘bir’ olan dili! Ne olur biraz daha gayret gösterelim duyabilmek için onun bu kesik kesik soluk alıp verişlerini, bir çocuk gibi! Hiçbir ‘kalem’ her bir şeyi anladığını söyleyemez yazarken! Ama hayatın sırrını bir anlama çabası gibi görülmelidir tüm bu yazılar! Kâinatın genişlemesi gibi hiç durmadan, akıl da ancak bir ‘kalb’ ile yeni manalara açılabilir...

‘Kelimeler’ gemiler gibi bizi yeni manalara taşırlar... Hiç bilmediğimiz kıtalar... Orada da aynı dili kullanırız biz! Aşkın kelimeleri ile ‘bir’ imgelem... Hikâye eskitir sözü! Her an yeni kalmak için hiç başlamamak gerekir bir hayata! An, ancak o zaman tek bir an olabilir! Ve günah olmaz! Günah bir hikâyeden doğmuştur! İnsanın hikâyesidir!

Hayati Sır diyor ki şimdi size, gerçeği aramak için bunca zamandır farklı hikâyelerin peşinde koşup durduğunuz yeter artık! Gelin, biraz da insanın hiç bilinmeyen imgesi üzerine düşünün!

Evet, ‘bir’ Cennet imgesi!

Anlaşılan şu ana kadar kendi aklınız yetmedi bu imgeyi anlamaya, o zaman ‘kalb’in yardımına neden bu kadar karşı çıkıyorsunuz? Her anlamadığınız sözü bir ‘meczup’ ifadesi diye düşünüyorsunuz!

İnanın bana bu dünya hikâyesi, ancak ‘bir’ olabilmiş ‘kalb’lerin gayretleriyle mutlu bitebilir!

Kalbin bu gayretlerini engellemeye çalışan her akıl sahibi de eninde sonunda maalesef şeytana hizmet edecektir!

Vesselam.

Kalbin dışında kalanlara son çağrı!

Yanıldığımı bilemedim! Yazdım da yazdım! Sanki ‘bir’ anlayan çıkacakmış gibi... Peki, çıkmadı mı? Oysa kim bilebilir hakikati! Kalbim bile anlayamadı belki kendini! Yazarak bilmeye çalıştı kim olduğunu...

Yazıyı o yüzden çok sevdi... Yüzü gibi düşündü sevgilinin... Yazarken hiç incitmedi kelimeleri... Temiz yiyecekler gibi temiz sözler... Ruhun sesi, sözü hep ‘bir’di aslında... Kâğıt sessizliğinde konuştu bizimle... Ve biz anladık onu her zaman... Bir gün bile düşünmedik O’nu anlama çabalarımızın sonuçsuz kalabileceğini! ‘Emin’dik biz yakınlığımızdan...

Ey ihtiyaç! Öyle ihtiyacımız var ki sana... ‘Bir’ ihtiyacımız var işte! Anlayan kim aslında! Ve bizi anlamayan... Kendi kendini anlamayan bir ‘kalb’ olabilir mi?

Kalbin sahibi ‘bir’se anlamsız hiçbir ‘şey’ olmaz o zaman bu kâinatta!

Kalbin dışı zahirse içi batındır elbette! Ama kalbin içine girebilen için batın olan da zahir olur ona! Artık hayati bir sır kalmaz ve içerdeyken her anlam birlenir...

Ey ihtiyaç! İnsanın her zaman tek bir kalbe ihtiyacı var... Ama kalbi birlemek için önce sözü birlemeli insan... Söz birlensin ki insanlar birbirlerini anlayabilsinler... Yoksa nasıl anlaşabilecekler...

Ve kalbin ‘bir’ sesini duyabilecekler...

Ey insan! İnsanın birbirine ihtiyacı var... Kalbin birliği için her insanın öteki ‘bir’ insana ihtiyacı var!

Ey ihtiyaç! Senin varlık kazanman için bu dua! Bu kâinattaki her varlığın birbirine ihtiyacı var!

İhtiyaç olan her kimse ‘bir’ anlam peşindedir! ‘Bir’ anlam için mi bu hayat?

Tek bir ‘kalb’ ve tek bir anlam!

Ve birbirine ihtiyaç duyan onca varlık!

Kâinatta ne varsa hepsi, tek bir anlam için var aslında... O tek bir anlam da kalbin içine girmeden ne yazık ki anlaşılamıyor...

Ve kalbin dışında kalan her kimse hiçbir şeyi anlayamıyor!

Çünkü onun hiçbir şeye ihtiyacı yok!

‘Hiçbir’ insana!

Belki de hiç varlık kazanamayacak bir şeye ihtiyaç duyuyor o!

Şeytana!

Ey ihtiyaç anla bizi o zaman sen de! O insanları şeytanın tuzağından kurtarmak için belki de bunca gösterdiğimiz çaba!

Kâinatta ne var ne yok ise hepsi tek bir anlam için nasıl olsa!

Tek bir anlamın sancağı ve hakikatin kılıcı!

‘Bir’ iyiliğin peşinde!

Bu son bir çağrı sayılsın size!

Ey kalbin dışında kalanlar!

Ötekiler!

Hâlâ ‘bir’ olmayanlar!

Sözümüz size!

Kalbin ‘bir’ sözü ile şeytanın sonu!

Korku nedir bilmez onlar! ‘Bir’ başımıza da kalsak bu dünyada ‘hakikat’ dile getirilecek... Bedeli ne olursa olsun... Nasıl olsa Cenab-ı Allah bizi huzuruna kabul edecek...

Ey ‘kalb’in savaşçıları! Ey secde kardeşleri! Artık ‘bir’ araya gelme zamanıdır...

Yazıları ‘bir’leyin! Sözleri ‘bir’leyin! ‘Kalb’leri birleyin!

Ey secde kardeşleri artık zamanı ‘bir’leyin!

Şeytanı almadan aranıza öyle görüşün birbirinizle! Tek ‘bir’ hakikatin içinde... İman etmiş bir ‘kalb’le...

Şeytan, hangi hileyi yaparsa yapsın sizi duyamaz artık! Size tuzak kuramaz...

Bugün dünyadaki en gelişmiş teknolojinin sahibi şeytandır... Ve şeytanın kendi hızının yanında, bizim bugün bilebildiğimiz teknolojiler aslında çok eskide kalmıştır... Şeytanın adamları bu eski teknolojileri bize yeni diye yutturmaktadırlar... Oysa onlar gizlice, insanı kendileri için bir kobay gibi kullanarak en yeni teknolojilerini hepimizin üzerinde uygulamaktadırlar...

Şeytan, Allah’ın yaratışını değiştirmek isteyen bir bilim adamı gibi dünyanın her yerinde çalışmaktadır...

Kendi maharetlerini, her defasında yeni bir bilimsel buluş gibi medyum medyasından insanlığın kullanımına sunmaktadır... Ve bazı İslam âlimleri bile bu şeytani buluşlar karşısında insanlığın ne kadar ileriye gittiğini söylemektedirler... İnsan, tabiat ve hayatın kendisi bu kadar geriye götürülürken aslında...

İnsan ve tabiatı birbiri ile mucizevi ‘bir’ ahenk içindeyken, şimdi her ikisi de birbirlerinden koparılmaya çalışılmaktadır... Hem de sürdürülebilir bir işkenceye ve zulme tabi tutularak...

Ey secde kardeşleri! Ey kalbim! Kalbim kadar bana yakın kardeşlerim! Yeniden birlemek gerekiyor ‘söz’ü artık... ‘Kalb’in sözünü... O zaman insan ve tabiatı yeniden birlenecektir inşallah...

Şeytan, kalbin birlediği hiçbir şeyi parçalayamaz... Araya nifak sokamaz... Önce ihlâslı ‘bir’ teslimiyet işte... Kalbin teslimiyetinden sonra aklın anlama çabaları gelir... O sonsuz huzur içinde ‘emin’ bir kul olarak...

Ey kalbim! Hazırız biz! Yeniden bir araya gelmeye hazırız işte!

‘Bir’ olmaya...

Kalbi birlemeye...

Ve şeytanı, insanla tabiatı arasından çıkartabilmeye inşallah...

Yeniden Cennet’e dönmeye...

Allah’a teslim olmuş ‘bir’ kalbin ve o kalbe teslim olmuş ‘bir’ aklın karşısında kim durabilir ki!

Kim!

O kimse işte görünsün artık bize, çıksın karşımıza!

Kalbin ‘bir’ sözü bile çarpar onu!

Yeter ki o ‘kalb’ yeniden ‘bir’ olsun...

Gözlerimizde ‘bir’ Cennet hayali!

Zamanın akışını bilemedik... Dışımızda kaldı zannettik akan zamanı! Sadece yüzümüzde fark ettik yılları... Geçen zamanın çizgileri alnımızda... Ama gözlerimiz çocuk hâlâ... O ilk anın içindeyiz... Cenab-ı Allah’ı görüyoruz... Ve biz ‘hiç’ yaşlanmıyoruz...

Peki, gözleri de yaşlananlar kim! O ilk anın dışına düşenler... Akan zamanı içlerinde hissedenler... Belki de bu yüzden hep ‘ölümsüzlük’ peşinde koşanlar... ‘Kalb’in ezeli düşmanları... Cenab-ı Allah’ı unutanlar... Onlar kim!

‘İnsan’ kalmayı başarabilen yaşlanmaz hiç! Cennet’te geri verir emaneti sahibine...

Ya ‘insan’lığını yitiren bunca kişi! Hiçbir haksızlık karşısında sesini çıkarmayanlar! Ya da zalimin yanında yer alanlar... Onlar kim!

Tek bir hesap sorucu vardır... O da Cenab-ı Allah’tır... Bu dünyadayken gözlerini, ellerini, tüm organlarını nasıl kullandığının da hesabını verecektir insan, ahirette... Ve bu melekelerin kendileri de söze gelecektir birer birer dünya imtihanı sorulduğunda onlara...

İnsan acelecidir, evet! Zanneder ki kendisini sorgulayacak bir sahibi yoktur... Hem bu dünya hayatında günah işlemek için bu kadar acelecidir, hem de ‘ölümsüzlük’ peşinde hiç durmadan koşar durur... ‘İnsan’ dünya imtihanını veremezse tüm melekeleriyle birlikte, onlara bu dünyada devamlı olarak zulüm ederse, onlar da Cenab-ı Allah’a her bir ‘şey’i söyleyeceklerdir...

Zalim olan her insan çabuk yaşlanır! Çocuk masumiyeti bozulmuştur... O günahkâr bir insan olmuştur... Kendi bedeninin üzerinde bile zulüm uygulamaya başlamıştır... Kendine zulmeden bir insan, başkalarına daha neler yapar! İşte dünyanın bugünkü hâli budur...

Kapkaranlık kalpler! ‘Kalb’ aynaları, bakımsızlıktan kararmış... Cennet’i göremiyor artık ‘kalb’! Şeytan ise pusuda! Cehennem’de bile olsa bir ‘ölümsüzlük’ peşinde...

Yoksa nasıl açıklanabilir bugün dünyanın her yanında uygulanan zulümler... İnsan hiçbir zaman böylesine sistemli bir zulmün altında bırakılmadı... Her yanından kuşatılmadı... Ve farkındalığı, şeytan tarafından hiç bu kadar örtülmedi... Bilerek ya da bilmeden zalimlerin yanında yer almadı!

Ey hakikat! Dile gel artık... Bir başka zaman olmayabilir... Bizim de gözlerimiz yaşlanırsa ne olacak!

Allah’ım koru ne olur gözlerimizi, çocukluğumuzu, masumiyetimizi...

Bizi nefsimizle yalnız bırakma...

Zalimlerin arasına katma...

Sen, yalnız sen varsın hepimize hesap sorucu...

Gözlerimizi açtığımızda ilk seni gördük, kaparken de en son seni görmek isteriz biz bu dünyadan ayrılırken...

Bundan sonrası ‘bir’ Cennet hayatı nasıl olsa!

Cennet bize de nasip edilmişse elbette...

(Ey kalbim!

Ey!

Ey gözlerim!

Ey!

‘İnsan’a yapılan bunca zulüm, gözlerimdeki ‘bir’ Cennet hayalini söndürmek üzere artık bu dünyada!

Yetiş Ya Resulullah!

Sana en çok şimdi ihtiyacımız var hepimizin...

Gözlerimizin ‘nur’unu söndürecekler yoksa!

O kapkaranlık kalpler bir gün gelir aydınlanır mı?

Ses yok! Cennet'ten 'bir' ses var ama! Geldiler onlar... 'Bir' kalbin içinde ölenler... Kalbin şehitleri... Önceden gönderdiler bize 'ruh'larını... Berzah âleminde beklemeden... O aç, susuz, ilaçsız bırakılmış çocuklara yardım götürmek için ölenler... O çocuklar kadar masum olan insanlar... Geldiler işte Cennet'e! Geldiler nihayet! Peki, diğerleri nerede! Bunca zulmün karşısında suskun kalmış diğer insanlar ne yapıyor?

Tek 'bir' ses yok onlardan! Tok karnına konuşuyorlar sadece... Belli ki aç, susuz, ilaçsız kalmamış onların çocukları hiç... Sürdürülebilir bir psikolojik işkence altında bırakılmamışlar... Yaşam alanları çepeçevre duvarlarla kuşatılmamış... Dünya ile irtibatları kesilmemiş... Kimse onların üzerinden bu yıkıcı zulmü çeşitlendirmemiş... Bunun için onların karınları tok! Hiçbir haksızlığa karşı çıkmamışlar... Adaleti savunmamışlar... Devamlı olarak ayrımcılık yapmışlar... İdeolojileri her zaman vicdanlarına baskın gelmiş... İşte bunun için karınları tok! Aslında onlar hain! Kendilerine bile ihanet etmişler... Taşıdıkları emanetin kıymetini bilememişler... 'Kalb'lerine yabancı kalmışlar...

'Kalb'leri zamanla iyice kararmış ve sonunda kendini tanıyamaz olmuş! Kapkara bir kalp! Acı içinde aslında hepsi... Kalplerini unutmuşlar... 'Kalb'i olmayan insan kendini nasıl sevecek... Kendini sevmeyen bir insan da başka bir insanı nasıl sevecek... Elbette o, başka bir insan için hayatını feda etmeye hazır olan insandan nefret edecek... İşte asıl sebebi bu olmalı, bugün yaşadığımız ve hepimizi dehşete düşüren bazı duyarsız davranışların... Kendini bile sevmeyen acınası insanlar bunlar... Aslında kendilerine de hiçbir faydaları yok onların... Kedilere, köpeklere sığınmışlar, onlardan bir sevgi umuyorlar!

Yok, en az bizim kadar biliyorlar onlar da iyilerin gemisinde olanların Cennet'e yükseleceklerini! Ama ne yapsınlar ki kendileri ateşin derin çukurundalar... Yapayalnızlar hepsi... Tek hissettikleri şey, şeytanın o kavurucu öfkesi... Her öfkeli çıkışları ile ne kadar yalnız, güçsüz, çaresiz olduklarını bir defa daha ilan ediyorlar dünyaya...

Evet, sizler için de dua ediyoruz biz her namazımızda... O kapkaranlık kalpleriniz bir gün gelir belki aydınlanır diye...

Ve Allah isterse, o iyilik gemisinde kim bilebilir, belki zamanı gelince sizi de görebiliriz... Çünkü asıl acı olan, Cenab-ı Allah'ı bilmeden ölmektir... Bizim şehitlerimiz, Allah'ın en sevgili kullarıdır nasıl olsa... Evet, onların ruhları Cennet'tedir şimdi...

Peki, ya siz! Ya Allah'ı bilmeden ölürseniz bir gün gelir de...

Ne yapacaksınız o zaman, Cenab-ı Hakk'ın karşısında...

O'ndan başka bir hakikat var mı bu kâinatta?

Çok geç olmadan söyleyin şimdi!

Cenab-ı Hak nasıl olsa duyacak kalplerinizin sesini!

‘Kalb’in birliği duası!

Hayatın bin bir yüzü yok ki! Tek ‘bir’ yüzü var! Ve tek ‘bir’ sözü var elbette!

Bunun için işte her şeye Besmele ile başlıyoruz... ‘Biz’ tek ‘bir’ varlık gibi! Tek ‘bir’ ruh!

Ah!

O zaman ne söyleyebilirim şimdi! Günaha girmekten korkarım... Ya ‘bir’ söz olamazsam! Ve ayrı düşersem ‘bir’likten! Sözlerin birliği, kalbin ve ‘bir’ ruhun! O zaman işte zaman da ‘bir’! Tek ‘bir’ an...

Evet, bütün bunlar ‘bir’ Cennet sözü ile mümkün...

Cennet’in kapılarını bize açacak o söz ‘Mehdi’ye verilecektir...

Kalbin Cennet’i! Yoksa Cennet’in kalbi mi? Hangisi daha doğru?

Yoksa ikisi de ‘bir’ değil mi?

İç içe iki kalb! İnsanın Cennet kalbi ile Cennet’in kalbi...

Dua ederken Cenab-ı Allah’a, iç içe olurlar her ikisi de... ‘Bir’ olurlar...

Tek ‘bir’ kalb! İşte sırrın sırrı! Hayatın kaynağı! Ve özün özü!

Ne olur bizi bırakma! Affet günahlarımızı! ‘Bir’liği bozan her davranışımızı! Affet Allah’ım, ne olur affet!

‘Kalb’in birliği için süre ver bize son bir defa! Tek ‘bir’ an ver! Öyle ‘bir’ an ki o anın içinden çıkmayalım bir daha! O ‘kalb’in içinde kalalım hep... Cennet’in kalbi içinde ‘bir’ olsun tüm ‘kalb’ler...

Zikir ve dua! Ağaçların bahar dalları arasında gezinsin ılık bir rüzgârla ‘kelimeler’! Kuşlar konsun o kelimelerin üzerine uçarlarken... Ve ‘söz’e gelsin o an ‘hiç’ söze gelmeyen!

Dağlar, ağaçlar, kuşlar ve insanlar hepsi birden dinlesinler O'nun sözlerini... 'Bir' olsun hepsi... O an 'bir' olsun her 'şey' de! Kimse ayrılmak istemesin bu birlikten bir daha! Ne olur hiç kimse bir daha günah işlemesin...

Ne olur Allah'ım, ne olur, şeytan bir daha insanı kandıramasın... 'Bir'lik hiç bozulmasın...

'Bir''bir'imize öylesine güvenelim, 'emin' olalım ki artık, bu huzur hiç bozulmasın...

Dünya olmasın, şimdi olmasın, gelecek olmasın! Yalnız şu an, 'bir' an olsun ve bu huzur hiç bozulmasın...

Mümkün mü bu?

Senin sadece 'ol' demen yeterli tüm 'kalb'lerin yeniden 'bir'lenmesi için...

Olur mu Allah'ım, bu duamız, bizim küçük kalbimizin içinden, kanatlanıp da sana kadar ulaşabilir mi? Yanmadan geçebilir mi onca ateşin üzerinden? Onun zayıf kanatları dayanabilir mi dünyanın bu kadar günahına? Günahın ateşine...

İç içe iki kalb ama! Hiçbir insanın günahını almadan aramıza... Tek 'bir' kalb gibi... Onca yola ne hacet!

Dua iki kalbin 'bir' duasıdır!

'Bir' olma hayali! O ilk günahtan önce! En önce! Öncesiz ve sonrasız 'bir' anda!

Ve hâlâ o anın içindeyiz 'biz'! Tek 'bir' 'kalb'le tüm secde kardeşleri!

Bu dua, o dua işte!

Tek 'bir' kalbin duası...

Yazıya gelmeyen sır!

Yazalım haydi! Yazalım, durmayalım... Yoksa düşeriz! Kelimeler kanatlarımız bizim... ‘Kalem’in kanatları kelimeler... Yazdıkça uçar ‘söz’! Söz uçar mı? Yoksa o sözü okuyan mı uçar?

Sözün ‘bir’liği içinde kalabilirsek, uçarız işte Cennet’e! Cennet’te ‘bir’ söz oluruz!

Dünya hayatında ‘yazı’ olmasaydı, Cennet’te ‘bir’ söz olur muydu insan? Asıl soru bu olmalı! Cevabı ‘hiç’ bilinmeyecek ‘bir’ soru!

Kâğıt, kalem ve insan!

‘Yazı’ ne o zaman!

Zaman, yazmadan geçer mi? Ya da tam tersi daha doğru olmalı bu sorunun... Zamanı yazarak durdurabilir mi insan? ‘Bir’ insan!

‘Kelimeler’ Cennet’tedir hâlâ! Cennet’in habercisidir kelimeler... Ve insan ancak yazarak kavuşabilir Cennet’e, bu kelimelerle...

Dünyada ‘yazı’ olmasaydı Cennet’ten nasıl haberimiz olacaktı...

Kur’an-ı Kerim’i ‘oku’yamayacaktık...

Ey her bilinmezin ‘bir’i! Harflerin, kelimelerin kıblesi... ‘Bir’ Cennet sözü... Sırrı açıkla artık bize! Ama dünya sözü yeter mi buna? Cennet’i görmeden ‘bir’ söz edilebilir mi bu dünyada? Tek ‘bir’ söz!

O halde açıkla artık bize Cennet’in ‘bir’ sırrını...

Tek ‘bir’ kelime ile!

(Şimdi içinde olduğumuz ‘bir’ an açıklıyor aslında her şeyi!

Aldığımız tek bir nefes bile ‘bir’! Bir sır!

Baktığımız her şey ‘bir’!

‘Bir’ kalemle yazılmış gibi... Ve tek ‘bir’ okuyan her şeyi...

‘İnsan’ın bildiğini başka kim bilebilir ki bu dünyada?

Aslında insan kendi bile bilmez kalbinde taşıdığı bu sırrı!

Ve bir an gelir işte, o anın içinde birdenbire kendini fark edersin!

Sır buradadır işte!

Kelimelerden bile gizli olan sır!

‘İnsan’a verilmiş ‘bir’ Cennet sözü!

Yazı olmadan daha!

Söze bile getirilemeyecek olan tek ‘bir’ sır!

Kalbinde insanın!

Daha ne bekliyorsun ki!

Koş kalbine!

Ama çok sessiz ol!

Dalgalandırma zamanı!

Bozma ‘bir’liği!

Çıkma o tek ‘bir’ anın dışına...

Kanın girdap hızına kapılma!

Ateşin kuyusuna düşme!

Düşme, düşünme, sadece ‘bir’ olman yeterli oysa!

Tek ‘bir’!

Cennet’te ‘yazı’ var mıydı?

Sanki ‘zaman’ durmuş! Tek ‘bir’ bakışın içinde kalmış her şey! O an hissedilmiş kıyamet! Bütün benliğini saran bir pişmanlık ve affedilmek için dökülen onca gözyaşı! Ama hepsi boşuna! Kendine verilen zamanı iyi kullanamadı insanlık...

Hunharca kesilen ağaçlar... Parçalanan yoksun çocuk bedenleri, körpe organları için... İlaç şirketlerinin kârlarını daha artırmak amacıyla rahatça, özgürce, pervasızca kobay olarak kullandıkları az gelişmiş ülkelerin fakir halkları... Gıda devlerinin yine aynı amaçla dünyanın tüm bitki örtüsünü yok etme çabaları... İçimiz dışımız bu dev şirketler tarafından kirletilmiş, yağmalanmış! Artık söylenecek ‘bir’ söz bile kalmamış! Yapayalnız kalmış ‘insan’! Kâinatla ‘bir’liği bozulmuş... Çaresizlik içinde debelenirken işte, ‘zaman’ birdenbire durmuş!

İnsan, ‘bir’ insan kalmışsa hâlâ dünyada, o tek ‘bir’ zamanın içinde bir tek o mutlu olmuş... Başkaları için ‘kıyamet’ beklenirken, o, sadece o Cennet’ine kavuşmuş... Dünya hayatından Cennet’e yükselmiş yeniden... Saf ‘bir’ iyilik içinde... ‘Kalb’in ininde...

Ey o tek ‘insan’! Tüm yazıları sana yazdık! ‘Kelimeler’ sana uçtular kuşlarla birlikte kanat çırparak... Ve senin için direndi bu ‘kalem’! Sana ‘bir’ anlam üretebilmek için... Tüm anlamları ‘bir’leyen ‘bir’ anlam... Tek ‘bir’ anlam!

Ey o ‘bir’ insan! Yazıları kâğıtlarla, kâğıtları ağaçlarla, ağaçları ormanla ‘bir’leyen tek ‘bir’ insan! Hayatın anlamı sensin! Sen olmasaydın ‘kalem’ yazamazdı! Bırak yazmasını belki de ‘bir’ kalem olamazdı...

O kalem senin için yazdı her zaman... Ve kayboldu işte sonunda... ‘Bir’ Cennet anı içinde kayboldu... Ve belki bir daha da ‘hiç’ yazamadı! Çünkü kim olduğunu bilebildi artık! ‘An’ladı her şeyi!

Cennet ve Cehennem’i! Varlık ve yokluğu! Ve ‘bir’liği...

O ‘insan’ sonunda kalemi kırdı ve öyle yükselebildi Cennet’e!

Son defa! Bir daha olmasın diye dünya hayatı... Bir günah! ‘Hiç’ olmasın diye!

Ve kırdı son kalemi de işte!

Yazıya bir daha ‘hiç’ ihtiyaç olmadı!

Cennet’te sadece ‘söz’ vardı...

‘Kalb’in sözü!

Tek ‘bir’ söz...

Eyvallah...

O gün gelir Cennet hediye edilir bize!

Yine geldim işte! Gün içinde duyduğum tüm kelimeler yaraladı yüzümü... Kelimelerin onca hakikatlerine rağmen o boş konuşmaların içindeki kullanımları yaraladı beni... Sanki bir sirkte gösteriye zorlanan hayvanlarız biz... Kırbaçla çalıştırıyorlar kelimeleri... Zorla! Yoksa o boş konuşmaların içinde nasıl yer alabilir kelimeler...

Geldim işte! Allah'ım geldim yine huzura... Senin adınla başlayan konuşmalara o kadar çok ihtiyacım var ki! Kelimelerin o Cennet iklimine... Aynı anda yaşamalıyız hepimiz ilkyazı... Tüm kelimeler ve kalem... Senin adınla başlayan konuşmalar ve sonra ibadet eder gibi yazılan yazılar...

Sessizce... Hiç incitmeden harfleri... Sükûnet içinde bekliyoruz hepimiz senin huzurunda... Allah'ım geldim işte! Yüzüm yara içinde... Kalbim zorlandı biraz... Ama gözlerimdeki Cennet'in ışığını hiç kaybetmedim... Bağışla bizi... Dünya yaraladı bedenimizi... Kurtaramadık şeytandan kendimizi... Ama çocuk gözlerimiz ve kalbimizi sana getirdik yine... Bize verilen emaneti, kendimizden bile koruduk... Nefsimizi bildik... Hemen sana koştuk... Tüm kötülüklerden korunduk...

Ve sonra, yeniden, ilk defa gibi, Cennet'i düşünerek kelimeleri, senin adınla, birer birer sevdik, temizledik, dua eder gibi yan yana getirdik...

Kalem olduk yeniden...

Senin adınla başlayacak bundan sonra tüm yazılar... Kelimelerin hakikatini fark edecek herkes... Ve insanlar hep birlikte Kur'an-ı Kerim okumaya başlayacaklar, dünyanın her yerinde... Kaybettikleri zamanları böyle kazanmaya çalışacaklar... Bütün boş konuşmaların yerini hikmetli sözler alacak... Cennet iklimi yayılacak dünyaya...

Ümitsizlik bitecek... Yeniden o güzel günler başlayacak... O zaman neden korkacağız ki gelecekten... Şeytan düşünsün gelecekte ne yapacağını... Yapayalnız kalacak o... Bir tarafta kendi seslerini bile yitirmiş tek tip köleleri şeytanın... Diğer tarafta müminlerin Cennet ikliminde hayat bulan hikmetli sözleri...

Bugünden, şeytanı, konuşmalarının arasından çıkarsın herkes... Boş konuşmaları bıraksın... Bir an önce Kur'an'a yönelsin... Yeniden kazansın o çocuk gözlerini ve tertemiz kalbini...

İnan bana sevgili kardeşim, hemen, şu an, dönebilirsin yine çocukluğuna... Hayat, uçsuz bucaksızdır her mümin için... İman eden herkes barışı ve hayrı yayar dünyanın her yerine... O mümin için bu dünya hayatı bile hemen Cennet olur...

Cennet'te Allah'ın huzurundadır o...

Söz bitmiş... Hal başlamıştır artık...

Tüm sırlar birer birer açılır kalbinde...

Cennet o güzel kula hediye edilmiştir.

Dünyayı kurtarmanın yolu!

Ağaçların arasında yolunu kaybediyor... Orman, tarihin üzerine kapanmış, incinmiş bir kavmin bütün sırlarını gizliyor... Yıllar önce uzaklaşmışlar şakirtler şehirlerden... Sahici tohumlarını, müdahalesiz hayvanlarını, meyve fidelerini, toprak kaplarını, süt kokulu çocuklarını yanlarına almışlar ve ormanın içinde billur gibi akan bir su kaynağının yakınına göç etmişler... Orman yıllarca örtmüş o yolu, herkesten gizlemiş... Onları kalbine almış...

Şimdi o yolu buldum zihnimdeki ormanda... Ağaçların ben yürürken önümde aralanmasıyla o köye ulaştım...

Cenab-ı Allah'ın bize üflediği soluğuyla okunan, güzel bir ezan sesi karşıladı beni... Toprağın üzerinde namaza durmuştu köy halkı... Sanki beni bekliyorlarmış gibi hafifçe yana çekilip yer açtılar bana... Selam verip ben de katıldım aralarına...

(Ey uyuyanlar... Bunca yıldır, saklandıkları mağaralarda uyuyanlar, vakit geldi... Kötülük, dünyayı ele geçirmek üzere... Eskiden halka açıklamaya korktukları sırlarını şimdi açıkça söylüyorlar herkese...

Ey uyuyanlar, uyanın...

Tesbihattan sonra hep birlikte dua ediyoruz... Duanın sonunda bütün cemaat ağlıyor... Ama bu öyle bir ağlamak ki acının bunca yoğunluğu içinde huzur dolu bir kavuşma duygusu da var... Birer birer gelip bana sarılıyorlar...

Vakit geldi diyor en genç olanı... Geliyoruz seninle, dünyaya geri dönüyoruz, biz uyandık artık, dünyada uyuyan kim varsa onları da uyandırmak istiyoruz...

Ağlama sırası şimdi bana geliyor... Bunca yıldır her türlü zorluğa rağmen hiç ümitsizliğe kapılmadan yaptığımız bu meşakkatli mücadele boşuna değilmiş... Yardım geliyor işte...

Duanın kelimeleri ile anlatıyorlar kurtuluş yollarını... Ne söylerse söylesinler dua ederken yüzlerine vuran o ışığın içinden bakıyorlar bana... Biz de ümidimizi hiç kaybetmedik diyorlar...

Şeytanın tuzağı o kadar zayıftır ki... Teknolojinin düğmesini kapatırsın, nano şeytanla ilişkin o an biter... İblis seninle aracısız bir iletişim kurmak zorunda kalır... Artık eşitsinizdir... Bu adaletli bir meydan okumadır... Kötülük, iyilik maskesinin arkasına gizlenemez şimdi... Kötülük, kötülük olarak kalır... Cazip olan hiçbir yanı yoktur...

Reddedersin hemen... Analog düzeyde kalır şeytan... Dijitalleşemez bir daha... Kopyalayamaz kendini... Her insanla birer birer uğraşmak zorunda kalır... Yorulur, düşer, perişan olur...

Kurtuluşun reçetesi de şöyledir diyor, en genç uyanmış: Nano şeytanın düğmesini kapatın... Ve şeytanı sizinle, ne kadar insan varsa dünyada, birer birer, gerçek yüzüyle, karşı karşıya gelmeye zorlayın...

Kim olursa olsun reddedecektir onun bu ateşten yüzünü... Ağaç meleğinden vazgeçip, kim bu ateşin, derisini kavurucu dumansızını tercih edebilir ki...

Allah'ım o zaman mücadele tektir, şimdi daha iyi anlıyoruz bunu... Kalbin cihadından sonra, teknolojiye karşı bir cihad daha gerçekleştirmek gerekmektedir... Nano teknoloji kalbin nurunu söndürmek için başlatılmıştır... Ey dünya uyuyanları, nano şeytanın içinize, kalbinize girmesine, orada saklı olan nuru söndürmesine izin vermeyin...

İndirin şalteri... Dijital yayından, analog yayına geçin yeniden...

Şeytanın sizinle karşı karşıya gelmesini sağlayın...

Nasıl olsa gerçek iyilik, sanal iyiliği yenecektir...

Zafer yakındır...

(Ey uyuyanlar, kalblerimizde o yolu bulduk biz...

Sizin ormanların içinde, yıllar önce ağaçlarla örttüğünüz o yolu, sakladığınız hakiki kelimeleri bulduk nihayet...

Öğrendik kurtuluşun yolunu...

Şükürler olsun Allah'a... Şükürler olsun size...

İyi ki yıllar önce bugün için sakladınız ruhunuzu şeytandan... Ve bizimle buluşturdunuz...

İstanbul’un yeniden fethi!

Manevi açılıma hazırlıklı olun... Yeryüzünde belli bölgelerde yaşayan insanlarda kalbî açılımlar olacak... Özellikle İstanbul!

İstanbul, kalplerimizin içinde yeniden fethedilecek... Hazırlıklı olun... Geceleri dua ederek geçirin... Az yiyin, az uyuyun, az konuşun... Tefekkür için çok uygun zamanlar başlıyor... Gecelerin o muazzam sükûneti içinde eşyanın karanlığından kurtulun... Secde edin, dua edin, Cennet’e yaklaştırılanlardan olun...

Kalbinizin içinde sizi bekleyen o masum çocukluğunuzun ‘temiz’ fıtratıyla yeniden tanışın... Üzerinizde oynanan bütün oyunları boşa çıkarın... Kâinatı seyredin kalbinizde... Secdede, yere yapışmış aklınızı, yukarıdan, kalbinizden seyredin...

Gökyüzüne yükseltilmiş bir kalb asansörü içinde Allah’a yalvarın... Ağlayın, bu dünya ile ilgili hiçbir şey kalmasın artık kalbinizde... Gözyaşlarınız temizler nasıl olsa zihninizde ne varsa... Karanlık, göz pınarlarınızdan gelen ışıkla aydınlanır...

Şimdi tam zamanı işte... Gecelerinizi sihirli hipnoz kutularının, ateşten ekranların karşısında geçirmeyin... İçinizdeki kâinatı seyredin, kalbinizde, secdede...

Manevi açılımlar için siz de gayret gösterin... Çok yakında dünyanın üzerine bir nur inecek gökyüzünden ve bu nur sizin dualarınıza göre yol alacak... Çağırın onu... Sadece kendiniz için değil, bütün insanlığın kurtuluşu için çağırın...

Karanlığı çoğaltmak için ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, kalbin zülkarneyn seddi bizi her zaman koruyacaktır... O seddi yıkmak için çabalayanlara karşı ancak Allah’tan gelecek yardımı alabilirsek direnebiliriz... Bunun için kalplerimizi ‘temiz’ tutmaya çalışalım... ‘Temiz’ yiyecekler yiyelim... ‘Temiz’ bir kalple düşünelim, konuşalım ve dua edelim...

Kanımızı ‘temiz’ tutalım... Kaynaklarından berrak sular içelim... Demirin ilahî yolculuğuyla kanımızda, oksijeni taşıyalım bütün hücrelerimize...

Yecüc ve mecüc tepelerden dalga dalga üzerimize saldırmadan bu seddi vücudumuzda iyice sağlamlaştıralım...

Sonra hep birlikte kötülüğün üzerine yürüyelim, bâtılı hakla kovalım...

Şu sıralar diyorum, kalbi ‘temiz’ tutalım... Dünyamızı bu alacakaranlık kuşağından kurtaracak manevi bir açılım için Allah’a yalvaralım... İstanbul’da yaşamamızın manevi sorumluluğunun farkına varalım... Bu ‘temiz’ enerji ile kalplerimizin içinde İstanbul’u yeniden fethedelim...

Kötülüğü durduralım...

Çocuklar, Cennet’in habercileri...

İlkyaz gelince çocuklar kurtulur ejderhanın elinden... Tazelenen toprak kokusu odanın içine kadar yayılır... Çiçeklerin renklerinin değiştiğini görürsün her göz kırptığında... Şölen başlamıştır... Bir yandan çiçeklerin muhteşem kokuları ve rengârenk denizi, bahçeden gelen neşeli gülüşmeler, çay bardağı sesleri ve güneşli öğle uykuları...

Rüyaların gerçek hayatın önüne geçtiği sırlı anlar... Rüyaların içinde bu dünyadan Cennet’e bir kapı açılır... Çocuk cesaretiyle girersin hiç beklemeden o kapıdan içeri... Cennet’i ilk görüşündür bu... Orada öteki çocuklarla buluşursun... Herkesin yaşı aynıdır... Ve kötülük yoktur hiçbirinin bakışlarında... Her çocuk ışıklı bir deniz dibi yeşilliğiyle bakar birbirine... Issız bir iyilik vardır hepsinin gözlerinde... Konuşmazlar hiç... Bakışlarının içinde yüzerler... Ve birbirlerine açılırlar...

Sonra o huzurlu ses duyulur... Hoş geldiniz huzura... Çocuklar, iyilik melekleri... Birazdan döneceksiniz yeniden dünyaya... Ama bu Cennet hayalini sakın unutmayın orada...

Şeytan size bu Cennet hayalini unutturmak için her şeyi yapacaktır dünyada... Siz direnin... Hepiniz bir iyilik direnişçisi olun... Kanmayın şeytana... Siz yalnızca dünyadan ibaret değilsiniz... Eşyanın hakikatini arayın bulun... Daha dünyadayken Cennet’e kavuşun...

Çocuklar, temiz su nerede ise oraya gidin... Kaynağından için suyu... Avuçlarınızla ya da toprak bir küpten ve cam şişelerden... Plastik bir kabın içinde olan sudan uzak durun... Ölüdür o su... Mikro dalga fırında pişen her yiyecek ölüdür... Pastörize edilmiş sütler ölüdür... Çocuklar, radyasyon denizi içinde yüzen zihinler de ölüdür... Dumansız ateşin uzağında yaşamaya çalışın... Dünyada birbirinizin gözlerinde bu Cennet hayalini görmüyorsanız uzaklaşın oradan

hızla... Ateşten gözlerle etrafına bakan çocuk büyük herkesten kaçın... Ağaçlara sarılın... Toprağa basın çıplak ayaklarınızla... Yağmurdan, kardan, doludan korkmayın... Şimşek çakınca sevinin... Koşun gökyüzünü seyredin...

Çocuklar, Cennet'in habercileri... Şu an hedefte olan sizsiniz... Gözlerinizde yaşattığınız Cennet hayalleri... Koruyun onları... Dünyanın geleceği için koruyun... Suların, hayvanların, bitkilerin, toprağın korunmasından da önemli sizlerin, kalblerinizden gözlerinize yansıyan Cennet hayallerinin korunması...

Çocuklar haydi dönün dünyaya... Dönün ve orayı cehenneme çevirmek isteyen şeytanı durdurun...

(Şimdi, kalbin kapısı açılıyor... Kanın ateşi içeri giriyor... Çocuklar dünyaya dönüyorlar... Aynı anda bardaktan boşalırcasına bir yağmur başlıyor... Toprak kokusu bahçeyi sarıyor... Çocuklar öğle uykularından uyanıp, koşup bahçeye çıkıyorlar...

Bahçedeki herkes telaşla eve doğru kaçıyor... Çocuklar, çıplak ayaklarıyla toprağın üzerinde, sağanak yağmurun altında karşıdaki ormana doğru koşmaya başlıyorlar...

Cennet'ten gelen bir sesi duyuyorlar birdenbire kalblerinin içinde...

Şeytanın tuzağı aslında çok zayıftır... Onun krallığını terk eden, kurtulur...

Aşkın nuru

Ağaçların arkasında ağaçlar var... Ağaçların arkasında ağaçlar... Sonra yine ağaçlar... Ve orman... Sonra o altın kumsal... Masmavi deniz ve yunuslar...

Orada bekliyorum işte seni... Altından kelimelerin kumsalında... Bir fakir olarak...

Ey sevgili...

Söze başlamak için hakikatin aynasına bakmam gerekli... Sır kalkmalı aramızdan... Yüzleşme gerçekleşmeli... Ve o an başlamalı söz...

Ey sevgili... Aşkın dili ile yeniden dönmeliyiz Cennet'e... Dünyada kalmak isteyen insan hiç mümin olabilir mi? Hepimizin kalbi, Allah'ın huzuruna çıkmak için çarpmıyor mu? Huzura alınmak ve el-Emin olmak...

Dünya bizi oyalamasın o zaman... Cennet'in sözsüz diline kavuşmak için yazarak unutmalıyız bu dünyada ne varsa...

Unutmak için her şeyi hatırlamalıyız önce... Ne yaşanmışsa bu dünyada, şu ana kadar, bütün incelikler, zulüm, kan ve gözyaşı...

Bilmeden, öğrenmeden neyi unutacağız... Dünya bizi unutmayacak, biz dünyayı unutacağız...

Ey sevgili...

Kelimelerin ilk hâli... O hâlin içine girmeden nasıl konuşabiliriz seninle... Yalnızca dua eden olmamalı insan... Kâinatın duasının içine girmek için çabalamalı... Bir kelime olmalı, bir harf, bir nokta... Ve kalbin tavafında yüz yüze gelmeliyiz seninle...

Ey sevgili...

Ağlayarak birbirimize koşmalıyız, sözü almadan aramıza... Birbirimizden emin olmanın verdiği huzurun yerine ne konabilir ki dünya hayatında? Allah'a teslim olmanın yerini bir söz, bir arzu, bir aşk alabilir mi?

Şeytanın örtüsünü çekip alabilirsen üzerinden, Allah'a teslim olursun...

Secdenin sırrı bu an açılmaz mı sana? Ateşi, secde ettirirsin, Allah'a...

(Ağaçların, ağaçların, ağaçların birbirlerine sürtünmesi çıkan rüzgârla... Kum tanelerinin uçuşarak altın çölün üzerinden suya, okyanusa kavuşması... O sessizlikte önce ilk harf, sonra diğerleri ve ilk kelime...

O kelime dile geldiğinde kâinatın genişlemesi bir an duruyor ve tek bir anın içinde yoğunlaşıyor bütün kâinat...

O kelime işte...

İnsana emanet edilen sır...

Aşkın nuru...

Nurların efendisi...

Allah birdir

Yağmurun elimi ıslatması, kelimeleri yazarken kâğıda... Kâğıt hatırlıyor o an işte ağaç olduğunu... Elim hatırlıyor senin tabiatına dokunduğunu... Yağmur, hakikati örten, elektromanyetik örtüsünü kaldırır şeytanın... Hafızan Cennet'e kadar gider gelir o an... Hatırlarsın Cennet'i... Toprak kokusu, tazelenen tabiat ve Allah'ın hakikati...

Ey sevgili, o an seni hissederim işte kalemde... Yazı, senin kelimelerine kavuşur sanki... Cennet'te sana öğretilen kelimelere... Susarım, yağmur yağdıkça susarım ve yazmaya başlarım sonra... Ey sevgili, aşkın hakikati, kalemin sahibi, Allah'a ibadet eder gibi yazarız birlikte...

Cennet'in kelimelerini hatırlar kalem... Kâinatı nasıl okuduğunu ve yazdığını... Sonra yazarken bütün kelimelere secde ettirdiğini... Ve o sabah namazında senin imamlık yaptığını...

Sevgili, ey sevgili, kalem, secde etmeyen hiçbir kelimeyi yazıya sokmaz... Bilir, her yazı, bir kâinat tasavvurudur... Gezegenler gibi yazıda yer alır kelimeler... Harfler kendi çevrelerinde dönerler önce... Sonra kelimelerle birlikte toplu olarak tavaf ederler Kâbe'yi...

Sevgili, ey sevgili, her yazı Mescid-i Haram'a bir yolculuktur önce... Oradan Mescid-i Aksâ'ya varılır bir gece yürüyüşüyle... Eğer gökyüzü kapıları açılırsa sana oradan miraç başlar... Son nokta konmadan daha yazıda Sidretül Münteha'ya varırsın kelimelerle birlikte... O an işte bütün kelimeler dünyaya geri dönerlerken sen son ağacı geçer huzura alınırsın... Geride kalmıştır artık bütün anlamları... Harfler, kelimeler, melekler...

Sevgili, ey sevgili, senin rehberliğin olmasaydı nasıl gelebilirdik buralara... Son ağaca varabilir miydik? Yazının, kalem sırrını anlayabilir miydik? 'Oku'yabilir miydik kâinatı sen olmasaydın? Birbirimizin gözlerine bakınca, içimizdeki beşeri aşkın ateşini söndürebilir miydik?

Yağmur yağınca elim ıslanıyor sonsuz bir kâğıdın üzerinde... O an anlıyorum, şu an ne yaptığımı... Elim bir, kalem bir, orman bir, harfler, kelimeler bir, Allah bir...

Cennet’ten hızla düşüyor şimdi melek...

Nerede olursak olalım... İster Cehennem’de, ister Cennet’te... İsterse Cenab-ı Hakk’ın huzurunda...

Allah bir...

‘Kalem’in yolculuğu Cennet’te son bulur

Yazı, ilahî yolculuğumun rehberidir... Daha doğrusu kelimelerim benim rehberimdir... Kelimeleri yazarken onları bütün anlamlarından sıyırıp öyle yazmaya gayret ederim... Çocukluklarına döndürmek isterim harfleri... Sonra onlarla birlikte Cennet’e geri dönerim... O nurlu bahçenin içinde yol alırım yazarken... Ateş dışımda, dünyada kalmıştır artık...

Kalem bizi Cennet’in o muhteşem sessizliğine kavuşturmuştur... Huzura çağırılmayı bekleriz şimdi o rüzgârlı ağacın ışıltılı gölgesinde... Yazının yolculuğu en uzun yolculuktur, sessiz bir kalem için...

Kalem durunca hayat biter... Harfler birer birer ölür... Kelimeler cansız kalır... Kâinatı anlayamazsınız artık... Cennet’e varamazsınız... Huzura kavuşamazsınız...

Yazının bir varlık alanı yoktur... Yazdıkça var olma biter... Hiçlik bile ‘hiç’ olur... Yaza yaza Allah’ın huzuruna kavuşursun...

Dünyayı unutursun... Dünya ateşi söner içinde... Nefsin bütün arzularından kurtulursun...

Şimdi ifade bulur ilahî aşk... Nefsin ölümü, kelimeleri canlandırır yeniden... Secde hali budur... Allah’ın huzurunda O’nun kelimeleri ile konuşursun...

Bu kelimelerin gölgesi düşer işte dünyada yazılan her yazıya... O dev ağaçların altları çocukluk düşlerimizin hummalı anlarıyla nasıl doluysa, bu dünyadaki kelimelere düşen Cennet’in gölgesi de benim sana olan aşkımı ifade eder, kalem yazdıkça...

Yazının yolculuğunu kalemle birlikte aklım yapmaz sadece... Kaleme sığınmış nur da kalbimle birlikte yol alır Allah’a...

Ey sevgili, ‘söz’ün bütün imgeleri Cennet’in habercileridir... En güzel ifade, en güzel isimle olur... İsm-i Azam, kalemin kalble yolculuğunda kendini açıklar sana... Sen bu dünyadayken bile Cennet’i sana yaklaştıran İsm-i Azam’ın bu sırrıdır... Sırrı yazan kalem kendini gizler herkesten... Yüzü yoktur onun...

Kelimeler onun yüzüdür... Kâinatın o kuşatıcı, ulaşılmaz sessizliğini hissedersin bu kelimelerin zikri arasında gezinirken... Cennet bahçesinin içinde bir kelime olursun yeniden...

Yazının tenha yolculuğu seni bu dünyadan kurtarmış, Cennet’e kavuşturmuştur...

Allah’a şükredersin.

Nurların ateşten zamanı

Kalb bile fark etmiyor daha seni... O kadar önce başladı ki bu sahipsiz duygu... Cennet'ten de önce sanki... Bütün kelimelerden önce... Ben seni biliyordum... Kendimi bilmeden seni biliyordum sevgili, ey sevgili...

Şimdi çok uzak ölüm bana... Hayat kadar uzak... Ölüm ve hayat olmadan da yaşanıyormuş... Bütün anların, harflerin, kelimelerin içine girmeden, Cennet'in de Cehennem'in de dışında... Ey Sevgili...

Kalbi olmadan aşık olabilir mi insan? Aklı olmadan düşünebilir mi? Kanın ateşi olmadan zaman duygusunu bilebilir mi? Sevgili, ey sevgili...

Secde halini bilmek için vücuda gelmek mi gerekli?

Ey bütün ihtiyaçlardan arınmış sevgili... Nurların efendisi...

Ben seni bildiğim an dünya yaratılmamıştı daha... Namaz, güzel koku ve kadınlar bize sevdirilmemişti... 'Hiç' bile yoktu... Tek bir an ve o kadar işte... Ama ben seni bildim... O anı nasıl unutabilirim bunca yıldan sonra... Bana kim unutturabilir seni...

Ey sevgili, bütün hallerin, vücutların, düşüncelerin dışında bekliyorsun, biliyorum beni... Dünya hiç yaratılmadı, 'biz' olmadık sanki ve hep 'bir' olduk sevgili... Tek bir Allah olduğunu hiç unutmadık...

(Bugün, unutmuş herkes kendini... Halife olduğunu unutmuş, taşıdığı emanetin ne anlama geldiğini bilememiş ve dünya bu hale gelmiş... Hz. Âdem'in toprağını taşıyan bir insan için bitmiş aslında hayat... Ve kendi toprağının içinde ölememenin korkunç azabı başlamış... Dumansız ateşin üzerinde yüzen metalik bedenlerinin içinde hapsolmuş...

Gözlerinin yerinde ateşten kuyular var... Ateşten bir tabiat... Kokusuz çiçekler, meyve vermeyen ağaçlar ve dile geldikçe alev alan sözler...

O ilk an unutulmuş... Kıyametin geleceğini daha o ilk anın içinde hissetmiştim ben... Unutmak isteği yeni bir başlangıç içindir... Hepimizi içine çeken arzu dolu o an parçası, ateşten tabiatın içinde... Ve önce toprak, sonra ateş olan insan... Ben o ilk anın içinde hiç değişmeden bekliyorum şimdi seni, ey sevgili...

Kalbimin de, aklımın da ilk nuru... Cennet'ten önce, Cehennem'den sonra şu anın içinde seni hiç unutmadım ben... Hep bildim Allah'ın tek bir olduğunu...

Ve hiç ümitsizliğe kapılmadım bu ateşten tabiatın içinde... Gelip bizi bulacağını biliyordum...

Ey sevgili... Nurların efendisi...

Allah'ın en sevgili kulu...

Ne olur bizim kurtuluşumuz için de Allah'a dua et...

Aşkın ateşi, kelimelerin sonu, anın hakikati...

Kâğıtların arasında kan gibi dolaşır yazı... Her yaratılanı birbirine bağlar... Kelimelerin yerlerini değiştirme çabası şeytanın bu birliği bozmak içindir... Harflerle oynar o... Tersine yazar kelimeleri... Kanın içinde bir yılan gibi kıvrılır... Sen okudukça, kalbine doğru tıssslar...

Tabiatın bahçesi ateştendir yazının evinde, sen korunmuyorsan... Yanmadan yazamazsın kelimeleri... Ateşin içinde bekler yılan... Yazdıkça ona dokunduğunu hissedersin... Her yazının içine derisini bırakır... Ve yeni bir yazıya yol alır omurgandan...

Kalemin nurdan olmalı senin... Yanmamalı ateşten... Bir yılan gibi devamlı olarak deri değiştirmemeli... Ölümsüzlük iddiasından uzak durmalı... Yeri gelince su olmalı, yeri gelince toprak... Ateşten uzak durmalı kalem... İçine yılanı almamalı...

Işığın olmadığı yerde karanlık olabilir mi? Ağacın cevheri sözdür... Bilginin, iyiliğin ve kötülüğün ağacı olabilir mi? Ya hayatın ağacı... Elbette olur! Ama sözün içine yılanı almamalısın yazarken... Kalem, yılanın başını ezmeli... Nur içinde kalmalı her kelime... Cennet'in kelimeleri...

Korunmasız her harfin ateşi, arzuyu tetikler... Arzunun yönünü şeytan belirliyorsa yanarsın... Hazzın artması ateşin gücündendir... Ateşten kurtulunca sevmeli insan, insan-eşini... O zaman tenden de kurtulursun... Kâinatın genişlemesi ile her yöne doğru yayılır nurdan vücudun...

Işığın damlaları içinde birbirine sarılmış secde eden nurdan vücutlar... Arzunun ateşi sönmüştür artık... Dağların bile taşıyamadığı emanetin sırrı açıklanır sana...

Hu!

Ey kelimelerin dile geldiği o anın içinde bizi bekleyen melek...

İncitilmiş, mahzun, gözü yaşlı melek...

Dünyada aşk ateşini söndürüp hâlâ çarpan bir kalb kaldı mı? Bu mümkün mü?

Sonsuza kadar kelimelerin ateşi söndürülebilir mi?

Kâğıtlar, ağaçlar, ormanlar yanmadan konuşabilir miyiz bir melekle?

Ateş olmadan söz olur mu?

Bir melek yanmadan, aşk olur mu?

Aşk için kendini yakan her melek Cennet'ten kovulur mu?

Allah'ım, güzel Allah'ım, arzunun kışkırtıcı ateşini içinde hissettiği an insan, senin belirlediğin sınırlarına hemen geri dönmeli...

Aşkın ateşini kalbinde söndürmeli...

Ve Cennet'te kalmalı...

Ona verilen emanetin sırrını ancak o zaman anlayabilir...

Ve o 'an' hakikat olur.

Melekle şeytan arasındaki zaman farkı

İncinmelerimizin kabalığa dönüştüğü yerdeyiz... Yaratılan bu kadar incinmemeli... Yaratılış çaresiz kalır o zaman... Hiç incitilmemesi gereken elde olmadan incitilir...

İlahî denge hayatın her alanında imkânlı olmalı... Sen de pelür inceliği gibi olmasa bile bir defter kâğıdı inceliği kadar yakın ol hayata... Kasap kâğıdı demiyorum, alınma yine... Üzerine yazı yazabilecek bir kâğıt inceliği yeterli şimdilik...

Kelimelerin kâğıda dokunduğu an vücut bulur düşüncen... Senin dışında farklı bir hayatı daha vardır o vücudun... Vücuda gelen her kelime, kaleme şükreder... O'nu yazdığı için...

Düşündüklerini yazmazsan, bir daha düşünemezsin... Dışına çıkarmalısın ki o imgeyi, yeni kelimeleri rahime alabilsin zihin...

Her düşüncenin, imgenin bir bekleme süresi vardır kalbde... Sonra zihne yolculuk başlar... Ve kalem yazar...

(Ağacın ibadetini düşünüyor akan ırmağın kenarında... Kapalı odalarda geçirdiği zamanlar için üzülüyor... Akan berrak suyla abdest alıp ağacın dibinde namaz kılıyor...

Toprağa dokunuyor insan... Ağaca sarılıyor... Ve Allah'ı anıyor... Başka ne isteyebilir ki...

Mutluluk nedir diye sorarlarsa sana işte bu andır... Varlık noktasından kâinata açılmak, eşyanın hakikatini görmek ve bunu kelimelere dökmek Allah'ın bize bahşettiği bir ihsandır...

Seninle birlikte incinen de O'dur... Kalbin sahibi, kelimelerin sırrı, insanın efendisi...

Rahimden çıkan her çocuk O’nun kalemi ile yazar ağaçtan kâğıtlara, ormanlara... Ateşin üzerine yazanlar şeytanın çocuklarıdır... Belki bugün hiç kimse farkında değildir bu gerçeğin... O çocuklar bile bunun daha farkına varamamış olabilirler... Zamanla ateşe dönüşeceklerini bilmiyorlar... Çocuklar...

Sürekli olarak ateşe bakan çocuklar artık suyu göremezler... Ağaçları, ormanları, ateşten ekranlarda seyrederler sadece... Topraktan olan tabiatları değişmeye başlar... Cinler bütün vücutlarını sarar... Bunu gözlerinde fark edebilirsin... Kuyruk sokumlarında bekleyen yılan uyandırılmıştır... Omurgalarından gözlerine kadar yükselmiş, oradan dışarı bakmaktadır... Göz göze gelirsiniz birdenbire yılanla... Cennet’ten kovulmuş şeytan o çocuğun gözlerinden sana bakmaktadır şimdi... O an bütün incinmişliklerini unutur ve iblisle mücadele etmeye karar verirsin... Yoksa savunmasız çocuklarını anne babalar kendi elleriyle hiç durup düşünmeden şeytana teslim etmeye devam edeceklerdir... Teknoloji bağımlılığı şeytanın elektromanyetik gücü ile yakından ilgilidir... Aileler önce cep telefonları sonra da bütün ateşten ekranlarla çocuklarını şeytana bağlamakta hiçbir beis görmezler... Onlar için teknoloji bağımlılığı modern bir hayatın imkânları ile eşdeğerdir... Şeytan kendi fiziki özelliklerinin, teknoloji üstünlüğünün, insanlığın yararına olduğunu bütün reklâm endüstrisini kullanarak herkese inandırmıştır... Reklâmcılar, şeytanın akıncılarıdır... Süre kısaldıkça ve hız arttıkça bilin ki orada şeytan vardır...

Çocukları ne olur şeytanın hızına esir etmeyin... Şeytanın hayatınızı hızlandırmasına izin vermeyin... Kâinattaki bütüncül ahengi hayatınızda korumaya gayret edin... Bugün tabiattaki suyu, ağacı, kitabı göremeyen çocuk, yakında sizi de, annesini babasını da göremeyecek, görmek istemeyecektir...

Kâinatın ahenginin yerine şeytanın hızını koymayın... Dünyadaki bütün seküler iktidarlar hızlılarındır... Biz ağacın hızı ile yetinelim şimdilik... Toprağımıza, kalemimize ve kelimelerimize sahip çıkarsak, çocuklar da kurtarılacaktır...

Bu yazıyı önce ateşin üzerinde okuduğunuzu düşünün! Sonra da şimdiki gibi ince bir kâğıdın üzerinde rüzgârlı bir ağaç altında... Aradaki anlam farkı melekle şeytanın arasındaki zaman farkındandır...

Ölmeden önce huzura kavuşuyoruz

Kendi acın bittiği an insanların acılarını artık hissetmiyorsan vicdanında hainsin... Bir eyleme geçmiyorsan haksızlıklar karşısında hainsin... Kelimelerini bir mızrak gibi kullanmak için hâlâ ne bekliyorsun... Hiç olmazsa konuş... Yaz... Gözyaşı dök ve dua et... Dünyada yaşanan bütün acılar için... Zulüm altında yaşamak zorunda kalan insanlar için... Teknolojinin ezici zulmü altında kalan savunmasız çocuklar için... Dua et, gözyaşı dök, bir eylem yap kalbinde... Merak etme gökyüzünün kapıları açılacaktır sana... Ve hain olmaktan kurtulacaksın o an...

Şimdi gecenin karanlığı bitecektir... Işık, kalbin anahtarıdır... Bütün karanlıklar aydınlanır o zaman... Işık bazen nefestir, bazen bir kelimedir, bazen ışığın kendisidir, nurdur... ‘Öteki’ bu nur karşısında aslına döner... Allah’a secde eder... Önemli olan nurlu bir hayattır... Maddenin karanlığından kurtulup ihlâslı bir kelime olabilmektir Cennet’te... Dünyada ölmeden önce ölmek, ‘öteki’nden kurtulmak, Cennet’i hissetmektir kalbinde... Ve o kalbin içinde Cennet’i hisseden bütün kulları görmektir... ‘Huzur’da olmak ancak bu duygunun sürekliliği ile mümkündür... İnsan bu süreklilik içinde Allah’ın huzurunda olduğunu hiç unutmazsa ‘öteki’ ona yaklaşamaz... Nefsi azmaz, günaha girmez... Cehennem’den hep uzak yaşar... Hayatın sırrı budur... O zaman ruhunuzun Cennet’ten düşürülmediğini anlarsınız... Düşürülen ‘öteki’dir... ‘Öteki’nin peşinden gidenler, maddenin karanlık dünyasında kalacaklardır... Allah emanetini kendinden uzaklaştırmaz... Maddenin karanlığına terk etmez...

Ümitsiz olan herkes ‘öteki’nin elinde esirdir... Allah insana verdiği emanetini hiç unutur mu? İnsan unutsa bile bu emaneti Allah unutmaz... Yeter ki kalbini karartmasın insan... Ümidini kesmesin gelecekten...

(Şimdi, hayatın heyecanı sarıyor kalbi... Güzel, mutlu günler... Güneş ısıtıyor bedenimizi... Gülümsüyoruz birbirimize bakıp... Yüzümüz Cennet'in nuru ile ışık içinde kalıyor... Ayaklarımız çıplak, sıcak toprağın üzerinde namaz kılıyoruz... Alın yazımız, toprakla birleşiyor biz daha ölmeden... Ölmeden önce ölüyoruz birlikte... Huzura kavuşuyoruz...

Ey sevgili...

Burada, Cehennem’in Cennet’inde...

Neyi bekliyor saat... Duracak, durmuyor... İlerliyor durmadan... Neyin işareti bu sayılar... Bir iki üç ve... Sayının sonu... Sayının sonu var mı?

Anlamın sonu Sidretül Münteha mı?

Kelimelerin bittiği yer... Hayatın sınırı... Ne biliyorsak hepsi geçersiz artık... Kim olduğumuzun cevabını buluyoruz... Bu cevabı duyduktan sonra yok oluyoruz... Yokluğun sınırı var mı?

Anlatmamaya çalışmak... Konuşmamaya, yazmamaya ve hatırlamamaya çalışmak...

Saatin akrebine yakalanmamaya çalışmak...

...

Sessizliğin ininde bekliyor seni yeni söz... Onu duyabilmen için zihninde hiç kımıldamamalısın...

Cennet uykusundan daha uyanmamış kelimelerle düşünmelisin...

Yoksa şehrin neon ışıklı kelimeleri seni Cehennem’e götürür...

Götürür mü?

Yoksa Cehennem’i sana yaklaştırır, sen bilmeden, onun dumansız alevlerinin arasında yanarken kendini bu dünya hayatı ile eğleniyor mu sanırsın?

Bilmediğin işaret bir sayı mı, bir harf mi, ses mi?

O zaman saat duracak mı?

Saat durunca kıyamet kopacak mı?

Kıyamet...

...

Hayatımızın her anında, bu dünyada, Cennet'in kelimeleri ile düşünürsek Cennet bize yaklaştırılır mı?

O zaman, dünyada, kıyamet bizim için de kopar mı? Yoksa biz kurtarılanlardan mı oluruz?

Cehennem'in ateşinden kurtarılır mıyız?

Saat durunca, sayılar görünmez olunca, eşyanın hakikati bize gösterilince, Cenab-ı Hak nurunu tamamlayınca, Cennet'e dönebilecek miyiz yeniden?

Cennet'e dönülünce bu dünya hayatını hatırlayacak mıyız?

Kalbimizin içine dünyayı almamalıyız Cennet'e dönebilmek için...

Yoksa Cennet'in Cehennem'i içinde yaşayabiliriz...

Dünyanın sözü bizi oyalamasın

İniyor gecenin kelimeleri yalnızlığın kemikten tahtına...

Söz olur diyor, konuşursam... Yazmam bir daha... Düşünmem...

Sadece o kelimelerin benim zihnimde durduğunu bilirim ve bütün hayatım boyunca beklerim...

Kalbimde, tenha bir dağ köyü ve oradaki taş caminin şadırvan sessizliği...

Hiç beklemeden avuçlarıma doldurduğum soğuk kaynak sularıyla abdest alıyorum...

Besmele ile caminin ahşap oymalı dar kapısından içeri girip, sabah namazına durmuş nuranî cemaatin arasına katılıyorum...

(Bu yazı aslında burada bitiyor...

Beklenen oluyor...

Yapmamam gereken şeyi yapıyor, zihnimde duran kelimeleri hatırlamaya başlıyorum...

Uzaydaki gezegenler gibi hepsi... Dönüyorlar kendi çevrelerinde... Tam maddeleşirken, o anda, aynı anın içinde siliniyorlar... Sözün bir karanlık yüzü oluyor hep... Susuyorum... Düşünmekte onları hareket ettiriyor... Düşünerek kâinattaki bütün kelimeleri hareket ettirebiliyorum...

(Sabah namazı hiç bitmesin istiyorum... Çünkü zamanın dönmesi yine başlayacak ve sonunda gece olacak...

Ve gecenin karanlığı içinde parlayan yalnızlığın kemikten tahtına yıllarca öncesinde olduğu gibi yine ben oturmak zorunda kalacağım...

İşte o kadar gerçek, hüzün ve acılarla dolu yüzlerce yıl öncesi...

Ete bürünmeden önce, maddenin karanlığına girmeye başladığı an ruhun, çarmığa gerilir gibi kâinatın kemikten tahtına o zaman da ben oturmuştum...

Bunun için hatırlamak istemiyorum kelimeleri... O ilk an... Ya yine gelirse... Tutsak ederse bizi... Kurtulamazsak zihnimizde bize kurduğu tuzaklardan...

(Burada bitmeli mi bu yazı... Yeniden geri dönüş o ana... İstemiyorum bunu biliyorsun... Sözü istemiyorum artık... Korkuyorum...

Şu karanlık günlerde, tek bir huzurlu anın içinde, zamanın dönmesi dursun diyorum... O dağ köyünde, sabah namazında, hep tanıdık kalplerle, yabancı hiç kimseyi almadan aramıza, alınlarımız secdede, o tek anın içinde açılan sonsuz bir hakiki anla, dualarla, gözyaşlarıyla, Cenab-ı Allah'ın zikriyle dünyanın karanlığından uzaklaşalım istiyorum...

Bir an, tek bir an için dağların zirvelerinde yalnızca kalblerimizi dinleyelim... Dünyanın sözünü unutalım... Gözyaşlarımız içinde Cenab-ı Hakk'a verdiğimiz tek bir sözü hatırlayalım...

İnsanın yüzü Cennet’in kapısıdır...

Hikmetli bir söz duyduklarında, birdenbire, tam o sırada ağaçların dallarının arasından yüzlerce kuş havalandığında, süt kokan çocuklar annelerinin göğüs uçlarına doğru dudaklarını uzattıklarında, şefkatle, büyük bir itinayla, onlara derim ki hemen uzaklaşmayın ne olur bu söylediklerimden...

Bekleyin bir an... İçinde yaşamaya çalıştığınız alacakaranlığı biliyorum ben de... Her duyduğunuz hikmetli sözü, hiç düşünmeden hemen reddetmenizi söyler size o, karanlığın sahibi!

Yardıma gelmiştir size ince bir kâğıt... O yuvasız kuşları, dallarının arasında barındıran dev ağaç, size, o karanlık odanıza, kâğıdını, kendi soluğunu göndermiştir...

Yazının da bir sesi vardır... O ses hâlâ kâğıdın üzerinde yaşayan kuşların sesidir... Hiç merak etme sen... Bu kâğıtla, bir tek beyaz kâğıtla bile yeneriz biz karanlığı...

Kâğıdın üzerine düşen ilk harf, zamanı durdurur o an... O an işte harfin kendisidir... Canlıdır ve kördür... Dışını görmez Cennet’in... O hâlâ Cennet’te yaşadığını sanır...

Dünyaya düşürülen sayılardır... Harfler Cennet’te kalmışlardır, kuşlarla birlikte...

O ağaçların dallarının arasında yaşayanlar aslında harflerdir... Bekle biraz daha... Karanlığın da bir ışığı vardır... Ama yazısı olmaz karanlığın, onun sayıları vardır...

Dijital olan ne varsa içinde melek barındırmaz... Kâğıtların üzerinde yalnızca kuşlar vardır... Harflerle inerler melekler dünyaya... Ve söz olurlar...

Tek bir sözle başlar hayat...

Bu sözü, bu hikmetli sözü işte bu sebepten duymak istemez iblis!

İblisin sözü olmaz, sayıları vardır... Bunun için tersten okumaya çalışır bütün kelimeleri... Cennet'te, yalnızca Hz. Âdem'e öğretilmiştir kelimeler... İnsan bu sebepten halifedir... Sözdür o... Bütün yaratılanlardan önce Nur-u Muhammedî vardır... Ve bu yüzden öldürmüştür Kabil, kardeşi Habil'i...

Çünkü insan yüzü harflerin bir sırrıdır...

Her yüz, kendi sırrını içinde taşır...

Sır aradan çekilince o yüzden Cennet'e bir kapı açılır...

Her hikmetli söz umarım, bizi ilahî bir yolculuğa çıkarır... Bir an önce madde âleminin karanlığından bu yolculuğa çıkabilmek için hiçbir ön yargının içinde esir kalmamamız gerekir...

Cenab-ı Allah inşallah bu hayırlı yolculuğa çıkabilecek halis kullarından eyler bizi...

Mevlâ'm ne eylerse güzel eyler.

Cennet’te yeniden iki sevgili olmak...

Başlıyor... Acılar toprağa gömüldü... Hepimiz yeniden doğmuş gibi masum olduk... Ve şöyle düşündük; bu kötülükleri ancak bir çocuğun masumiyetiyle yenebiliriz...

Allah’ın bizi yarattığı ilk an... Zihnimizde tek bir çizgi bile yok... Ve karşımızda uçsuz bucaksız Cennet görüntüsü...

Şimdi, nasıl kötülük işlenebilir... Kötülüğü o Cennet ortamında var kılacak tek bir işaret yok çevremizde...

O zaman, Cennet’te kötülüğü başlatan işareti neydi iblisin...

Kan çekiyor bizi... Şeytana... Sır burada... Şeytandan önce ateş var mıydı acaba Cennet’te... Kan! Tahmin edilemeyen yolculuğu kanın damarlarımızda... Ateş içinde kaldık birden Cennet’te... O bizi her tarafımızdan kuşattı mı o aynı anın içinde... Bir yılan gibi yükseldi mi omurgamızdan...

Tuhaf... Omurgadan yükselmeden, Cennet’te, hangi organımızda yol aldı önce... O organla sokuldu Hz. Havva’ya... Ve o an değişti Cennet’in eşsiz görüntüsü... Ateş içine girmişti Hz. Havva’nın... Bu saklı kalamazdı... Ateş çiftleşmişti toprakla... Anlaşılamayacak, tuhaf bir durumun içinde kalmıştı Hz. Âdem... Ona öğretilen kelimelerin içinde bu durumu açıklayan bir kelime yoktu... Tövbe etti hemen... Ama vücut o anı hiç unutmadı... Zihni, acıyı, pişmanlığı tanıdı... Masumluğu bozulmuştu...

Toprak, kaynamaya başladı... Hz. Âdem bir defa daha bölünmüştü...

Bugün, kanın yükselme çabaları o organın içinde devam ediyor... Birbirimize geçiyor hep o ilk anın duygusu... Cennet’te masumluğun bozuluşu...

İki ruhun, kanın ateşinin dışında sevişmesi ne güzel olur... Masumluk bozulmadan... Hiç iç ve dış düşüncesi olmadan... Ateşin uzağında, nurun içinde, iki ruhun sevişmesi, o zaman bizi belki yeniden Allah'a kavuşturur...

Cennet'in o ilk anına, şeytanı almadan aramıza, Cennet'te devamlı kalmak için hep o ilk anın sonsuzluğu içine dönebilirsek, bunu başarabilirsek ne güzel olur...

Şimdi acılarımızı toprağa gömdük... Yeniden iki sevgili olmak istiyoruz... Cennet'e bir çocuğun masumluğu içinde dönmeyi arzuluyoruz... O günahı bir daha işlemek istemiyoruz... Bizi bu ilahî yolumuzdan döndürmek için her şeyi göze alan şeytanı, korumaya çalıştığımız bu masumiyetimizle bertaraf edip, biz iki sevgili yeniden Cennet'e dönmek istiyoruz...

O zaman, Cennet'te içimize aldığımız şeytanı bu dünyaya düşürüldükten sonra yine bu dünyada terk edebilirsek, biliyoruz ki, Cennet'e döndüğümüzde, Cennet'e bir daha giremez şeytan...

GİREMEZ.

Yüzüm görünmez olur...

Dilin tekbiri ile kâinat yüzünü gösterir sana... Manyetik örtü aradan çekilir ve kelimelerin sahibini görürsün... Cennet'ten de öte... Sana öğretilen kelimelerden en önce... Bilinen bütün kelimelerden en önce yaşanan biricik andır bu... Bütün zamanların o bilinmeyen dilini kendi içinde toplayan tek bir an... Ve tek bir kelime...

(Hangi hayat bitebilir ki... Hangi açılan parantez kapanabilir... Ve ses sonlanabilir...

Sonunda her düşünce kendi inine döner... Uyuyanlar uyanır... O an kendi ekseninde döner, döner, yeniden yaşanır...

Şimdiden kelimelerin evini temizlemek gerekir... Kalbi... Kalbin aynasını... Çünkü o tek bir an çok yakında gelebilir...

(Bir gün, sonsuz bir bakışın içinde, ansızın, kendi yüzünde uyanabilir insan... Ya da bütün bir ömür sadece kendi yüzüne baksa, hakikati orada bulabilir... Belki ışığı fark eder önce... Zamanın döndüğü fikrini, iklimlerin değişmesini, neşeyi, acıyı, maddenin karanlığını, cinneti ve her sabah bir çocuk gibi yeniden doğduğunu sırlı bir aynanın önünde, tek başına, tek bir anın içinde birdenbire anlar...

O an, düşünceleri değiştikçe kelimelerin ışığının yüzünü nasıl aydınlattığını fark eder...

Hakikati görmeye başlamıştır bakışlarında... Yoksa aynadan sır çekilmiş, gördüğünü sandığı yüz, o zamanın olmadığı tek bir anın içindeki biricik söz müdür... Şimdiden kim bilebilir ki bu esrarlı sözün gerçek anlamını... Bütün anlar ve anlamların ötesinden tek bir kelime ile Cenab-ı Allah şimdi seni huzura çağırır...

(Yüzünün sırlarını gizle... Anlamı anın içinde, anı anlamın içinde arama... Sonsuzluğun içinde ara kendini... Dünyadaki anlamlar

bazen engeldir kâinatı anlamana... Kendini bilmene... Anlamları terk et... Anlamlar eski olanı çağrıştırır sana...

Her zaman yeni kalan sadece Allah için yapılan tefekkürdür...

Şimdi, aynanın önünde fark ettiğim yüz, yeni olandır... Hiç eskimeyecek yüz benim yüzümdür... Yüzümün tarihi yoktur... Zihnim tarihi kaydeder, yüzüm tarihini siler... Her an silinen, kaybolan, hep yeni kalan yüz benim yüzümdür... Kelimelerin evi kalbim, nurun toplandığı yer yüzümdür... Bu yüzden yüzüm zaman geçtikçe görünmez olur... Ve bir gün, ansızın, sonsuz bir bakışın içinde kendi yüzünde bütün bir hakikati fark edebilir insan...

Sonra yüzü görünmez olur...

Yüzünden Cennet’e hafifçe bir kapı aralanır...

Çocukluğum, Cennet’e dönüyor...

Sabah uyandığımızda şükürle başlamalıyız güne... Güneşin ışıklarının gezinmesi yüzümüzde... Bizi okşaması masum sıcaklığın... Pencere önündeki çiçeklerin bizim uyanmamızı beklediğini düşünmek sonra... Biz uyanınca sanki hafif bir dalgalanma olur yapraklarında...

O an bahçeden gelen gülüşme sesleri duyulur... Huzurla, büyük bir güvenle doğrulursun yataktan... Ihlamur ağacının cama yaslanan dallarına bakarak yüzünü yıkarsın o tertemiz suyla... Açarsın pencereyi, ıhlamurun çocuksu kokusu odaya dolar...

Camın önünde durursun bir süre... Bütün anlar sanki tek bir anın içine sığmıştır... Cennet’ten bir kapının açıldığını hissedersin kalbine... O duyguyla, pencerenin önündeki sedire oturur Kur’an-ı Kerim’i açarsın... Ve kalbinde açılan kapıdan içeri kendini bırakırsın...

(Son hatırladığı an bu olmalıydı, dünyayı terk etmeden önce... Geri dönmedi bir daha... Hep kalbinde, Cennet’te kaldı... Kalbinin dışına hiç çıkmadı... Tertemiz sular kirlendi, gıdalar değiştirildi, çocuklar öldürüldü, organları satıldı... Dünyada tabiatını kaybetmemek için direnen kim varsa hepsi birer birer bulundu, toplatıldı, nano teknolojinin esir kamplarına sürüldü...

Onu bulamadılar... Zihnini, kalbinin içine saklamış, Cennet’te Hz. Âdem’e emanet edilen kelimelerin değiştirilmemesi için o kelimeleri kalbinin toprağına gömmüş, demire sığınmış ve hiç durmadan zikretmişti...

Şimdi, onun gözlerine bakınca, o hüzünlü masumluğunun içinde görüyorum ki gözyaşı var... Binlerce yıldır birikmiş gözyaşları... Bütün insanlığın gözyaşı, onun gözlerinde birikmiş... Ümidin, masumluğun ve acının bu kadar iç içe olduğu bir bakışı başkasının gözlerinde bulamazsınız...

Ürkerek, ellerine dokunuyorum... Sanki ilk kez kendinden birinin ona dokunduğunu hissediyor... Cennet'ten bu dünyaya, benim gözlerime döndürüyor bakışlarını... Gülümsüyor... Acının tarihini buluyorum bu gülümsemenin içinde...

(Allah'ım, güzel Allah'ım, ben tutamıyorum artık gözyaşlarımı ve ağlamaya başlıyorum... Yağmurdan sonra topraktan çevreye nasıl bir Cennet kokusu yayılırsa, bu defa benim gözyaşlarımla Cennet kokuyor dünya...

Ona dokununca bakışlarını Cennet'ten bana döndürmesinin sebebini anlıyorum şimdi... Yıllarca hiç konuşmadan beni beklemiş sanki...

Kalbin içindeki bu buluşmamızı eşya ile sonsuzluğun sınırında gerçekleştirdiğimizi söylüyor... Artık gitmek istiyorum diyor bu dünyadan... Kalbimi al, kelimeleri koru, zihnini ateşe kapa, dünyadaki kötülüğü durdurmak için gözyaşının gücünü kullan...

Kur'an-ı Kerim'i usulca kapatıyorum, ıhlamur kokularını takip edip, bahçeye çıkıyorum...

Ağaçların sevindiğini hissediyorum, ben çıplak ayaklarımla toprağa basınca... Annem, neden uyanır uyanmaz inmedin bahçeye diyor... Cennet'e gidip geldim anne diyorum... Cennet'in kapısında, kendimle konuştum... Çocukluğumla... Ve insanın gözyaşının gücünü öğrendim... Kötülüğü durdurmak için hepimiz gözyaşı dökmeliyiz... Ağlamalıyız hepimiz... Hiç durmadan ağlamalıyız anne... Yoksa çok geç olacak... Ihlamur kokularını, güneşin masum sıcaklığını, ağaçların sevincini, tertemiz pınarları, bütün neşemizi, organlarımızı, zihnimizi kaybedeceğiz...

(Bahçede, tavaf yönünde, kalbî bir çocuk sesiyle ezan okunmaya başlıyor...

Anlıyorum o zaman...

Çocukluğum, Cennet'e dönüyor...

Yardım senin kendi içinde, kalbinde!

Hayatının eşiğinde duruyordu... Sanki bir adım daha atsa dışına çıkabilecekti hayatının... Birden ayakları ters dönmüş gibi oldu bileklerinden... Eşik cini bu olmalıydı... Davet beklerdi hep içerden... Çağırıldığı an, kim olursa olsun, tersyüz ederdi onun hayatını... Yolunda giden ne varsa bozulurdu... Aile dağılır, hastalıklar artar, zaaflar kabarır, şehvet azardı...

Şimdi, hayatının eşiğinde, beklediği cevap nihayet geldi... Ölmeden önce huzura çağırılacaktı... Cinini yenmişti... Onu bu dünyada bırakabilecekti... Üzerinde biriken kirli bir örtüyü çekip çıkarır gibi cinini fırlatıp attı eşikte... Sonra bir adım daha attı ve asıl hayatından içeri girdi...

Dünya hayatının, ona fark ettirmeden, gizlice, vücudunda yapılandırmaya çalıştığı atom altı parçacıklarının nano kirliliği dışarıda kaldı... Başaramamışlardı... Vücudunda, şeytanın izi olan her şeyi dışarıda bırakabilmiş, huzura doğru ilk adımını atmıştı...

Zihni, kalbinin içinde korunmuştu... Zikir yaparak içtiği temiz kaynak suyu, kanının ateşini söndürmüştü... Toprak kazanmıştı... Allah, ona, toprağa üflediği ruhunu geri alabilecekti şimdi...

(Tam burada gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyorum... Susuzluktan kurumuş ruhumun, toprağına düşüyorlar birer birer yağmur taneleri... Peygamber Efendimiz'in bu dünyaya gönderilişinin hikmetini şimdi daha iyi anlıyorum...

Ve bırakıyorum gözyaşlarımı... Harfler ıslanıyor, yazı dağılıyor, kâğıtlarıma kuşlar konuyorlar... Koşup ağaçların gövdelerine sarılır gibi harflerime sarılıyorum...

Dua başlıyor... Gözyaşlarımdan ıslanmış kelimelerimle Allah'a yalvarıyorum...

Herkes eşikte bekleyen kendi cinini içeri davet etsin diye programlanmış bugünkü dünya hayatı... Çocuklar bu yüzden bu kadar korunmasız bırakılmışlar... Onlara her yönden saldırıyor şeytan... Teknolojik ejderhasını kullanıyor bunu yapabilmek için... Çocukların bir lunaparkta, gecenin karanlığında, ışıklı bir dönme dolaba binme istekleri gibi masum bir arzuyu barındırmıyor teknoloji ile oynanan bu tehlikeli oyun... Dönme dolabın balkonlarında, gökyüzüne doğru bir yolculuk yapmak yerine, bin bir başlı ejderhadan hücrelerine yayılan radyasyonla, beyinlerinde, vücutlarında büyük tahribatlar oluşuyor... Hastalanıyorlar... Vücutları güçsüzleşirken, içlerindeki şiddet duygusu, zamanla, önlenemeyecek bir şekilde her an daha çok artıyor...

Çocuklarının bu acil durumunu, teknolojiyle yaşamayı ilerlemek, çağdaşlaşmak ile eş anlamlı gören aileleri bir türlü fark edemiyorlar... Ya da onlara bu hakikat fark ettirilmiyor... Çünkü onlar da farklı bir tüketim çılgınlığının içine sürükleniyorlar...

Eşik cini herkesin içinde başköşeye oturmuş... Oradan, ateşten gözleriyle bize bakıyor... Bir gün, bir an, her an size de sıra gelecek diye fısıldıyor zihnimize... İşte tam bu sırada, ben, huzura çağırılıyorum...

Huzurda olmama rağmen, hâlâ, orada, bu çocukların hakkını, tekrar geri döneceğim bu dünyada nasıl koruyabileceğimi düşünüyorum...

Ve gözyaşlarım, göz pınarlarıma geri dönüyorlar... Ruh inceliğimin yerini harflerimin kılıç keskinliği alıyor...

Kalbimin cihadı başlıyor.

Kalbin ilk gözyaşı Hayy!

Kalbinin ışığı yüzüne vuruyor... Hiç konuşmadan oturuyoruz bahçedeki taş havuzun kenarında... Tahta çitlerle çevrili bahçede yüzlerce çiçek ve üzerimizde o koskocaman gökyüzünde sallanan milyonlarca yıldız... Birdenbire çıkan rüzgâr havuzun yosun tutmuş yüzeyini dalgalandırıyor... Teni ürperiyor suyun... Beyaz nilüferler yer değiştiriyorlar suyun karanlığında...

Havuzun kenarında beyaz bir güvercin bekliyor... Fısıldıyor zihnime: “Kalbini aç ona, haydi durma... Kalbinde olan senin yüzünün ışığıdır ve bu dünyayı felaketlerden kurtaracak o nurun içinde yazılı olan saklı sözcüktür...”

Öteki gece, hayatın ışığına düşmandır... Şu an mutlu olduğumuz bu huzurlu gece değil, öteki! Hani sürekli bir karmaşa içinde yaşanan, ayaklarımızın altında toprağın artık görünmediği, üzerinde olması gerekenden daha fazla asfalt, beton, bina, insan ve aracın olduğu o sevgisiz şehir... Ve o şehrin üzerinde dolaşan elektrik yüklü manasız sözler...

Kalbin içi sessizdir... Kelimeler huzura uçarak gelirler... Kalbin berrak havuzunun çevresine konarlar... Kalbin cevherini kirletmelerine izin verilmez ters titreşimli kelimelerin... Güzel bir sohbet yapabilmek için kelimelerin önce iç seslerini susturmak, onları temizlemek, Hz. Âdem’e öğretildiği gibi o ilk hâllerine yeniden kavuşturmak gerekir...

Sonra o kelimelerle konuşulur seninle kalbinin içinden... O güzel havuzun çevresinde sohbet edersiniz... Gökyüzünde yıldızlarla birlikte uçuşur O’nun kelimeleri... Ve birden o musiki başlar...

Bütün kâinatta Kur-an’ın eşsiz sesi duyulur... O ses O’nundur... Çağlayan bir ırmak gibi akar gecenin karanlığında...

Ağlayarak secdeye kapanırsın... Bahçe seccaden olmuş, öteki gece artık kaybolmuştur... Birlenmiştir her şey... O ana kadar taş havuzun

kenarından hiç ayrılmayan beyaz güvercin hayatın sırrını açıklar sana...

Kalbinin sahibi seni huzura beklemektedir...

Gözyaşlarını tutamazsın... Seneler hızla akar gider zihninde ve gözyaşın kadar bir senede huzura alınırsın... Dünyada akıttığın gözyaşlarının değeri o zaman anlaşılır... Bu hakiki yaşların içinde huzurda, bir çocuk gibi yeniden hayy olursun...

Hayy için atar kalbin... Gözyaşlarının hepsi O'na döner... Ama sen hâlâ dünyada, Cennet'te o ilk günahı işlediğin andan itibaren kalbinden bu topraklara damlayan gözyaşının içinde bir mahkûm gibi beklersin... Ne zaman ki Allah seni affeder, işte o zaman yeniden başlar senin için hayat...

Ve sen daha bu dünyadan ayrılmadan O'na döndürülürsün...

Ölmeden önce ölür, Hayy olursun...

‘İlahî Aşk’ kalbini sana açmıştır...

Sesi duyulmuyor... Kâğıdın hışırtısı ormanı çağırıyor odaya... Bir tabut kadar küçük odası... Pencere yok... Rüzgâr, yazı yazdığı kâğıtlarda kalmış... Harfler, ağacın dallarına konan kuşlar gibi bu ince kâğıda konuyorlar birer birer... Odada elektrik yok... Cılız bir ışık geliyor tavan arasındaki kırık tahtaların arasından... Yiyecekleri iyice azalmış... Toprak kapların içinde biraz pekmez, köy ekmeği, zeytinyağı, kekik ve kabuk tarçınlar var...

Dışarıda rüzgâr çok sert esiyor... Tavan arasındaki fare, zembereği boşalmış bir saat gibi hiç durmadan bir oradan bir oraya koşuyor... Uzakta, çok uzakta bir köy yolunda köpekler havlıyor...

Suyu tükenmek üzere... Onu idareli kullanmak zorunda... Suyu tükenirse, harfler bunu hisseder diye korkuyor... Kâğıdın suyuna göre konuyor kuşlar, kavak ağacının gövdesinden elde edilmiş beyaz kâğıdın üzerine... Harflerin canlanabilmesi için onun kendi nefsini öldürmesi gerekiyor... Bunun için burada... Aklın en ıssız odası burası...

Çocuk kalbinin ışığına yeniden kavuşması için sadece nefsini öldürmesi yetmiyor... Harflerin atom altı parçacıklarını da serbest bırakması gerekiyor...

Kâinatı ilk ‘oku’maya başladığında ne kadar küçük bir çocuk olduğunu düşünüyor... Her gece gökyüzüne bakıp harfleri, sayılardan kurtarmalıyım diye bağırıyordu kalbinin içinde... Sayıları zamanla özdeşleştiriyor, bu sebepten vücuda gelmek istemiyordu...

Harfler gibiydik diyordu Cennet’te... Bir zamanın içinde yaşamıyorduk... Sayılar bizi sınırlandırdı ve madde kıldı... O zaman günah işledik!

Allah’ın güzel isimlerini biliyoruz da güzel sayıları neden bilemiyoruz diyordu... Sayıları, harflerin arkasına gizlemişler kabalistler... Cennetten düşürülmenin intikamını almak için tersini yapmışlar bu sefer... Harfleri görünür kılıp, onların arkasına gizlenmişler... Harflerin üzerinden tehlikeli bir oyun başlatmışlar...

Cifr, ebced ve gematria... İç içe geçmiş burada iyilik ve kötülük...

Sayıları da harfler gibi secde ettirebilmek için bize zikir verilmiş... Her sayının bir harf karşılığı olduğu gibi üç harfli bir bekçisi de var... İhlâslı olmayan bir zikir, onları senin zihnine çağırır...

Sonra zihninde tabut kadar küçük bir odaya sığınmak zorunda kalırsın... Ama tam herşey bitti derken, kalbinin ışığı gelir seni o küçük odada bulur... Hakiki ve kalbi bir ağlamanın arkasından ifade edilmiş tövbenin, seni, zihninin o dar odasından kurtarabileceğini fısıldar...

Kâğıdın hışırtısı ormanı getirir sana... Kalbinin harfleri tabiata bırakılmış kuşlar gibi kâğıdın üzerinde uçuşurlar... Bir tek sen okuyabilirsin yazdıklarını...

Aklından dışarı çıktığını bu okumayla anlarsın... Yazının sahibi seni ‘kalem’ kılmıştır... Ve artık yazan da, okuyan da, kâğıt da, uçan harfler de sensindir!

Harfler sayılardan kurtulmuş, maddi ölüm gerçekleşmiştir... Artık bu dünya ile ilgili hiçbir şeyin önemi yoktur...

Ezel ve ebed olan tek bir ilahî aşk kalbini sana açmıştır.

Şeytanın caddeleri ve meleklerin bahçeleri...

Bahçedeki ağacın ağladığını duydum uykumun arasında... Kalkıp, tahta pencerenin kenarına geldim... Ağlıyordu gerçekten... Dayanamadım, yanına koştum... Sarıldım ona bütün kalbimle... Birbirimizi anladık o an... İkimiz de ağlıyorduk şimdi... Birbirimize sormadık neden ağladığımızı... Biliyorduk, ilkyaz bir daha gelmeyecekti...

Şehrin en işlek caddesinde küçük bir çocuk, yüzünü gökyüzüne çevirmiş, o yüksek binaların arasından kurşuni bir gökyüzünde ağır ağır kayan bulutları seyrediyordu... Yanına gittim... Gözlerinin içinde Cennet'in ışığını gördüm... "Hiç ümitsizliğe kapılmayın" dedi: "Nerede olursanız olun Cennet'in ışığı sizi mutlaka bulur... Yeter ki siz kalplerinizin aynasını karartmayın..."

Biliyordum, 'ilkyazın bir daha gelemeyecek olması' dünyaya ait bir düşünceydi... Cennet'in hayalini hiç kaybetmeyen bir kalb için dünya, eninde sonunda terk edilecek bir örtüydü... Çocuk bana bakarak Cennet'in içinden konuşmasını sürdürdü: "Bekledim orada... Kalbimin içinde, yıllarca bekledim... Cennet'ten dünyaya düşürülmedim ben... Hayalim, bedenim düşürüldü! Şimdi, dünya hayatı sona ererken, ben kalbimin içinden çıkıyorum dışarı... Cennet'ten düşürülmeyen o ilk ruh bendim... Dünya hayatı boyunca hep bu ruhu aradı iblis... Şimdi, o ruhun sahibi, nurunu, bizimle tamamlayacak..."

Küçük çocuk sözlerini bitirince, kalabalığın arasında hızla kayboldu... Kurşuni renkli gökten mavi bir yağmur başladı, üzerimize... Gözlerimiz ıslandı, sustuk, ağlamadık... Bahçedeki ağacı düşündük...

Bahçe ve cadde, iki farklı dünya görüntüsü... Bahçelerin sahibi melekler, caddelerin sahibi iblis olmalı... Bahçedeki ağaç, ilkyazın bir

daha gelemeyeceğine üzülürken, şeytanların arasından gökyüzüne bakmaya çalışan küçük çocuk, bize Cennet'in ışığını müjdeliyor...

Belki, firavunun sarayına gizlenmiş bir Musa daha var... Cennet'in hayalini firavunun sarayında da, şehrin en gösterişli caddesinde de sürdürebiliyorsanız siz niye bir Musa olmayasınız... Ümitsizliğe kapılmak için birçok sebep var... Bırakın aklınız bir çıkış yolu arasın dursun bu nano labirentten... Ama kalbiniz, sizden, o'nun aynasına bakmanızı bekliyor... O aynaya bakınca Cennet'in ışığı görünüyor... O ışık içinizde parladıkça, çevreniz ne kadar kararırsa kararsın Cennet'in yolunu hiç kaybetmeyeceksiniz...

(İlk günahtan bu yana, kalbin aynasını karartmak içindi bütün planlananlar... Ve yüzlerce yıldır sinsi sinsi, ince ince bu gizli planlarının çoğunu gerçekleştirdiler... Oyaladılar bizi... Hakikati gizlediler... Teknoloji ile daha hızlı dokundu bu örtü... Her yere sızdılar... Medyum mecra geliştikçe şeytanın oyunu daha da yaygınlaştı...

Ama şimdi, ey örtüsüne bürünen, vakit geldi... Çık kalbinden dışarı... Gözlerinde taşıdığın Cennet'in ışığı ile bak kuşatılmış çevrene... Şeytanın caddelerinin yerine, meleklerin bahçelerine dönsün yeniden dünya... Ve bizi, hepimizi, kurtar yeniden...

Vur, ikiye ayır, elindeki 'asâ-yı Musa' ile kötülük denizini... İçinden geçip, Cennet'e ulaşmamızı sağla hepimizin... O azgın sular iblisin ordularının üzerine kapansınlar sonra...

Cennet'teki o huzurlu, saadet dolu günlerimize kavuşalım yeniden, vesselam.

İnanırsak, göz pınarlarımızın içinde yıkanabileceğiz...

Şeytan kalbe giremez... Girebilseydi eğer... İnsan olamazdık...

Işın denizinde boğulurduk.

Nar, içine alırdı bizi... Korunamazdık...

Kendine secde ettirirdi bizi iblis...

Kalbin korunması için ihlâs gerekiyor... Yalansız bir hayat.

Ağaçlara sarılarak iklimleri hissetmek ve yağmurlarla yıkanmak... Sonra, toprağın o taze kokusu içinde ailene, arkadaşlarına, çocuklara, onları ne kadar çok sevdiğini söylemek...

Birlikte ağlamak, pınarlar gibi tertemiz gözyaşlarımızdan parlayan ışığı seyretmek, gülümsemek, koşup mutluluk içinde birbirimize sarılmak ve Allah'a şükretmek... Kalbin korunması için kendi tabiatımızın yanında, içinde yaşadığımız, çevremizdeki tabiatın da korunması gerekiyor... Ağaçlara, çiçeklere, hayvanlara, pınarlara, birbirimize bakar gibi sevgiyle bakmak ve bütün bunların olması için de Allah'a ihlâsla inanmamız yetiyor.

İnandıktan sonra, size, kimi örnek gösterirlerse göstersinler, sadece, nurlar nurunu, Peygamber Efendimiz'i, kendimize örnek almamız, bizi her gün Cenab-ı Hakk'a biraz daha yaklaştırıyor... Siz o zaman, çevrenizdeki, inanmış gibi duran, bir türlü tam güvenilmeyen, kabullenilmemiş örnekleri, Allah'ın yardımıyla tashih edebiliyor ve bu yolda, başkalarının gözünde hayırlara vesile olabiliyorsunuz... O gün anlıyorsunuz ki, karanlıklar ışığı daha çok var ederler... İçinde yaşadığımız, şiddet, katliamlar, dayanılmayacak kadar artan acılar, dünyamızı kararttıkça, ışık daha yoğunlaşacak, insanların ışığa yönelmelerini artıracaktır...

O yaklaşan, hiç kimsenin kaçamayacağı zaman için, ihlâslı dualara sarılalım şimdi... Ümidimizi artırmak için bir araya gelelim... Birbirimize sarılalım... Gözlerimizin içindeki ışıklara, o nurun sahibine, bakışlarımızı öne eğerek, utançla, selam verelim... Sonra gözyaşları içinde, o temiz pınarların ışığında, Peygamber Efendimiz'i analım...

Dualarımız, zihnimizi aradan çıkarıp, kalblerimizden yükselsin gökyüzüne... O nurlu gecelerden sonra, inanın bu yaşlı dünya, eski dünya olmayacaktır artık... Zulüm peşinde koşan karanlık lordlar, kendi elektrikleri ile çarpılacaklardır...

Biz de, Cenab-ı Hakk'ın yardımı ile pınar başlarında, bahçelerde, sonsuz bir sükûnet içinde, muhabbetle, üzerimizden uçan kuş sürülerini seyredip, Allah'a şükredeceğiz, inşallah...

Huzura kavuşmak için son çığlık...

Sayısız ağaç... Bir düşünün, ağaçların arasından yükselen bir tepenin üzerindesiniz... Hangi tarafa baksanız bir ağaç denizi görüyorsunuz... Ve ilkyaz gelmiş... Aralarında çiçeğe durmuş ağaçlar da var... Çiçek kokuları sizi sarıyor... Çıplak ayaklarınızın altında, o güzel kırmızı topraktan bir pınar fışkırıyor...

Aşkı hatırladığınızda, parmaklarınızın küçük bir kıpırdanması çağrı yerine geçiyor, eşiniz gelip, elinizi tutuyor... Yüzüne bakmadan, onun da sayısız ağaçlara bakıp gülümsediğini biliyorsunuz... Birlikte gülümsemeniz, ağaçların dallarının arasından yüzlerce kuşun havalanmasına sebep oluyor... Onlarla birlikte siz de uçuyorsunuz... Birbirinizin elini tuttuğunuzu unutup tek bir vücut gibi ağaçların üzerinde uçmaya başlıyorsunuz... Eşinizin nefesi vücudunuzu sarıyor... Bu Cennet kokusunu kalbinizle hissediyorsunuz... İkiniz de aynı anda mutluluk bu olmalı diye düşünüyorsunuz... Nefesleriniz birbirine karışıyor...

Birdenbire, usulca, kâinatın en güzel kelimeleriyle size yalnız olmadığınız hatırlatılıyor... Kâbe'nin üzerinde, gökyüzünde hep birlikte namaz kılıyorsunuz... Bütün zerrelerimiz de secde ediyor bizimle... Aynı anda, aynı kelimelerle, aynı duaları ederek...

O an huzura çağırılıyorsunuz... Nurlar nuru, Ravza-i Mutahhara'da huzura çağırıyor bizi...

Ellerini bize uzattığında, gözyaşlarımıza engel olamıyoruz artık... Gözlerimizden akan pınarlar ona doğru koşuyorlar... O mübarek ellerine dokunur dokunmaz nura dönüşüyor su zerreleri... Gözlerinin içinden bizi selamlıyor... Huzura alınmanın hakikî manasını şimdi anlıyoruz... Kalbimizi ısıtan, ruhumuza şifa kaynağı olan, parıldayan ışık huzmelerinin arasından yükselip, şefkatli bir sükûnet içinde huzura kavuşuyoruz...

(İstanbul’da geniş bir cadde... Tarihi bilmiyorum... Hep o aynı gürültülü günlerden biri daha... Yoldaki insanların üzerinde genellikle koyu giysiler var ve hepsinin yüzü mutsuz... Gülmüyor hiçbiri... Çoğunun sağ elinde sigara, sol ellerinde cep telefonları var... Kafataslarının içine sokarcasına yaklaştırmışlar kulaklarına cep telefonlarını, hiç durmadan konuşuyorlar... Sözleri yalan dolan, günlük hayatla ilgili hepsi... Sanki hiç ölmeyeceklermiş, ahiret yurdunda bir gün ansızın uyanmayacaklarmış gibi...

Caddenin iki yanındaki ağaçlar da zor durumda... Yapraklarının üzerinde biriken aşırı kirlilikten nefes alamıyorlar... Ama o ağaçlar yine de şanslı olanları... Biraz ilerde özel üretilmiş, müdahaleli tabiatlarıyla, kendi rüzgârı olmayan, tuhaf ağaçlar duruyor... Dükkânların vitrinlerindeki çiçekler plastikten...

Yediğimiz domatesler, salatalıklar, kirazlar, neredeyse bütün meyveler, hububatlar, koyunlar, sığırlar genetik müdahaleden geçirilip iğdiş edilmişler, acı içinde kıvranıyor hepsi... Dışımızdaki tabiatı bitirdiğimiz gibi yediğimiz transgenetik yiyeceklerle kendi tabiatımızı da bitiriyoruz artık... Kimse fark etmiyor ama yavaş yavaş, sinsice, nano robotlara dönüşmeye başladık... Bunu çevremize fark ettirmek, kurtuluş ümidimizi kaybetmemek için hep birlikte, bütün gücümüzle bir çığlık atmamız gerekiyor...

Büyük bir çığlık...

ÖLÜYORUZ...

FECİ BİR ŞEKİLDE AĞIR AĞIR ÖLÜYORUZ...

BU GÜNAH BATAKLIĞININ İÇİNDE,
KENDİ ELLERİMİZLE HAYATIMIZI
CEHENNEM’E ÇEVİRDİK...

VÜCUDUMUZU YAKAN IŞINLARIN ORTASINDA
KORUMASIZ, ÇARESİZ
YAPAYALNIZ KALDIK!

Ne olur yardım edin... Hepimizi, çocuklarımızı, insanı ortadan kaldırmayı amaçlayan bu sinsi oyunu nihayet fark edebildik...

Yeniden o muhteşem tabiatımıza, güzel eşlerimize, o sonsuz ahenk denizine, sayısız ağaçların arasına dönmek istiyoruz...

Huzura kavuşmak istiyoruz...

Ne olur yardım edin.

Kâinatın en güzel kelimeleriyle bize yalnız olmadığımızı hatırlatın.

Her sabah size melekler gülümsüyor...

Ağaçlara bakıyorum, ağaçların yerine Cennet'i görüyorum... Güzel bir sabah... Dünyada gördüğümüz ağaçlar, Cennet'teki melekler olabilir mi? Güneş ısıtıyor kalbimizi... Sabahın ışıklarının içinden Cennet'e yükseliyoruz...

Her sabah uyandığında Cennet'e yükselebilir insan... Mutlu bir gülümsemenin ardından ağaçların sırlı görüntüsü kaybolur, dallarının arasından yüzlerce kuşla birlikte Cennet'e yükselebilirsin... Bizi her yönden kuşatıp bunu önlemeye çalışan şeytanı da yenebilirsin...

Belki bu büyük değişim, sabahları uyandığımızda güzel bir gülümseme ile başlayacak... Ama her zerremizin bu gülümsemeye katılması gerekli... Allah'ın zikri ile kendi kâinatımızdan, Cennet'e, huzura doğru olan yolculuğumuza artık başlamamız gerekiyor...

'Şimdi'... Bütün zamanlar içinde en devrimci kelime bu olmalı... Şeytanı bile secde ettirebiliriz... Kalbimizden aklımıza, oradan da bütün zerrelerimize yayılan ihlâslı bir şükür, Cenab-ı Allah'ı kendi kâinatımızda hissetmemiz, inanın, dünyamızı kurtarabilir.

Şimdi başlayabilir bu hakiki saflaşma... Allah'ın size bahşettiği fıtratınızın dışındaki akıl oyunlarının hepsini terk edin... Kalbinize bırakın aklınızın yönetimini... Kalbiniz, kâinatın birliği, ahengi içinde davranmanızı bekler, sizden... Aklınızsa sizi dünyadan ibaret sanır, sınırlandırır... Yanılır... Dünya da acılar içinde kalır... Sanırsınız ki kalbiniz öldü, aklınız da sizi artık kurtaramaz... Kalbiniz ölseydi, aklınıza gidecek kanı nereden bulacaktınız... Nefes aldığınız müddetçe, kalbinizden aklınıza yapay olmayan bir kan gittikçe ümidinizi kaybetmeyin, kurtulabilirsiniz... Bu kurtuluşun gerçekleşmesi için vücudunuzun her yerine oksijen taşıyan demirin beden çimentonuzdan kasıtlı olarak eksiltilmemesine dikkat edin...

Buna izin verirseniz küçük bir sarsıntı ile bina çökebilir... Aklınız da, kalbiniz de bu dünyada kalır...

Bu sabah, güneş içinde düşüncelerim... Temiz gıdalar yiyebilir, güzel tabiatlı insanlar görebilir, onlarla iyilik dolu konuşmalar yapabilirsem çok mutlu olacağımı hissediyorum... İnanın, dünyadaki ümitsizlik azalacak o zaman... Acılar içinde çırpınan insanların da kalbi bu ümidi hissedecek, belki tekrardan yaşama sevinçlerine geri dönebilecekler...

Sizin gülümsemeniz çok şeyi değiştirebilir... Olsun şeytanı kızdırsın, daha öfkelendirsin... Sonunda ne olacak ki... O da eninde sonunda, Allah aşkı ile dolu, mutlu bir insan karşısında yenilebileceğini anlayacak, bu kadar yorgunluğa değmediği için Cennet'e girmeyi bir daha hiç istemeyecek...

Şimdi, başlayabiliriz işte birbirimize gülümsemeye...

Siz niyet edin önce, Cenab-ı Hakk'tan yardım gelecektir...

(Yazıldığı gibi kolay olmayabilir bütün zerrelerimizle gülümsememiz... Bir düşünün dünyanın her yerinden, o uzak mesafelerden, onca insan, bir duygu seli içinde Mescid-i Haram'a gelip Kâbe'nin etrafında tavaf yapıyorlar... Siz bu tavafı önce kendi içinizde, yol bu kadar yakınken, bütün zerrelerinizle kalbinizin çevresinde yapmaya hemen, şimdi, neden başlamıyorsunuz...

Bir niyetlenin, olanlara inanamayacaksınız... Her sabah ağaçlara bakınca size gülümseyen melekleri göreceksiniz... Kelimeleriniz artık onların nurlu izlerini taşıyacak...

Siz konuştukça, dünyaya, mutluluk yayılacak.

Cennet’e, şeytan bir daha giremeyecek!

Ağaçların birbirine âşık olduğu gece... Yanıldığımı anlamıştım... Dünyadaki insanlardan daha fazla hissediyorlardı ağaçlar aşkı... Biliyorlardı birbirlerine âşık olunca, Allah’a daha çok yaklaşılırdı... Aşkın sırrı buradaydı... Aranan, ama bir türlü bulunamayan sevgili, aslında bizdik... Aslımızda duran, o bize emanet edilen, kalbimizde bekleyen nur, biz sevgili olunca harekete geçiyor, bizi Allah’a kavuşturuyordu... Nur tamamlanıyordu... ‘Aslı’ gibi oluyordu...

Hepsi birbirine âşık ağaçların harf ormanında, kendinizi düşünün... Kalbinizi... Kalbinizde sizi bekleyen nuru... Ve ey sevgili... İşte biz bir araya gelince, o nur tamamlanıyordu... Allah’a kavuşuyordu cevher... Dünyadan ayrılmadan, Cennet’i görebiliyorduk, kalb gözlerimizle...

Sen birbirimizi görmeyi umuyordun belki... Ben, seninle tamamlanınca, Allah’ı göreceğimi biliyordum... Öyle olmamış mıydı daha önce... Tek olunca, sen benden daha ayrılmadan önce, Cennet’te, bütün kelimeler bana öğretildiği an, görmüştüm Nurlar Nuru’nu... Ey sevgili, o zaman secde etti bütün yıldızlar bana... Güneş ve ay secde etti... Bir tek o secde etmedi... Belki secde etseydi, sen yaratılmazdın ey sevgili... Dünya hayatı başlamazdı... İnmezdik madde boyutuna... Seni göremezdim... Dokunamazdım... Konuşamazdım...

Ey sevgili, senin için, birbirine âşık ağaçların altında, o sıcak toprağın üzerinde, ılık bir rüzgârla, biz, ey sevgili, ikimiz, yeniden bir gibi, Allah’ı anmamız için yaratıldı bu dünya...

Zamanın olmadığını düşündüm hep... Doğrudur da bu... Zamanı kabul edersem, vücudumun içinde esir kalacağımı düşündüm... Zamanın dışında bir vücut olmadığı söylenmişti bize... Cennet’te ey sevgili, zaman yoktu... Beni o kadar çok sevdin ki bana dokunmak istedin... O an başladı zaman... Çünkü göründüm sana... Vücudum

önce topraktan, sonra ateş, su ve havadan oluştu... Dile geldi... Çarmıha gerildim...

Dile geldi şeytan... Aramıza girdi... İstemeseydin sen, görünmeyecektim... Cennet'te, birbirine âşık ağaçların arasında, biz, ikimiz, iç içe yaşayacaktık...

Ey sevgili, bu dünya hayatı, tek bir düşünceden ibaret... Hatırla aslımızı... Bize öğretilen o sırlı kelimeleri... Kelimelerin şekillerini... O küllî düşüncenin içinde biz düşündükçe, kâinatta yer değiştiren kelimeleri... Allah'ın kelimelerini bozamaz hiç kimse...

Kalem olan sensin, ey sevgili... Biz tamamlanınca, şeytanı almadan aramıza... Karanlıklar aydınlanacaktır nurla...

Şeytanın adımlarını izleyenleri, yaratılışı bozmaya çalışanları, büyük bir hüsran bekliyor...

Ey sevgili, birbirine âşık ağaçların arasında, altımızdan ırmaklar akarken, biz, ikimiz, tek bir kelime gibi, Allah'a kavuşacağız yeniden...

Günahın, maddeleşme boyutu unutulacak o zaman... Nur içinde kalacak düşüncelerimiz...

Bu düşüncelerimizin içinde aşkımızın her zerresi kâinata yayılacak, Allah'ı zikredecek...

Cennet'e, şeytan bir daha giremeyecek...

Nurlu kadınlar kurtaracak bu dünyayı!

Her şey, kadınlar kendi tabiatlarından ve içinde hayat buldukları, sonsuz güzellikteki dış dünyadan çekilince başladı... Aslında bu seçimi isteyerek yapmadılar... Kendi istekleriyle, seküler bir erkek dünyasının içine 'yedek erkek' olarak girmediler... Çok eskiden planlanmış, ilahî yaratılışı nasıl bozabiliriz diye kurulmuş bir tuzağın içine düştüler...

Erkekler gibi giyindiler, onlar gibi konuştular, sadece iş hayatındaki başarıya kilitlendiler... Çocuklarından, kendi çocukluklarından uzaklaştılar... Bu seküler dünya, kadınları vücutsuz bırakınca, tabiatsız kaldılar... Pınarları kurudu, kuşlar ormanları terk etti, gözlerinin ışıkları söndü, kalpleri kırıldı, incindiler... Bunlardan sonra da hastalıklar geldi! Çünkü bedenleri bu değişimi, erkekleşmeyi kabul etmediler... Ama erkeklerle, eş olarak yaratılışlarını, kendi tabiatlarının o mucizevi güzelliklerinin içinde, bütün farklılıklarıyla, birbirlerine eş olma halini kaybettiler... Erkek dünyası içinde, eşlerine, erkek arkadaş oldular... Tabiatlarının onlara bahşettiği, çoğu güzelliği kaybettiler... İşte o zaman, kendileri yalnız kaldıkları gibi erkekleri de yapayalnız bıraktılar... Seküler dünyanın tuzağına hep birlikte düşüldü... Eşit olmak, birbirine eş olmak yerine, tüketim çılgını, 'markalaşmış nano robotlar' oldular...

Şimdi, hepimiz mutsuzuz...

Biz, eşini arayan erkekler, sadece kadınlara verilmiş, inceliklerle bezenmiş, benzersiz bir duygu dünyasının tılsımını, onlar olmadan öğrenemiyoruz... Bilgilerimiz hep yarım kalıyor... Aklımız, gönlümüzü arıyor, bulamıyor... Aklın yönettiği, bu duygusuz dünya, hepimizi büyük bir mahvoluşa doğru sürüklüyor... Temiz bir gönüle o kadar çok ihtiyacımız var ki... 'Hakikî kalb'in taşıyıcısı kadınları bulmaya, onların berrak pınarlarında yıkanmaya, acı içindeki bu dünyanın ihtiyacı çok fazla... Her şey, kadınların, o muhteşem tabiatlarına geri

dönmeleriyle yeniden başlayacak... Dünya kurtulacak o zaman... Ağaçlar, ırmaklar, kuşlar, çocuklar, erkekler, kurtulacak... Yine, o Cennet günlerine dönecek dünya...

Ne olur, tabiatınıza geri dönün! Vücutlarınıza sahip çıkın... Dünyanın bereketini artırın... O zaman, bizim de vücutlarımız tamamlanacak... Asıl sevişme, gerçek aşk bu değil mi? Bunun için yaratılmadık mı? Çocuklar annelerini bekliyor, erkekler eşlerini... Yüce yaratıcı, en değer verdiğini, o anne ruhu, vücuda geri çağırıyor... Huzura bekliyor.

Gelin bu çağırıyı duyalım... Bu gerçekleşmezse, kadınlar, vücutlarına, tabiatlarına geri dönmezlerse, dünya mahvolacak... Ama bu hayalimiz gerçekleşirse, inanın, dünya kurtulacak... O zaman yıllardır, sinema, televizyon filmleriyle, her an, her yerden beynimize gönderilen reklâmlarla, sıcak-soğuk medyadan, şuuraltımıza yollanan bu bölücü mesaj bombardımanlarıyla asıl yapılmak istenen şey, erkeğin de, kadının da, çocukların da yapayalnız bırakıldığı, ailenin ortadan kaldırıldığı, güvenin, huzurun bittiği, dünyanın bir acı denizine dönüştürülmesini sağlayacak, bu tehlikeli KAOS planı son bulacak... Yeniden Cennet başlayacak...

Ne olur, bizi, eşinizi, kendinizi yalnız bırakmayın... Cennet'i terk etmeyin...

Cehennem çok sıcak... Çocuklar zorda...

Nar her yerde!

Nur ise sizde, kalbinizde...

Dünya şu an, sizin, kadınların, nuruna-ışığına muhtaç!

Allah nurunu tamamlayacaktır

Aşkın olan her şey O'nundur... Bu dünyada ne kadar gerçek aşk varsa O'nundur... Aşkı yüceltmeli insan... Aşkın olanın hakkını vermeli... Eğer âşıksa, kendi hakkını da bilmeli... Istırap içinde kalıyorsa, sevdiğine varamamak yüzünden, o zaman yolculuğu sevmeli... Varmak, varlığı yok eder, bunu iyi düşünmeli...

İnsan varınca, varlığını kaybeder... Hiçlik bu sebepten önemli... Aşkın yolu, kendi varlığından vazgeçmenin yolu olmalı... Varlık tükendikçe üzülmemeli, huzura alınmak üzere olduğunu hissetmeli...

Şimdi, bu ilahî yolculuğa çıkışın aracını yok etmeye çalışıyorlar... Vücudumuza, hücrelerimize girerek, onu ele geçirmek istiyorlar... Bunu da bize ölümsüzlük vaadiyle, vücudumuzdaki hastalıkları iyileştirecekleri, yaşlanmanın olmadığı, bir nano cennet uğruna yapacaklarını söylüyorlar...

Bir 'hiç' uğruna, varlık âleminden çekilmek, sevgiliye varmak, onunla huzura çıkmak için, bütün hayatını düzenleyip, onların bu yapay öjenik uygarlığını kabul etmek istemeyenleri de ele geçirip, imha etmek istiyorlar.

Çocukların, Cennet hayallerini ateşten ekranlarla, çiplerle silmek istiyorlar... Berrak sular, şeffaf kuş sürüleri, birbirinden farklı renkleri, kokuları ile yüzlerce çiçek, milyonlarca ağaç, hep birlikte yaşamaktan mutlu olduğumuz sıhhatli hayvanlar, hepsini, çocukların zihinlerinden silip, onların yerine karanlık, şiddet, durdurulamayan bir hız içinde, bir sürü tehlikeli sembol yerleştiriyorlar... Zamanı gelince belli frekansa ayarlanmış bu semboller, sesler, siz ne yaparsanız yapın, çocukları etkileyerek, hipnoz altına alacak. Çaresiz kalacaksınız...

Çocuğunuz bir gün gelecek, sizin için pek anlamı olmayan bir şeyler söyleyecek... Gözleri daha sabit bakacak... Sevginin ışığını bulamayacaksınız... Merhamet, yardımlaşma, basit anların mutluluğu, hiçbiri artık kalamayacak... Hissedeceksiniz yalnızca, çocuğunuzun beyninde bir başkası var...

İnanın bana, çocuğunuza yardım etmek düşüncesi bile bir an gelecek sizden uzaklaşacak... Ondan, çocuğunuzdan korkacaksınız... Gücü, anlaşılamayacak bir oranda artacak... Size tuhaf gelecek yetileri gelişecek... Şaşıracaksınız... Bazı zamanlar, sizin ömrünüz boyunca akıl edemeyeceğiniz inanılmaz şeyler söyleyecek... Şeyler, şeyler, şeyler... Uzun bir zaman sadece şaşırmak gelecek elinizden.

Çocuğuma hayran mı olmalıyım, yoksa o bakışlarındaki şiddetin tanımlanamayan sabit derinliğini gördükçe, her an çok tehlikeli bir şey yapabilir korkusuyla, onun için bir yardım mı istemeliyim... Yardım ilaçlarla gelecek... İlaçlar, çocuğun Cennet hayalini iyice yok edecek, sizi fasit bir daireye sokacak... Çocuğunuzun eşsiz kimyası, saklı zihni, bozulmaya başlayacak... Bir an çöl sessizliği, hemen ardından sanal bir dünyaya bağlanan internetin hızı... ‘Zaman’la oynandığını hissedeceksiniz... Sanki birileri çocuğunuzun zihninin içinden, onun kumandası ile oynuyor olacak.

Zaman hızlanacak, hızlanacak, yanmaya başlayacak... Çocuğunuzun, gözünüzün önünde, siz çaresizlik içinde beklerken, dumanı olmayan bir ateş tarafından yakıldığını göreceksiniz... Maalesef kurtaramayacaksınız.

Bunun için aşk gerekli hepimize... Önce, herşeyden önce Allah sevgisi... Kâinatla uyumlu bir insan tasavvuru... Tehlikeli teknolojilerden arındırılmış sakin, sevgi dolu, putlaştırılmış tüketim mabetlerinin uzağında, ağaçlarla, hayvanlarla, berrak sularla, nefislerimizden vazgeçmeye hazır bir şekilde, birbirinin gözlerinin içindeki bütün değişiklikleri hemen hissedebilen manevi bir yakınlıkta, sadece güzelliklerin konuşulduğu, zamanın herkes için aynı ritimle döndüğü o huzurlu aralıkta, hepimiz varlığımızdan geri çekileceğiz ve çocuklarımızı kurtarabileceğiz.

İşte o zaman, huzura kabul edileceğimiz an yaklaşınca, bize verilen emaneti, bütün tuzaklardan kurtarıp, sahibine geri verdiğimizde, Allah’ın nurunu tamamladığını hissedebileceğiz...

Ey sevgili, ne olur bekletme bizi, kurtar çocuklarımızı!

Hakikatler ortaya çıkınca yalan biter... Yalanın çeşidi, gizliliği, ustalığı tarihte hep aynı nano topluluğa aittir. Bütün bir tarih bu sahtekârların başarılarıyla doludur. Gün gelir öyle geliştirirler ki yalanlarını ister istemez hayran bile kalabilirsiniz. Yalanlarını fark etmezseniz (onları yakalamanız için sizin de tarihe, kültüre, bilime ait bütün kitapları yutar gibi okumanız, yeni bilgileri ise halktan gizleyerek, yalnızca sizinle aynı kanı taşıyanlarla paylaşmanız ve muhteşem bir ansiklopedik zihne sahip olmanız gerekebilir) (ya da Allah'ın sevgili bir kulu olup, sahte bir yüz ifadesini, sözü, sesi, hemen hissetmeniz, hakiki olandan ayırma hikmetine mazhar olmanız gerekecektir), onların tarih boyunca söyledikleri o dev yalanlarının, bir senfoniyi dinler gibi peşinden sürüklenirsiniz.

Yoksa bugünlere nasıl gelebilirdik... Bunu nasıl açıklayabiliriz kendimize... Bu karanlık günlere, acının, feryadın her yanımızı kapladığı, zulüm dolu günlere.

Yediğimiz gıdaların, içtiğimiz suların kasıtlı olarak bozulduğu, lüks oteller zincirine benzer hastanelerin, hızlı konut projeleri gibi çoğaldığı, her yanımızı saran tehlikeli ışınların ortasında, yaralı hayvanlar gibi debelendiğimiz bugünlere, bilerek, isteyerek mi geldik?

Allah'ın yarattığı her şeyin içindeki mükemmel cevheri, bilerek, isteyerek mi değiştirmeye çabaladık? Yeryüzünde açlığı bitirip, hastalarımızı iyileştirmek için şefkatli bir gayret göstermek yerine, hiç dinlenmeden, daha fazla insanın öldürülmesi için, bütün gaddarlığımızla, en yüksek teknolojileri kullanarak devasa silah sanayileri kurduk.

Ormanları, denizleri, içlerindeki bütün canlılarıyla tükettik, atmosferi deldik ve hepsini, yenidünya düzeninin bu öjenik uygarlığı için

yaptığımızı söyledik.

Önceleri Cennet gibi bir yeryüzünde yaşayan talihli insanlar olarak bütün bunları hipnoz altında kalmadan yapabilir miydik? Yapamazdık!

Kitle iletişim araçlarıyla şuuraltımıza sokulan modern hayatlar, büyük prodüksiyonlu filmlerdeki 25. kareler, gençleri etki altına almak için özel ürettikleri müziklerinde kullandıkları ses teknolojileri, ses majileri, nokta bazlı frekans atışlarıyla hepimiz hipnoz altına alındık.

Yoksa nasıl gelirdik bugünlere... Çocukları öldürüp, yüzlerini, küçük bedenlerini parçalayıp, sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi, bütün bu dayanılmaz acıların ardından hiç utanmadan, sıkılmadan, bu onursuz yalanları nasıl söyleyebilirdik...

İşte bir gün, o gün, o an gelip hakikat ortaya çıkınca, taşlar kayalar bile arkalarında saklanan bu zalimleri ele verince, o zaman, basit, yoksun bir hayatın huzurlu günleri yeniden başlayacaktır hepimiz için...

Ey sevgili, bugünlere ulaşabilecek takat kalmadı artık bizde... Affet bizi... Ne olur yardımımıza çabuk gel. Çocukların parçalanmış, kan içindeki yüzleri gitmiyor gözlerimizin önünden...

Koş, yetiş, sevgili, ey sevgili, bizden önce, ne olur o masum çocukları kurtar.

Dünyadaki zulüm o gün gelsin bitecektir!

Onlar daha çocuk... Öldürülenler... Hani hepimizin her gün ekranlardan gözucuyla seyrettiği çocuklar, masum cesetler...

Siz, dünyada olan biten her ‘şey’de, saklı bir şekilde payı olanlar!

Sanıyorsunuz ki çocuklar ölürken hiç acı duymazlar... Başınız ağrıdığı zaman sizin duyduğunuz ağrı kadar basit bir krizdir bu yaşananlar... Hapı yutarsınız, ağrı kaybolur.

Öldürenler kadar, siz, seyredenler de pay sahibisiniz bu tek haplık ağrı durumundan. Siz, dünyadaki her zulmün küçük hisseli hissedarısınız!

Çocukların parçalanmış bedenleri daha toprağın üzerindeyken, bu vahşetin, dünyadaki güç dengeleri itibariyle haklı bile olabileceğini söylüyorsunuz.

Siz, zulmedensiniz!

Kendilerini hayatımızın sahibi gören çift başlı kurumlar, konforlu bir hayat için her ay taksit taksit yaşayıp, hayatı hiç durmadan tüketenler... Siz, basit, yoksun bir hayatın düşmanları, zengin topraklarımızın, sularımızın, gıdalarımızın satılıp, yapay hale getirilmesi için bizi içimizden vuranlar... Geleceğimizi yok edenler. Siz, zulmedensiniz!

Ortadoğu’da her gün, her an yaşanan bu çocuk katliamlarına hiç ses çıkarmayan, hiçbir şey olmuyormuş gibi günlük hayatına devam eden, en verimli zamanlarını ekran başlarında pinekleyerek geçiren ‘miskin çoğunluk’ siz, zulmedensiniz!

Sesiniz kısıldı birden... Her yapay gündemle ilgili olarak siyasi kabadayılık yapanlar bile sustular... Biz ne yapabiliriz diyorlar... Bizim çocuklarımız dizlerimizin dibinde uyusunlar... Dışarısı korkutucu.

Siz, zulmedensiniz!

Kim böyle düşünüyorsa kardeşinin kanını içen, mavi kan taşıyan bir prens gibidir... İhtişamının içinde yapayalnız kalan, halkından nefret eden, seçilmişlerin efendisi, bütün katliamları yöneten, karanlıkların sahibi o saklı adlı iblis gibidir...

Merhameti unutmuş, zulme, haksızlığa karşı direnişi kalmamış her kimse –kısaca söylüyorum, sözü uzatmadan– hapı yutmuştur.

Sıra bize gelmeden, birlik olup, yalnızca bu topraklara ait olan manevi bir direnişe katılmak yerine, bir an önce ağrıyı durdurucu hapı neden yuttuklarının hesabını onlardan soracak, Allah'ın birçok sevgili kulu elbette zamanı gelince 'kalb'lerinden dışarı çıkacak ve hiç beklemedikleri bir anda hepsinin karşısına dikilip, onlara tek 'bir' söz söyleyecektir!

'Bir' Cennet sözü! İyiliğin kılıcı!

(Kalbimizdeki hayati sırlar ve tövbe!

‘Bir’ Cennet sözü ‘Mehdi’nin dilinde iyiliğin kılıcı olacaktır... ‘Mehdi’nin Sözleri’ bunun için yazılmıştır! Cennet’i hatırlayan ‘bir’ kalem olarak, Cennet’i size hatırlatmak için! ‘Mehdi’nin inişini haber vermek için ‘kalb’lerinize! Bir an önce hazır olun diye! ‘Mehdi’nin sözleri’ olmaya!

‘İyiliğin Kılıcı’ kınından secde kardeşlerinin ‘kalb’ ‘bir’liğiyle çıkacaktır!

Yaz o zaman işte! O zaman bu zaman mıdır?

Kalbin birliği için secdelerde bekleyeceğimiz her an ‘Mehdi’yi ‘bir’ bilme anı mıdır?

Hidayet ve hakikat! Bu arayışımız bir hikmet kitabı olan Kur’an-ı Kerim’in dışında değildir asla... Tek bir sözümüz bile eğer Kur’an-ı Kerim’de vahyin sözüyle çelişiyorsa, aceleyle söylenmiştir, artık bir ehemmiyeti yoktur, bizim yetersizliğimizden kaynaklanmaktadır... Hemen secdelere koşar, gözyaşları içinde Cenab-ı Allah’a tövbe ederiz...

Affedilmemiz için Allah’a sığınırız...

Çünkü bizim O’ndan başka gidecek hiçbir yerimiz yoktur...

Cennet’in de, Cehennem’in de tek sahibi O’dur...

Mevlâ’m bizi o sevdiği kullarından eyler inşallah...

O sonsuz merhameti içinde bizi her türlü günahtan korur...

Bir defa daha ‘insan’ yüzünden bir Cennet sözünün içine şeytanın sızmasına izin vermez...

Bizleri de ‘Mehdi’nin Sözleri’ içine alır... Bu günahkâr dünyada ‘İyiliğin Kılıcı’ yapar!

Ve şeytanın zulmünü sona erdirir...

‘Kalb’i kurtarır...

‘Söz’ o zaman yeniden Cennet’e geri döner...

Secde kardeşlerinin yüzlerini ‘bir’ nur kaplar...

Biz de o an anlarız işte kalbimizdeki hayati sırları!

Ve ‘Mehdi’nin Sözleri’ni!

Bismillâhirrahmânirrahîm

O iman eden kişi dedi ki: “Ey toplumum! Bana uyun, sizi doğru yola götüreyim. Ey toplumum, şu iğreti dünya hayatı, geçici bir nimetlenmeden ibarettir. Âhiretse sürekli durulacak yurdun ta kendisidir. Kötü bir iş yapan, sadece yaptığı kadarıyla cezalandırılır. Erkek ve kadından mümin olarak iyi bir iş yapana gelince, işte böyleleri Cennet’e girerler ve orada hesapsız bir biçimde rızıklandırılırlar. Ey toplumum! Sebep ne ki; ben sizi kurtuluşa çağırıyorum, siz beni ateşe çağırıyorsunuz. Siz beni, Allah’a nankörlük etmeye ve hakkında hiçbir bilgim olmayan şeyi O’na ortak koşmaya çağırıyorsunuz. Bense sizi o Azîz ve Gaffâr olana davet ediyorum.”

Mü’min 38-42